

⊕ LUMINĂ ÎN INIMA TENEBRELOR ⊕

SERIA GARDIANUL INIMII DE CRISTAL

CARTEA PATRU

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship

O Lumină În Inima Tenebrelor

«Tektime S.r.l.s.»

Blankenship A.

O Lumină În Inima Tenebrelor / A. Blankenship — «Tektime
S.r.l.s.»,

ISBN 978-8-87-304604-2

ISBN 978-8-87-304604-2

© Blankenship A.
© Tektime S.r.l.s.

Содержание

Capitolul 1	6
Capitolul 2	15
Capitolul 3	27
Capitolul 4	37
Capitolul 5	45
Capitolul 6	54
Конец ознакомительного фрагмента.	60

O lumină În Inima Tenebrelor
Seria Gardianul Inimii de Cristal
Cartea patru
Amy Blankenship, RK Melton
Translated by DDVKT CONSULTING
Copyright © 2010 Amy Blankenship
English Edition Published by Amy Blankenship
Romanian Edition Published by TekTime
All rights reserved.

Capitolul 1

Legenda Inimii Timpului

Lumea se poate schimba... dar adevăratele legende nu dispar niciodată.

Antunericul și Lumina s-au luptat constant încă de la începutul timpului. Lumile s-au format și au fost zdrobite sub piciorul creatorilor lor, totuși nevoia continuă de bine și de rău nu a fost niciodată pusă la îndoială. Cu toate acestea, uneori un element nou este aruncat în joc... singurul lucru pe care ambele părți îl doresc, dar numai unul îl poate avea.

Paradoxal, în natură, Gardianul Inimii de Cristal este o constantă pe care ambele părți și-au dorit întotdeauna să o atingă. Piatra cristalină are puterea de a crea și distruge universul cunoscut, dar poate să pună capăt tuturor suferințelor și conflictelor cu aceeași suflare. Se crede că cristalul are propria sa gândire... alții spun că zeii sunt în spatele tuturor lucrurilor.

De fiecare dată când a apărut cristalul, gardienii săi au fost mereu gata să-l apere de toți cei care l-ar fi folosit în mod egoist. Identitățile acestor gardieni rămân neschimbate și ei iubesc cu aceeași ferocitate, indiferent de lume sau timp.

O fată se află în centrul acestor gardieni bătrâni și este obiectul afecțiunii lor.

Ea deține în interiorul ei puterea cristalului în sine. Ea este purtătoarea cristalului dar și sursa puterii acestuia. Liniile se estompează uneori, iar paza cristalului devine lent păzirea preotesei de ceilalți gardieni.

Acesta este vinul din care bea inima Antunericului. Este momentul să-i facă pe gardienii cristalului slabi și susceptibili de atac. Antunericul dorește puterea cristalului dar și fata, ca un bărbat care dorește o femeie.

În fiecare dintre aceste dimensiuni și realități vei găsi o grădină secretă cunoscută sub numele de Inima Timpului. Acolo, îngenuchează o statuie a unei tinere preotese umane. Ea este înconjurată de o veche magie care păstrează o comoară secretă ascunsă și bine păstrată. Mășinile fetei sunt întinse ca și cum ar aștepta ceva prețios să fie pus în ele.

Legenda spune că ea așteaptă ca puternica piatră, cunoscută sub numele de Gardianul Inimii de Cristal, să se întoarcă la ea.

Doar Gardienii cunosc adevăratele secrete din spatele statuii și cum a apărut. Înainte ca cei cinci frați să fi inspirat prima suflare, strămoșii lor, Tadamichi și fratele său geamăn Hyakuhei au protejat inima timpului odată cu cel mai întunecat trecut al ei. Timp de secole, gemenii au protejat pecetea care a ferit lumea oamenilor să se cufunde în lumea demonilor. Această sarcină era sfântă, și viețile oamenilor și ale demonilor trebuiau să fie păstrate în siguranță și în secret față de ceilalți.

Pe neașteptate, în timpul domniei lor, o mână de oameni a trecut în lumea demonilor din cauza cristalului sacru. În timpul unei perioade tulburi, puterile sale au sfărșit și sigiliul care separa dimensiunile. Căpetenia oamenilor și Tadamichi au devenit repede aliați, făcând un pact pentru a închide ruptura din sigiliu și pentru a pune cele două lumi închise, despărțite una de cealaltă pentru totdeauna.

Dar în acel timp, Hyakuhei și Tadamichi se îndrăgostiseră amândoi de fiica căpeteniei oamenilor.

Împotriva dorințelor lui Hyakuhei, ruptura a fost reparată de Tadamichi și de tatăl fetei. Puterea sigiliului a crescut înzecit, separând periculosul triumf de amor pentru totdeauna. Inima lui Hyakuhei a fost spulberată... A fost trădat chiar de fratele său de sânge Tadamichi, care s-a asigurat că el și preotesa vor fi despărțiți pe veșnicie.

Odată pierdut iubirea se poate transforma în cel mai rău dintre lucruri. Inima zdrobită a lui Hyakuhei s-a transformat într-o furie distrugătoare și geloasă, provocând o bătaie între frații gemeni, sfărșind viața lui Tadamichi și despărțind sufletele lor nemuritoare. Aceste două ri de nemurire au creat cinci noi gardieni care vor lua în grijă sigiliul și-l proteja de Hyakuhei, care s-a alăturat demonilor din acest regat.

Antemniat în Antunericul care l-a copleșit, Hyakuhei a îndepărtat toate gândurile de protecție a inimii timpului... în schimb, și-a folosit energia pentru desființarea totală a sigiliului. Buclele sale negre ca miezul nopții, ajungându-i peste genunchi și o față din cele mai seducătoare, contraziceau adevărul rău ascuns în înfășurarea asta angelică.

Pe măsură ce începu războiul între forțele luminii și Antunericului, statuia sfârșită degajă o lumină albastră orbitoare dăcând de țire ca tânăra preoteasă a renșcut și cristalul a reapărut pe cealaltă parte.

O dată ce gardienii fură atrași de ea, deveniră protectorii ei, iar bătaia dintre bine și rău a început cu adevărat. Așa a apărut intrarea din lumea luminii către o altă lume unde Antunericul este stăpân.

Aceasta este doar una din multele lor aventuri legendare...

Timp de veacuri luna roșie a fost întotdeauna un semn aducător de moarte. Cei care vedeau spectrul morții se ascundeau cu frica de a-și pierde viața în acalmia puternică de somn fără sfârșit pe care o promitea acesta. Din depărtare și pe o mare distanță împrejur veni un strigăt înfricoșător, iar simbolul periculos stătea sus pe cer la miezul nopții.

Într-o poiană stăteau două figuri singuratice, una rănită, respirând puternic cu unul din pumnalele sale duble strânse în mână, cealaltă ridicându-se ameninșător peste prima, cu un zămbet rău intenționat pe fața sa frumos de inumană. Ochii rubinii răpitori scânteiau în lumina lunii pline așteptând următoarea mișcare a victimei sale. Pielea nefiresc de pală a lui Hyakuhei părea să strălucească în noapte, dându-i înfășurarea unei morți angelice.

Ne-ai ucis fără moarte! măști Toya, dezvelindu-și colții alungiți. Ochii lui de praf de aur ardeau cu ură omul care stătea în fața lui. Odată prietenul său... fratele propriului său tată... acum dușmanul său de moarte. ## Tu, nemernicule!

Spui asta acum cu convingere, dar și-am dat viața veșnică, te-am antrenat și am avut grijă de tine. Te-am iubit pe tine și pe fratele tău ca pe ai mei. Ochii roșiați fulgeră cu mănie la insolentul copil în devenire din fața lui.

Numeți transformarea noastră în monștri... dragoste? Ne-ai furat viețile! M-ai transformat ca să încerci să-l forțezi pe fratele meu să devină al tău! Ne-ai minșit, spunând că poți să întorci blestemul dacă ne alăturăm ție. Respirația-i ieșea din el într-un șuierat nervos pe măsură ce continua.

Dacă nu ar fi fost fascinația ta perversă față de fratele meu, am fi fost umane normale, trăind o viață normală ca o familie, nu ca niște creaturi ale nopții însetate de sânge, în care ne-ai transformat! Lacrimi de supărare se revărsau din ochii lui Toya, de mănie și trădare, transformându-se într-un argintiu strălucitor.

Ești un nebun crezând că ai fi fost normal! Vocea lui Hyakuhei a avut o urmă ostilă de amărăciune. ## Tu și fratele tău plăngeți amarnic pentru ceva ce nu a fost niciodată să fie al vostru. ## Nu contează. Ochii săi ardeau pe măsură ce se concentra din nou pe Toya. ## Ești exact ca tatăl tău! egoist.

Moartea tatălui tău v-a lăsat în grija mea! Tu și fratele tău sunteți ai mei și întotdeauna am luat ce-mi aparține. Voi avea supunerea lui după ce voi fi terminat cu tine.

Ghearele mĂşinii lui Hyakuhei s-au arcuit Ă®n anticipare, dornic sĂ# simtĂ# scurgerea sĂ#ngelui tĂ#nĂ#rului din vĂ#rfurile mortale. Ă®# Doar tu eĂ®ti cel care  i-a trĂ#dat propria fiin Ă#!

Toya se roti Ă®n jur Ă®ntr-un cerc ascultĂ#nd vocea plinĂ# de urĂ# pe cĂ#nd Hyakuhei a licĂ#rit  i a dispĂ#rut doar pentru a reapĂ#rea de cealaltĂ# parte a lui.  tia cĂ# vampirul mortal numai s-a jucat cu el dar Toya nu se mai temu. AceastĂ# teamĂ# a murit odatĂ# cu ea !

Ă®# De ce ai omorĂ#t-o? Toya  uierĂ# Ă®ncet plin de mĂ#nie  i disperare.Ă®# Credeai cĂ# omorĂ#nd-o, vei cĂ# tiga cristalul? NiciodatĂ#! Ea a refuzat sĂ#- i dea aceastĂ# putere  i te-a enervat. Nu a fĂ#cut-o Hyakuhei? strigĂ# el Ă®n timp ce pivota, Ă®ncercĂ#nd sĂ#-l urmeze pe du manul sĂ#u, pe mĂ#surĂ# ce Hyakuhei Ă®l Ă®nconjura cu inten ie de moarte.

Ă®# Nu a fost nici un secret cĂ# ai vrut-o sĂ# fie a ta. MĂ#na lui Toya se strĂ#nse Ă®n furie pe pumnalul sĂ#u cĂ#nd  i-a adus aminte de privirile bĂ#ntuite... de viziunea... de privirea trupului ei lipsit de via Ă#.

Ă®# Oricine ar putea vedea limpede felul Ă®n care te-ai uitat la ea cĂ#nd ai crezut cĂ# eu sau Kotaro nu  i-am dat aten ie. Ă®# Respira ia sa l-a lĂ#sat cu un suspin Ă®n timp ce s-a legĂ#nat pentru o clipĂ#,  tiind cĂ# el  i Kotaro o iubiserĂ# amĂ#ndoi... au luptat cu Hyakuhei  i unul cu celĂ#lalt pentru ea. Nimeni nu a cĂ# tigat. Ă®# Noi te-am vĂ#zut.

Ă®# Kyoko a fost a mea  i va fi Ă®ntotdeauna a mea! a strigat Toya, furia lui de a pierde pe cea pe care a iubit-o mai mult decĂ#t aerul... se risipi. Ea a fost lumina Ă®n Ă®ntunericul care a devenit aceastĂ# lume.

Ea a fost motivul pentru care l-a sfidat pe Hyakuhei. Acum, motivul sfidĂ#rii lui a dispĂ#rut,  i Toya a sim it cĂ# focul din sufletul lui se Ă®nte i la un nivel fatal. El a gĂ#sit-o Ă®ntinsĂ# fĂ#rĂ# via Ă#, cu un mic pumnal care Ă®i strĂ#pungea inima. Ă#n adĂ#cncul sĂ#u, el  tia... el  i Kotaro  tia amĂ#ndoi... Hyakuhei o ucisese cumva.

Ochii negri ai lui Hyakuhei deveniserĂ# o umbrĂ# mai Ă®nchisĂ#, Ă®n timp ce se uita la cel mai mic fiu al fratelui sĂ#u, cu dispre . Ă®# Ah da, Ă®n elĂ#torul Guardian al Inimii de Cristal... o asemenea putere nu apar ine unui copil prost ca tine. Cele mai puternice fiin e au cĂ#utat Guardianul Inimii de Cristal... credeai cĂ# eĂ®ti singurul, bĂ#iete drag? Nu numai vampirii, ci  i nemuritorii  i vrĂ#jitorii  i chiar vĂ#rcolacii Ă®mpĂ#rtĂ# esc acea dorin Ă# de a pune mĂ#na pe o astfel de putere.

Ă®# Nu Ă® i dai seama ce s-ar fi Ă®ntĂ#mplat dacĂ# un lican ar fi pretins-o mai Ă®ntĂ#ci?

Ochii lui Hyakuhei au sĂ#ngerat la gĂ#ndul lui Kotaro, liderul triburilor de licani, cĂ# tigĂ#nd o astfel de putere. Furia lui a Ă®n epat pe mĂ#surĂ# ce  i-a amintit mirosul de lican pe carnea ei Ă®n aceeași noapte. El n-ar sta deoparte lĂ#sĂ#nd sĂ# se Ă®ntĂ#mple ceva atĂ#t de trist.

Ă®# Nu, bĂ#ie el neglijent, m-am ocupat deja de preoteasa care a purtat cristalul Ă®nĂ#untrul ei.! Ochii lui Hyakuhei s-au Ă®ntĂ#rit la gĂ#ndul micii minciuni.

Ă#n realitate... nu ucisese fata. Ea s-a sinucis ca sĂ#-i Ă®mpiedice sĂ# ob inĂ# cristalul. El ar fi avut-o la Ă®ndemĂ#nĂ#, gata sĂ#- i revendice puterea pe care o avea Ă®n ea. Puterea despre care vorbea legenda, dacĂ# ar putea fi crezutĂ#... i-ar fi permis Ă®ntunericului sĂ# meargĂ# Ă®n luminĂ#...  i sĂ# se hrĂ#neascĂ# cu ea.

Degetele lui Ă®ncĂ# furnicau de la scurta atingere a pielii ei. El stĂ#tea Ă®n spatele ei... sim ind cĂ#ldura corpului ei cu mĂ#na rece. Ochii ei de smarald s-au Ă®ntors şi s-au ciocnit cu el pentru doar o secundĂ# Ă®n sfidare. El a avut doar gustul dorit. Prea tĂ#rziu a vĂ#zut pumnalul Ă®n mĂ#na ei, cĂ#nd a dispĂ#rut rapid Ă®n piept. Ar fi putut s-o Ă®ntoarcĂ#  i sĂ# Ă®mpartĂ# cu ea totul, dar... ea a refuzat oferta sa generoasĂ#.

Femeia curajoasĂ#  i proastĂ# crezuse cĂ#, prin sinuciderea ei, ea ar fi blocat puterea cristalului pentru el pentru totdeauna. Totdeauna a fost un timp atĂ#t de lung pentru a Ă®ncerca sĂ# se ascundĂ# de el.

Ea va renaște! Toya este cu durere, fiindcă nu a reușit să o protejeze de mânia lui Hyakuhei. Vina lui de a nu fi acolo să o salveze l-a mâncinat pe dinăuntru. Era vampir... o creatură a nopții... Este totuși nu a întors-o apoi la el. Ea se împrietenește cu el. Kyoko îi încredinșase viața ei.

Mintea lui Toya a strălucit de-a lungul timpului în care o cunoscuse... corpul i-a căzut în genunchi când s-a prăbușit la pământ, uitându-se la lacrimile care-i cădeau. ## Nu a fost destul de mult!, a șipat încet în negare.

El o cunoscuse pentru o perioadă de scurtă; șase cicluri lunare. Când a întâlnit-o pentru prima dată... nu dorea decât cristalul... cristalul pe care nici măcar nu țină că-l purta cu ea la început. Dar îl vedea cum strălucește în ea... chemându-l la el. Apoi ceva s-a schimbat. Toya s-a trezit încercând să o protejeze singur, în loc să ia cristalul de la ea.

De când fusese aruncat în lumea întunecată, Toya a găsit adevărul din spatele legendei Gardianului Inimii de Cristal, lucruri pe care chiar Hyakuhei nu le-a realizat. El voia să-i spună fratelui său secretele, dar Hyakuhei făcuse imposibil ca el să-l găsească pe Kyōu la timp... acum era prea târziu.

Nu vei avea niciodată lumina sa în întineric... o să-l găsești din nou pe Kyōko este să păștrea cristalul de la tine! Vocea lui Toya era aspră în nevoia sa de răzbunare. ## O să trăiască din nou este o voi aștepta acolo. O lacrimă de argint singuratic i-a alunecat pe obraz în timp ce striga: ## Împreună! Ea este eu vom găsi o altă cale de a-l elibera pe Kyōu de tine!

Hyakuhei se apropie de Toya, cu un mărșărit întunecat venit din adâncul pieptului său.

Oh da, draga mea Toya, ea va trăi din nou. Cristalul se va întoarce în această lume este voi fi cel care să pretindă nu numai puterea sa, ci este fata. Am ceea ce-l privește pe preșosul meu Kyōu... sunt sigur că pot găsi ceva pentru a ocupa timpul fratelui tău până va veni acea zi.

Toya mărșărește scăzut din gât, fiindcă este o sabie cu două tăieturi: ## Este în-vă noțiunile voastre bolnave pentru voi înivă. Voi găsi o cale de a fi din nou normali. Este tu... te voi omorâ!, încheiase el cu un strigăt, pe măsură ce vântul începu să se întesească, urlând cu răutate în poiană. Pumnalul din mână sa a strălucit într-un arc de lumină de argint, abia apucând roba împodobită întunecat de pe corpul lui Hyakuhei. Toya nu-și putea da seama cât de rapid era adversarul său, dar fruntea lui era brăzdată cu hotărâre. Un alt pumnal a apărut în cealaltă mână a sa este a aruncat cu el, urmat imediat de primul.

Hyakuhei a evitat lamele mortale cu secolele de antrenament pe care le-a îndurat. Oamenii erau niște creaturi atât de ușor de înfrânt, este Toya, deși schimbat, era încă foarte uman în modul său de gândire... încă un copil în ochii unui vampir.

El ar admite că într-un fel, protecția lui de către preoata a slăbit puterea lui Toya la aproape același nivel cu a unui bătrân. Luarea preotesei departe de el a servit două scopuri. Fără motivul său de a lupta... puterea lui Toya scăzuse foarte mult.

Mâna stângă a lui Hyakuhei a izbucnit, prinzând oarecum ambele încheieturi ale lui Toya într-o strângere cu strivire. Toya nu avea nici un mod de apărare atunci când ghearele drepte ale vampirilor i-au lovit cu cruzime obrazul.

Ochii de argint s-au ciocnit cu cei purpurii pentru un moment suspendat în timp ce Hyakuhei este-a retras ghearele. Buzele îi arătau un zămbet stănenit, în timp ce se întinse să lovească cu ușurință rana pe care tocmai o făcuse atât de vicios. ## Mi-e frică să mărturisesc o astfel de perfecțiune... la fel ca fratele tău. El a lins picăturile de sânge proaspăt vârsat de pe deget înainte de a adăuga: ## Dar nu-mi pot face dragostea răzvrătită să-l distrag pe Kyōu de la mine.

Simînd că ăncheieturile ăi erau eliberate, Toya a făcut un pas ănapoi ăi a ăncercat să blocheze următorul atac venind spre torsul său. El a murmurat de durere când sîngele a ieşit de pe creştăturile lăsate pe piept. Apăsînd un braş pe rîni, ochii lui aurii s-au lărgit, ăn timp ce el s-a ăntors ăi, de data aceasta, Hyakuhei l-a lăsat.

Toya simîea că oasele rupte din ăncheietura mîinii se freacă unul de celălalt ăi a trebuit să se concentreze doar pentru a-ăi ăine pumnalul să cadă pe pămînt. Privind spre bărbatul pe care ăl urăşte mai mult decît moartea, Toya a ăncercat să scape de durere ătiind că nu era un joc... chiar ăi strigoiul putea să moară.

ă Copil nebun, te-ai găndit să-ăi salvezi fratele, ucigîndu-mă? Abia ăi poăi ăine aripile acum, cu atît mai puîn să ăncerci să-mi iei viaăa. Hyakuhei ăuieră, apoi făăa ăi deveni liniătită, mănia dispărîndu-i brusc. Briza nopăi ridică capetele părului său lung de abanos, făcîndu-l să pară viu.

ă N-ai avut niciodată nici o ăansă cît de mică. Te voi ajuta să te odihneăi, ca să nu mai simăi durere, a murmurat Hyakuhei, cu ochii calmi spre bărbatul rînit, ca un tată care certa un copil neastămpărat.

Ochii de argint s-au aprins ăn roău la mănia cuvintelor lui. ă Nu-l vei avea niciodată pe fratele meu, nenorocitul! Atăta timp cît corpul lui respiră, Kyou nu te va lăsa să căcătigi ăi nici eu! ăipă Toya ăn timp ce acuza figura ămbrăcată ăn negru ăntr-o ultimă ăncercare de a-ăi salva sufletul nemuritor.

Hyakuhei a dispărut ăn clipa ăn care pumnalul lui Toya putea să pătrundă ăn inima rece ascunsă adănc ăn corpul său fără vărstă. Pătrunderea ochilor roăi sclipitori, flămănzii să verse sîngele tănăului bărbat credea că-l sfidează.

Forma lui ăntunecată, levitînd ănalt deasupra... se opri o clipă, ănainte de a coboră să-ăi atace prada.

Simăurile lui Toya au strigat pericolul, simînd ameninăarea care se apropia pentru existenăa lui, dar nu era ăncă suficient de priceput să stabilească de unde a venit atacatorul său. A căutat ăn jur cu frenezie, dar cu simăurile lui acum tocite de pierderea sîngelui din rîni... ămpreună cu rana ascunsă ăn inima lui, Toya ăi simăi teama ridicîndu-se.

Inima ăi era ănsăimăntată de cuvintele aruncate asupra lui de către aăa-numitul "tată".

ă Nu te pot lăsa să căcătigi, monstrule. Viaăa fratelui meu depinde de asta. Toya ăopti cu respiraăia dificilă, făcînd cuvintele tunete ăn urechile lui.

Un ăipăt de frică ăi scoase la vedere coloana vertebrală ăn timp ce privi ăn sus spre cerul de noapte. Ochii i s-au făcut mari de spaimă, la o vedere pe care o cunoătea doar de dat... niciodată de primit. ă Deci... aăa este cum este. Găndul s-a filtrat prin mintea lui chinuită.

El a ăncercat să se miăte, dar a fost imobilizat de o forăă necunoscută. Ochii lor erau ănchiăi ăntr-o stare de moarte. Ochii roăi i-au străpuns sufletul, ăi Toya ătia că vine moartea.

Strigătul din găet a fost ănlocuit de un sunet gălgăit. Ochii lui argintii s-au ăntors din nou la aurii ăi s-au ăntăclnit cu ochii roăi ai ucigaăului său, pe măsura ce timpul părea să se oprească. Trupul său a ănceput să se simă amorăit, ăn timp ce se uita ăn jos ăntre corpurile lor. Lacrimile au căzut din ochii lui Toya, pe măsura ce culoarea auriu strălucitoare a ănceput să se estompeze. ă Am greăit, te rog să mă ierăi... Kyoko... Kyou, au fost ultimele sale gănduri când ăi-a tras răsuflarea finală.

ăi putea simăi inima bătănd mai departe ăi mai departe, pe măsura ce durerea a dispărut. Misterele s-au dezvăluit cu ultimele bătăi ale inimii, ăn timp ce, ăn tăcere, a ăoptit ăn mirare neliniătit, ă Kyoko... de cît timp ai fost aici?

Privind cu un simț bolnav de plăcere, figura întembrăcată a negru, cu ochi roșii aprinși, a zămbit cu satisfacție. A coborât încet pe amândoi pe pământul tare. Măcina lui cu gheare s-a îngropat adânc în pieptul tânărului cu ochii ca soarele.

Hyakuhei a smuls victorios inima care a încetat să mai bată.

Privind mereu în ochii fărâș viașă ai lui Toya, el își opti: ### Întotdeauna m-am întrebat cum ar arăta ochii lui Kyou când ar striga... pariez că vor fi frumoși. El s-a aplecat și a sărutat fruntea lui Toya, înainte de a se ridica să se întoarcă și să se confrunte cu omul care tocmai a aterizat la mică distanță în spatele lui.

Un zămbet sadic i-a înfrumusețat buzele, în timp ce el a scos inima săngerând și i-a atepstat pe Kyou să închidă distanța între ei. ### Pentru tine, micușul meu, acum nu mai este nimic între noi. Vocea lui se întindea peste briza nopții.

Ochii lui Kyou se micșorau în dezgust, uitându-se la inima proaspăt scoasă. Dacă Hyakuhei ar fi fost nemuritor de atât de mult, moartea lui a fost un dar?

Dezgustat, Kyou s-a întors de la viziunea tulburătoare. El a simțit durerea fratelui său și a venit să cerceteze. În schimb, el și-a găsit așezul "tată" și nu mai putea simți aura fratelui său. Ceva a fost teribil de greșit și Kyou a simțit nervii din corpul său înepenindu-i pielea în avertisment.

El nu a putut vedea proprietarul inimii din care tocmai i-a picurat viața din mână vampirului bătrân, deoarece Hyakuhei i-a blocat vederea. L-a enervat să fie reținut și să caute fratele mai mic. Nu și-a pus ochii pe fratele său de mai mult de un an, dar în seara asta... Etia că

Toya avea nevoie de el. Trebuie să fi fost important pentru Kyou că a simțit atât de tare chemarea.

Simțind anticiparea omul din fața lui, ochii aurii ai lui Kyou au fost fixați în ai lui Hyakuhei. Căruia suflet i l-a furat de data aceasta?, a întrebat el cu dispreț în glas. De ce nu vii să vezi, micuțul meu? Sunt sigur că vei fi cel mai surprins. Acesta este darul meu pentru tine. Un zămbet îi arăta aprins trăsăturile umbrite, pe măsură ce Hyakuhei s-a dat la o parte lăsând o imagine clară a victimei. Întinzându-și mâna încet spre Toya, se întoarse să privească spre cadavrul de pe jos.

Privirea lui Kyou îl urmărea pe Hyakuhei, în timp ce se apropie încet, confuz de importanța identității acestei victime. Ochii aurii s-au îngrijit la figura deformată, înăpenit în murdărie, ca un oc de alarmă de rău augur care i-a tăcut spinarea. Inima lui începu să ia la goană când a văzut strălucirile sclipitoare ale argintului trecând prin părul negru la miezul nopții, acum acoperit cu sânge în murdărie, pe măsură ce se întindea pe fața bărbatului ca și cum ar fi ascuns adevărata sa identitate.

El simțea că întreaga sa ființă îi ipă de furie în negare, știind că se uită acum la figura sacrificată a fratelui său dispărut.

NU! Kyou îi a tras capul în răcnit. Lacrimile îi umpleau ochii când se întoarse să se confrunte cu cel responsabil. Ce ai făcut? Întrebat el, în timp ce a lovit înainte, oprindu-se la doar câțeva centimetri de ucigașul fratelui său. Ochii lui de aur solar au sângerat roșu... colii alungii au fost dezveliți ca la un câine turbat. Flexându-și mâna cu gheare a înțepat murturisirea cu furie abia reținută.

Doar ceea ce ar fi trebuit să fac de la început... să-l elimin pe cel care nu te-a apreciat așa cum fac eu. Expresia lui Hyakuhei se înmuie pentru o clipă ca atunci când îi privea copilul său preferat.

Îi dăduse lui Kyou toată atenția în afecțiunea, de vreme ce îi dădea darul imortalității în tunecate... dar Kyou încă nu era fericit. Tristețea din privirea de aur a lui Kyou îl atrăgea atât de mult... singurătatea din interiorul lui era minunată în imita melancolia lui Hyakuhei. El l-a transformat apoi pe fratele lui Kyou, Toya, în speranță că va câștiga devotamentul posesiei sale. Dar... asta l-a supărat pe Kyou mai mult.

Hyakuhei a privit lacrimile amărui formate în ochii lui Kyou înăi și îi arăta că avea dreptate... Kyou a fost cel mai divin când a strigat.

În acel moment, ceva în adâncul lui Kyou a cedat cu un strigăt plin de jale, înfricoșător, care se rupse de corp. Într-o furie oarbă, el l-a atacat pe ucigașul fratelui său, cu colii dezveliți în ghearele sfâșietoare. Își voi rupe inima în și voi lăsa trupul să fie devastat de creaturile nopții pentru ceea ce ai făcut!

În mod abil, omul crud a evitat atacul în, într-o neclaritate în negru, l-a pus pe Kyou la pământ. Cu un calm care nu s-a reflectat în adâncurile lui roșii rubinii, Hyakuhei s-a aplecat în apropiere, privirea lui fiind blocată pe fața care l-a obsedat atât... pe fața fratelui său.

Am făcut ceea ce era necesar pentru noi. Toya nu a vrut ca tu să ai darul meu și ai căutat să-l depășești de tine. Vei înălege în timp, a murmurat, pe măsură ce buzele sale moi se înclătară de-a lungul celor care zburau în timp ce spunea acele cuvinte.

Cu o forță de care nu-și dădea seama că o posedă, Kyou îl aruncă puernic pe omul ofensator la douăzeci de picioare de corpul său agitat. Înă mișcat antebrașul peste gură în dezgust, mărșăzând periculos.

Acum, acum, micuțule, calmează-te, opti omul în timp ce s-a oprit și s-a desprins. Ochii îi ardeau de promisiune în timp ce corpul său strălucea ușor, apoi se stinseseră în noapte. Voi păzi... înțepându-te... răsfățatul meu.

Lumea lui Kyou s-a spulberat. În jurul lui, în timp ce se uita în jos la trupul fratelui său al fratelui său. ## Voi răzbi moartea fratelui meu. #i voi trece veșnicia în căutarea ta, dacă va trebui. Când te găsești, vei plăti pentru asta... Hyakuhei...

Se coborî în genunchi tremurând și ridică ușor corpul lui Toya la pieptul lui... ridicându-i ușor capul. Păru fratelui său și căzuse de pe fața, făcând să se estompeze viziunea lui Kyou, în timp ce încerca să-și rețină potopul de lacrimi fratelui său succes. Părea că Toya ar fi fost doar adormit... în pace pentru prima dată de prea mult timp.

Privi cum lacrimile lui au picat pe obrazul lui Toya și Kyou și-a simțit inima frământându-se. Apucându-l strâns pe fratele său iubit către el, Kyou își opta cu o voce nerăbdătoare: ## Toya, te rog să mă ierți! pentru că nu am făcut-o aici la timp. Respirația lui și tremura, în timp ce își strânse ochii de durere. ## Ți-a avut nevoie de mine... ar fi trebuit să te salvez.

Mintea lui Kyou a revenit la ziua în care Hyakuhei l-a transformat în ceea ce era acum... a doua zi după moartea tatălui său. Kyou care îl cunoscuse pe Hyakuhei îl dorea doar... și Toya fusese doar un mic copil. Deci, pentru a-l proteja pe Toya... Kyou a plecat cu unchiul său chiar în timp ce fratele său mai mic a strigat după el și nu plece.

Și mai amintea încă neîncrederea care strălucea în ochii arii mari ai lui Toya, în timp ce se uita la Hyakuhei, pentru îndrăzneala de a-i lua fratele mai mare de lângă el. A fost amintirea acelei priviri băntuite care l-a ajutat pe Kyou să stea departe de fratele său mai mulți ani... să-l protejeze.

Pe măsură ce Toya devenise mai în vârstă, Kyou și-a dorit să-l vadă... vizitându-l în secret și urmându-l de la distanță... uitându-se la fratele său trăind viața pe care el nu putea. Să-l privească pe Toya din umbră a fost singura fericire a lui Kyou în acele zile întunecate. Se duse adesea în dormitorul lui Toya... ca să-l privească în somn.

Dacă l-ar fi cunoscut pe Hyakuhei l-ar fi urmat și privit păzindu-l pe Toya... nu l-ar fi pus niciodată pe Toya în pericol. Unchiul său îl transformase pe Toya pentru că se găndește că asta voia Kyou. Era vina lui că Toya murise prima dată.

Toya s-a luptat cu unchiul lor, în timpul întoarcerii și după. Pe măsură ce argumentele lor deveneau mai vicioase, Kyou încercase să-i rețină atenția lui Hyakuhei departe de fratele său. Atunci Toya începuse să vorbească despre un leac pentru vampiri... Gardianul Inimii de Cristal. El a jurat că îl va găsi și îl va vindeca pe amândoi.

Toya și-a găsit leacul... în moarte.

Făcând tot ce putea mai bine pentru a evita să privească acum cavitatea goală în care fusese odată inima fratelui său, Kyou stătea în picioare și ducea corpul lui Toya departe de scenă pentru a-i face o înmormântare corespunzătoare.

El nu mai putea simți prezența lui Hyakuhei, dar #tia că era aproape, uitându-se cumva... mereu urmându-l. Kyou a înțeles acum că va trebui să plece, să se ascundă până când ar fi fost suficient de puternic pentru a învinge răul care a furat singurul lucru pe care l-a avut... dragul său frate. El a alunecat prin întuneric lăsând pajiștea în tăcere totală.

Kamui a respirat cu ușurare când frații au plecat și și-au coborât bariera de invizibilitate din jurul formei răzimate de Kotaro. Privind în jos la lican, Kamui #tia că va dura ceva timp ca rănilor lui Kotaro să se vindece... nu doar rănilor care i-au fost făcute trupului, ci și rănilor care se aflau acum adânc înfipte în inima lui.

Haide, își opta Kamui, trăgând unul dintre brațele lui Kotaro pe umerii săi și ajutându-l să stea. ## Hyakuhei nu a mers departe și trebuie să te duc afară. Ochii și străluceau în culoarea prafului de curcubeu, încercând să-și rețină propriile lacrimi. Era zadarnic, pentru că le simțea cum și alunecă pe obraji în urme fierbinți.

Atunci de multe au fost pierdute în perioada de doar câteva ore mortale... acum este ceea ce era mai întunecat decât întunericul. Nici nu l-ar fi lăsat pe Kotaro tot așa.

Nu l-am urât atât de mult, este opti Kotaro, uitându-se dezgustat spre locul în care corpul lui Toya stătuse cu doar câteva momente în urmă. O iubiseră pe Kyoko, este ea, la rândul ei, avea așteptări pentru amândoi... fără să-l aleagă pe unul contra celuilalt când luptau... până noaptea. Soarta îi dăduse doar câteva ore scurte... cel puțin Toya nu este.

Măcina să se ghemui în pumn este se strânse. Toya ar fi fost nebun... dar ar fi fost în viață. ## Mai degrabă m-a fi confruntat cu mânia lui... nu cu asta... nu cu asta.

Amândoi au încercat să o protejeze, dar acum Toya... ochii albaștri de gheață ai lui Kotaro, înnotau în lacrimi fără să curgă: ## Nu l-am urât niciodată.

Este că nu ai făcut-o, a spus Kamui conducându-l pe Kotaro în direcția singurului loc sigur pe care-l cunoștea... vrăjitorul, casa lui Shinbe. Avea nevoie să-i spună prietenului lor de soarta lui Toya... este lui Kyoko. Shinbe este cumva ce să facă, mereu a știut.

O să-lucid pe ticălosul ăla de Hyakuhei, bombăni Kotaro, în timp ce el se opuse împotriva reinerii lui Kamui, natura lui lican ieșind la suprafață. ## A ucis-o... l-a ucis pe Toya din cauza ei. Când îl voi găsi, el va dori să se fi născut om.

Ca este cum vrăjitorul ar fi ieșit din el, trupul lui Kotaro s-a cutremurat. Este că Toya era mult mai puternic decât a recunoscut vreodată, dar fără ca Kyoko să-l protejeze... Toya este-a pierdut voinea de a lupta. Hyakuhei este asta înainte de începerea luptei.

Măhnirea lui Toya îi încinsese mintea... nerăbdător. Dacă ar fi așteptat doar... încă câteva clipe. Kyou ar fi putut să-l salveze. Tristețea atârna pe fiecare silabă, pe măsură ce Kotaro este terse furios lacrimile care, în tăcere, îi brăzdaseră în jos obraji.

Am vrut să-i salvez pe amândoi... Kyoko, durerea trupului său slab a fost prea mult pe măsură ce este închidea ochii albaștri strălucitori este se pierdea în neantul în care ar fi ameliorat durerea pentru o perioadă scurtă de timp.

Kamui dădu din cap în timp ce ridică corpul fără vlagă al lui Kotaro este îl purtă. ## Ai făcut destul. Odihnește-te acum. ## Este opti el. E rândul meu să fac izbăvirea.

Capitolul 2

În ceasul dinaintea zorilor, Kamui se ridică deasupra unui mormânt nemarcat. Cei doi bărbari care stăteau pe fiecare parte a lui erau tot ce fusese lăsat. Al urmări pe Shinbe ca să-îi folosească puterile telechinetice să scoată pământul din mormântul lui Toya și să-l lărgască suficient pentru două cadavre.

Shinbe și Kotaro aveau acum aceeași expresie... tristețe și putere încăpătârnată. Kamui știa că încercau să rămănă puternici pentru el, dar putea să vadă prin melancolia pe care și-o ascundeau ambii.

Toși se uitau la mormânt... realitatea dureroasă că s-au scufundat. Lucrurile nu trebuiau să se termine astfel... partea bună se presupune că nu trebuia să piardă... sau să moară. Shinbe i-a ajutat să ia o decizie referitor la ce să facă. Recuperând corpul lui Kyoko, au adus-o la mormântul unde Kyou și-a pus fratele și i-a îngropat împreună.

Toya ar fi vrut altă... era singurul lucru pe care l-a simțit drept.

Kamui fusese incapabil să transporte corpul lui Kyoko la locul mormântului, odată ce l-au găsit. Săngele din jurul ei nu era ceea ce îl deranja. A fost pur și simplu sfârșietor să vezi pe cineva atât de bun și de pur, odată ce posedă atât de multă lumină. Înuntrul ei încăț să te doară ochii să te uiți... întinzându-se acolo în întuneric, cu ochii deschiși și nevăzuți.

Simind ochul lui Kamui și văzându-i mâinile tremurând, Kotaro intrase și o ridică cu iubire în brațe, încercând din greu să ignore rigiditatea membrilor, altă cum o făcea el. Nu putea simți nimic el, cu excepția mâinii și a tristeții din acel moment. Dacă ar fi lăsat restul în... cât de mult a iubit-o, genunchii l-ar fi răsturnat... durerea cântărea atât de mult în el.

Văzând privirea pe fața lui Kamui era suficient pentru a-l ajuta să-îi controleze propriile emoții... de asemenea, l-a ajutat să intre pe acea amorțire. Kamui nu era om și nici creatură... ceea ce a fost vreodată... inima lui s-a zdruncinat. Kotaro a hotărât să-îi facă treaba să-l urmărească de acum înainte, chiar dacă băiatul probabil că nu avea nevoie de asta.

Kamui ștearse din ochi urmele de lacrimi, încercând să fie puternic ca și Kotaro și Shinbe. Părul său violet, nedomesticit, se învârttea în vânt când se uita la pământul proaspăt întors. El și-a scos propria haină și i-a înfășurat cu blândețe în ea, pentru a spori puterea vrăjii pe care urma să o arunce.

Închinându-și ochii strălucitori, și și împleți degetele împreună, în timp ce aripile iluminate izvorăseră din spate într-o fluturare de pene. Ele au strălucit în culori atât de intense, ce erau necunoscute ochiului uman.

Shinbe și Kotaro au făcut amândoi un pas înapoi nespășimântați, în elegând brusc ce a fost Kamui. Cuvântul inger plutea pe buzele lor, dar părrea atât de trist. Ca un inger cu o inimă zdrobită... un inger căzut.

Cu degete blânde, Kamui scoase o palmă de pe aripa sa dreaptă și își înșea mână cu palma în sus. Expresia tristă și liniștită de pe fața lui nu ovia. Ochii i-au strălucit cu o licărire de speranță, în timp ce el a scos repede până ascușit în palmă, cauzând o tăietură superficială. Lichidul purpuriu se străngea în palmă și Kamui își închise încet pumnul peste el, înainte de a se apropia de mormântul nemarcat. Picăturile sacre ale sângelui vieții sale au căzut pe pământ, făcând ca solul să strălucească de o putere albastră electrică nepământeană. Shinbe și Kotaro puteau doar să stea și să privească sub och în timp ce acest lucru avea loc. Nu și-au zăneau să se miște de teamă de a deranja ritualul pe care îl conducea Kamui. Ambii

au rămas ei ca au fost martori la ceva incredibil și, fără să știe, nu-l vor mai vedea niciodată.

Chiar aerul din jurul lui Kamui se porni într-un vârtej care îl înconjura într-o lumină albastră fluorescentă. Vocea lui cu ecou a lăsat buzele să pară mai bătrâne și mai răpășite decât le-a avut vreodată în amintirilor lor. Un sunet înfricoșător a răsunat peste cer, care-l purta kilometri, fără când tot să fie auzit încă cu respectul puterii sale.

O mie de ani va dura...

De data aceasta vom respecta pentru binele vostru...

Când se scurge sângele unui gardian...

Este timpul ca această profecție să se împlinească...

Numai atunci două suflete se vor revigora

Aducându-le în lumină...

Andrznind să lupte cu magia întunecată a nopții...

Cu această promisiune, noi nemuritorii vom lua arme...

Protejându-i pe cei răscuși de alte răni...

Am mcinile de piatră și de marmură pe deșmanul nostru îl vom da...

Singura dorință pe care o dorește... în lumină să trăiască.

Pe măsură ce vortexul îl înconjura pe Kamui, o pană strălucitoare de la fiecare aripă iluminată se pierdu și izbucni înainte în interiorul ciclonului... întorcându-se ca două pumnale mici pentru a trage drept în jos, aterizând pe mormânt. Penele strălucitoare au rămas blocate în solul moale pentru câteva scurte momente înainte de a se scufunda în pământ pentru a fuziona cu sufletele prietenilor săi.

Genunchii lui Kamui au lovit pământul când vraja s-a dispersat, trimițând o undă de șoc în toate direcțiile. ## Până ne vom întâlni din nou, Kyoko... Toya, este opti Kamui, simțind că singurătatea se apropie de el. ## Poate viața viitoare va fi într-un timp mai bun și mai strălucitor.

Shinbe rămase tăcut alături de el, fără să știe vrea altceva decât să verse lacrimi el însuși, dar nu și-a putut permite luxul. Hyakuhei era încă acolo și tia că vampirul cu inima neagră va veni în cele din urmă pentru el. Inamicul ar fi ce au făcut. El ar fi terge toate urmele pe care ar putea acum.

Când în buzunar, Shinbe a scos o sticlă mică de ametist plină de praf magic fără să vârstă. Stropind ușor pământul, el a mers în cerc în jurul mormântului pentru a-l proteja de toți ochii curioși. Pământul a devenit instantaneu solid pentru a ascunde locașia noului mormânt.

Ochii lui Shinbe s-au aprins cu aceeași culoare de ametist, pe când este optea cuvinte pe care doar el le putea înțelege.

El a simțit un legământ vechi de frași care au luptat într-o bătaie veșnică cu întinericul prin sufletul său pentru a deveni un simbol al protecției asupra mormântului.

Deasupra locului de odihnă al prietenilor săi au înflorit flori fără să fie plantate semințe. Bujori în cinci culori au apărut pe vișe cu spini... argint... aur... albastru de gheață... ametist... și praf de curcubeu strălucitor.

Eu plec, spuse Shinbe după o tăcere lungă. Nu dorea ca prezența sa să arate locul celorlalți și tia că era timpul să meargă mai departe. Privirea lui se îndreptă apoi spre tufișurile de flori ciudat colorate. Toya și Kyoko erau acum protejați de Hyakuhei, iar vraja nu ar fi deranjată.

Deocamdată... era tot ce le-ar putea oferi în afară de durere.

Kamui ridică privirea spre vrăjitor, Țocat de această nouă dezvoltare. ## Ce? Dar... de ce?, Ochii i se lărgiră într-un moment de panică... l-ar lăsa toată lumea acum? Nu l-au lăsat Toya și Kyoko destul de rău?

Simțind teama lui Kamui crescând, Shinbe a pus o mână hotărâtă pe umărul prietenului său și încercă să-i explice: ## Țtii bine că mine că Hyakuhei va afla în cele din urmă ceea ce am făcut aici. Privi peste umărul lui Kamui la Kotaro Țtiind că lican ar să selege abandonarea lui.

Vei putea să scapi de ochii lui veghetori... dar nu am o astfel de putere. Cu toate acestea, voi putea să mă ascund, dar nu sunt sigur pentru cât timp. Shinbe scoase un oftat lung și privi în sus la lună, care atârna deasupra cerului. ## Zilele mele au un număr acum pe ele... un zămbet moale înclină colțurile buzelor, ca și când Țtia un secret. ## ##!Așa să fie.

Voi urca pe următoarea navă care va merge spre vest, peste ocean. Acolo, voi avea șanse mai mari să-mi păstreze identitatea în fața lui Hyakuhei și poate chiar să găsec o cale ca propriul meu suflet să se reîncarneze în același timp cu prietenii noștri dragi. El spera că ceea ce spune era adevărul. Ar avea nevoie de el când va fi venit timpul.

Kamui aruncă o privire spre mormântul de sub el, apoi o întoarse spre prietenul său, cu mai mult calm decât simțise de la începutul acestui coșmar. Nu voia ca Shinbe să fie următoarea victimă, așa că da, a să seale. și-a smuls uer o penă curcubeu din aripa sa dreptă și o presă pe gâtul lui Shinbe.

Shinbe a început să strălucească puternic înainte de a o absorbi în piele. Se uită în jos și văzu un scurt contur al penei chiar sub gulerul mantiei.

Asta te va ajuta când va veni timpul, spuse Kamui cu un zămbet și-i dădu lui Shinbe o îmbrăcare strânsă cu să sealegere. Nu l-ar pierde pe Shinbe mult timp... indiferent cât.

Ne vom vedea din nou prietenul meu, Țopti Shinbe înainte de a se desface din îmbrăcămintearea lui Kamui. El a dat din cap la Kotaro Țtiind că lican ar avea grijă de Kamui pentru toți. Shinbe privi apoi la mormânt, apoi și întoarse ochii, lăsându-se bretonul să cadă pentru a ascunde tristețea. ## Așa să fie, a Țoptit el din nou, dispără când în întunericul înconjurător. ## Ești pregătit copile? întrebă Kotaro liniștit, în timp ce și și păstra spatele la mormânt. Țtia că nu poate rămâne. Shinbe avea dreptate... cu cât erau mai departe, cu atât era mai bine protejată vraja.

Kamui dorea să se ferească de porecla pe care Kotaro tocmai i-o dăduse, dar nu avea inimă. Inima lui a fost îngropată în mizeria de la picioarele lui și, dacă ar dura până la sfârșitul timpului, ar vedea că Hyakuhei plătește pentru crimele sale.

Da, spuse Kamui, Țtergându-se un braț peste ochi. ## Sunt gata.

Kotaro și așeză un braț în jurul umerilor să și și îl conduse departe. lican a descoperit că nu ar mai putea vărsa lacrimi pentru femeia pe care o iubise cu întreaga sa ființă. Sufletul său simțea că și cum cineva l-ar fi smuls din corp, l-a rupt în bucăți și a revenit doar la jumătate.

Dacă vraja cu care Kamui și Shinbe au venit a lucrat, îl va vedea din nou pe iubitul său Kyoko. Nu putea decât să zămbescă la toate anticele pe care el și reîncarnarea lui Toya au fost legați s-o aducă pentru a-i câștiga afecțiunile. S-ar lupta cu bucurie cu ea înă o dată, dacă numai Toya s-ar întoarce. Până la urmă... și iubește pe amândoi.

Se lupta cu nevoia de a privi apoi la mormânt. ## O mie de ani este o lungă perioadă de așteptare, dar voi fi acolo pentru tine... Kyoko.

Peste o mie de ani în viitor... Ziua de azi.

O figură singuratică stătea pe un acoperiș al celei mai înalte clădiri, cu vedere spre orașul aglomerat de dedesubt. Caracteristica vizuală a rii nu a trădat niciodată memoria inimii

În corpul singurului său frate, situat singur în lipsă de viață pe terenul rece și dur, cu secole în urmă. Încă o dată caldă, inima lui a bătut în ghearele monstrului sadic care le-a creat pe amândouă.

El făcea tot ce era în puterea lui de a se separa de răul care îl înconjura în tăcere. La fel ca oamenii din această lume, el s-a hrănit numai cu animalele pe care i le-a oferit natura. Chiar dacă întinericul era tot ce i se permitea, la fel ca și blestemul unui vampir, el nu va deveni niciodată demonul pe care-l intenționa unchiul său.

În ultimii câțiva ani ceva în interiorul lui era agitat... o dorință pe care nu a putut-o înțelege și nu a fost simțită în timpul a peste o mie de ani.

În mintea de tânăr nevinovat a lui Kyou care și-a umplut viața cu fericire chiar în într-o lume a întinericului se repetau amintiri pe care nu le-a uitat niciodată. Toya... El a fost atât de plin de viață... cu ochii de aur zămbitori și ignoranța unui copil. Încă o dată, a adus în sufletul său chinuri de vinovăție pentru că n-a putut să-l protejeze pe fratele său mai mic.

Ochii din aur ca soarele, care au devenit duri în sute de ani de singurătate, au săngerat la amintirea unei promisiuni pe care încă nu a îndeplinit-o. Cu fiecare deceniu care trecea, Kyou devenise mult mai puternic. De multe ori se apropiase, dar obiectul urii și măniei lui îl ocolea la fiecare întoarcere.

Nu se va odihni până când creatura ticloasă pe care o căuta nu se va tăceră în agonie la picioarele sale, și sufletul său va fi aruncat în iad unde-i era locul.

Privirea lui Kyou a fost atrasă de singurul loc senin din întregul oraș... parcul liniștit din centru. Astfel de locuri n-ar trebui să fie aproape de rău, a murmurat în noapte. Sărind de pe clădire, Kyou și-a continuat căutarea așa cum a făcut atâtea secole. Hyakuhei ar plăti cu viața pentru c-a vorbit cu singura care conta pentru el, sau doar ar fi încercat. Fratele lui era pierdut pentru totdeauna și nu se mai întoarce niciodată.

În Toya... Este opti Kyou dispărând în noapte, lăsând în urmă imaginea unui rănger răzbutor...

Parcul a fost întotdeauna pașnic în această parte a zilei. Era încă după-amiază și soarele era încă pe cer. Kotaro se plimba leneș printre copaci, aproape de centru unde era un imens bloc de marmură. Nu știa de unde provine... era acolo de atâtea timp, de când și putea aminti, era mai vechi decât orașul însuși. Tot ce știa cu siguranță era că simțea ceva copleșitor de liniștitor ori de câte ori era aproape de el.

În Cine s-ar găndi că o piatră tratată ar aduce gânduri liniștite? Kotaro murmură singur.

Mergând pe o altă cale printre copaci s-a îndreptat spre piatră ca să poată uita la ea. Chiar dacă ar fi fost complet fericit în acea zi... a vrut să fie sigur că faptul că era acolo îl făcea să se simtă mai bine.

Kotaro se opri din căutările lui când într-un centru și se încruntă la individul așezat în stil indian, cu coatele pe genunchi și cu bărbia în mână. Părul scurt purpuriu legat de briza ușoară îl făcea pe tânărul bărbat să pară foarte copilăros.

În Ce naiba faci aici? Întrebă Kotaro.

Kamui zămbi fără să se uite la el. În schimb, înclină din cap în direcția ieșirii colegiului din depărtare. În Așteptă în năpasta ora.

Kotaro clătină din cap și mai făcu câțiva pași înainte de a se opri din nou și se răsuși în fața lui Kamui. În Ce vrei să spui!? Nici măcar nu mergi la această coală.

Kamui făcu cu ochiul înainte să dispară într-un vârtej strălucitor ca un curcubeu de praf. În Știu.

Kotaro se uită urât la praful care se învârttea înainte să dispară complet. Uneori băiatul este adevărat o enigmă, comentă el în spațiul gol, apoi îi mută privirea în jos ca și cum ar fi mângâiat piatra. Auzi sunetul picioarelor care alergau pe trotuar, dar nu-l observă cu adevărat până când nu-l lovi pe umăr. Atunci pur și simplu sări și se învârti și-i văzu pe Hoto și Toki aplecându-se cu și odihnindu-se cu mâinile pe genunchi încercând să-și tragă sufletul.

Ce-ai petrecut de găfăci ? întrebă Kotaro zăbind în timp ce îi recăpătă calmul.

Hoto flutura o bucată de hârtie în fața lui. ## Pentru tine... de la poliție... important.

Kotaro luă bucata de hârtie, ## De la poliție, hmmm? Trebuie să fie ceva foarte important de vă făcut să alergați ca la maraton.

Toki dădu din cap înainte de a se lungi să se odihnească. Hoto pur și simplu căzu în genunchi și-i așeză capul pe iarbă.

Voi doi sunteți cei mai mari fricoși pe care i-am văzut vreodată, se plânsă Kotaro bineînțeles.

Durere laterală, se plânsă Toki. ## Trebuie să mă întorc... la... aer condiționat... birou.

Kotaro a oftat a resemnare și-i lăsa să se coacă în soarele arzător înainte de a citi hârtia. Măna se închise, încreșind hârtia pe care tocmai o primise de la secția de poliție, nu departe de campus. O altă fată dispăruse fără urmă. El petrecu mult timp investigând dispariția multor fete tinere, care l-au dus în cele din urmă la colegiu, unde era acum eful securității.

Gândurile lui s-au îndreptat instantaneu spre iubita sa Kyoko. O găsise din nou adevărat cum se așteptase... Toya nu era departe. Singurul lucru care îl surprinsese era faptul că Toya renăscuse normal... uman, sau adevărată.

Uneori putea să-l simtă pe adevăratul Toya, chiar la suprafață... fără să-și dea seama de existența lui, dar până acum acea parte a lui care a rămas adormită. ## Mulțumim lui Dumnezeu pentru micile favoruri. Kotaro îi trecu mână agitată prin părul suflat de vânt.

Îi convenea că nici unul dintre ei nu-și amintea trecutul... era o amintire bună de uitat. Și-i dorea ca și el să aibă același privilegiu de a uita... dar pentru el, amintirea a rămas... trezindu-l adesea noaptea într-o sudoare rece.

Plecând din parc se trezi stând pe trotuarul din fața campusului. Kotaro îi ridică ochii albaștri ca de gheață în direcția în care locuia Kyoko. Se încreștă în grija și simți brusc nevoia de a o verifica pe "femeia lui".

Partea lungă a părului său negru a fost legată într-o coadă atârnată în jos. Restul părului, de la breton la creștet, se afla bătaia vântului; oferindu-i aparența unui băiat rău punk, care i se potrivea foarte bine. Această înfățișare l-a ajutat de mai multe ori în ultimii ani.

Corpul lui era înalt, cu mușchii zvelți... dar înfățișarea era înelătoare. Nu avea un strop de grăsimi de rezervă și era mai puternic decât cincizeci de bărbați umani strânși laolaltă. Singurii care știau despre puterea sa inumană au fost cei care au ales să-i facă zile fripte sau au îndrăznit să stea în drumul lui. Și acei câțiva erau prea speriați să spună un cuvânt. Nimeni din campus nu știa secretul lui Kotaro și-i dorea să rămână adevărat.

Kotaro era responsabil pentru siguranța fiecărei persoane care trecea prin campus, fie că era vizitator, student sau membru al facultății. Femeile tinere au început să dispară din această zonă cu o lună în urmă, într-un ritm alarmant, și mai ales din împrejurimile complexului.

Un sentiment se formase adănc în pieptul său în timp ce el inhalase mirosurile din jurul lui. Aerul devenise contaminat cu un miros străvechi... rău. Se apropia de cel care era responsabil pentru mult mai mult, decât fetele dispărute... o putea simți. Dându-și la o parte acele gânduri deocamdată începu să meargă brusc în jurul apartamentelor care găzduiau mulți studenți nevinovați.

Ar merge s-o verifice pe Kyoko dacă ea l-ar lăsa, ochii lui s-au întunecat atrăgător... n-ar lăsa-o singură toată ziua... sau noaptea. El spera doar ca Toya să nu fie în jurul ei azi din nou. O dorea doar pentru el. La urma urmei, ea fusese cu adevărat femeia lui în acest "bătăiat" ar trebui să-și vadă de viața lui.

Pașii lui încetinisă pentru o clipă la ironia sorții... era bucurios că cel puțin acum Toya avea o viață. Aproape s-a amuzant la gândul că ameninșase mental acea viață dacă nu va renunța la hărțuirea lui Kyoko, tot timpul.

Doar gândul că-i stătea alături pe canapeaua confortabilă, mâncând popcorn în uitându-se la niște filme siropoase, suna ca o seara perfectă. Au împărțit ceva de genul asta cel puțin o dată pe săptămână în timp ce el... aceasta era partea preferată a săptămânii. El și-a pierdut timpul neîntrerupt cu frumusețea părului ei roșcat. Nu a contat dacă se uitau la un film sau doar stăteau pe canapea vorbind... pur și simplu îi plăcea să o simtă alături de el.

Kotaro zămbi cu satisfacție în timp ce se întreba cum ar fi fost să fie întotdeauna lângă ea... zi în noapte.

Zămbetul i se întorse la următorul gând... Kyoko nu l-a ales de fapt pe el în locul lui Toya, încă. Cel puțin nu în această viață. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Privi în sus ca și cum ar trimite o mulțumire plină de sarcasm, pentru tot ajutorul cu privire la această problemă, pentru oricine asculta. Ceva i-a spus că zeii trebuie să aibă cel mai deranjant simț al umorului.

Examenele s-au terminat în cele din urmă în Kyoko cântase acele cuvinte toată după-amiaza. Fusese o fată bună în studii până când se săturase, dar totul a fost răsplătit. Întia doar că fusese cea mai bună la acele teste malefice. Numai acel gând o făcea să-și dorească să danseze fericită tot drumul înapoi spre apartamentul ei.

De fapt, primul lucru pe care-l făcuse de îndată ce a intrat pe ușa era să-și arunce cărțile în sufragerie ca și cum ar fi fost infectate, în cele din urmă, a cedat nevoii... de a face "dansul fericirii" chiar în ușa, ca și cum ar mai fi avut un pic de tocilar rămas în ea, la urma urmei.

Acesta a fost imediat urmat de propria ei interpretare a dansului victoriei pe care l-a văzut la Toya o dată, unduind din fund tot drumul până la baie, să-și facă o baie fierbinte cu bule. Kyoko s-a decis dacă vrea să facă acest lucru ar fi făcut bine să-l facă cum trebuie, a mers să dea drumul la casetofon și să-și ia câteva lumânări.

Încă mai scotea zgomote mechere de victorie în timp ce cada se umplea în ea în lăsa jos îmbracă mintea, luând-o în aruncând-o oriunde îi plăcea. Unele Cel mai probabil o să-mi găsesc lenjeria agățată de ventilatorul de pe plafon când termin se gândi, apoi ridică din umeri în intră în apă.

S-a lăsat să alunece în cadă pentru a lăsa bulele plutitoare să-i măngâie gâtul în umerii. Ochii ei verzi de smarald, care uneori erau cunoscuți că aduceau furtuna într-o clipă, străluceau de satisfacție.

Valurile ei de păr roșcat erau pliate la întămplare deasupra capului, iar pielea netedă, mătăsoasă era ascunsă acum sub bule. Era o fată fericită... în tot ceea ce-și dorea cu adevărat să facă era să se relaxeze pentru tot restul zilei. Un pic de muzică ușoară în fundal, câteva lumânări dulci mirositoare aprinse în jurul băii era decorul perfect.

A închis ochii fiind că imaginea lui va fi în curând punctul central... ca cum ar fi așteptat-o. Era secretul ei de păstrat.

Ochii albaștri ca de gheață o priveau din mintea ei. Ea a avut de atâtea ori vise cu el în timpul nopții acum le putea chema chiar în timpul zilei. Cu cât era mai adâncită în vis, cu atât mai real devenea, până în seara că era într-adevăr acolo... îngenunchiat lângă cadă.

Buzele i se răsfărângeau într-un zămbet senzual în timp ce el se întindea să-i scoată prosopul de pe ea... ochii lui devenind la fel de strălucitori ca o flăcără albăstră.

Visele sunt frumoase, este optima, în timp ce este înclină capul într-o parte lăsându-l să facă ceea ce voia.

Ring, Ring. Unul dintre cele mai enervante sunete din lume a răsunat în tot apartamentul. Kyoko este din cadă, dislocând apa peste margini pe gresia podelei. Ducându-se măcina la obraz, simți căldura de acolo în roșii exact când telefonul sună din nou.

Fir-ar să fie! Se ridică repede fiind că telefonul era tocmai în sufragerie. Trecând peste apă, apucă halatul de mătase de pe blat și-l înfășură în jurul ei alergând să răspundă.

Realizând că lasă o dăruire de apă în urma ei, este în fața cu o notă mentală să-și amintească să ia telefonul fără să fie în baie cu ea data viitoare.

La celălalt capăt al sunetului iritant, Suki lovește cu unghiile în blatul din bucătărie, dorindu-și ca Kyoko să se grăbească și să răspundă la telefon. Avea acest sentiment ciudat că Shinbe va ajunge în orice clipă și nu-și dorea să afle nimic din ceea ce plănuise.

A auzit clicul pe celălalt capăt. ## Am sfârșit!.

Kyoko trase telefonul înapoi de la ureche cu o privire furioasă, apoi l-a pus înapoi. ## Suki, eram în baie! Kyoko se văită în timp ce privi lung înapoi spre ușa băii unde era ca apa era încă fierbinte și mirosea a iasomie. O tenta să se întoarcă și să se bucure... așea era visul. Este mușcă buza de jos în timp ce este mută privirea de la ce-și dorea.

Este goală? Suki chicotește fiind că Kyoko roșește ușor.

Suki! Kyoko strigă în receptor. Prietena ei avea pur și simplu un umor pervers, pe care probabil l-a căpătat din cauză că stătea prea mult în jurul lui Shinbe. Ea zămbi răutăcios în timp ce bătea în blat: ## Ai nevoie de ceva?, am o baie fierbinte, cu aburi, care mă strigă pe nume și tu mi intrerupi mica întălnire.

Întălnire? Suki se uită la telefon și este dădu ochii peste cap. ## Cu siguranță ai nevoie de ajutor Kyoko. Cine a auzit vreodată de o întâlnire romantică în cada de baie fără cineva acolo cu tine? Cel puțin aprinde-și imaginația și găndește-te la un bărbat sexy care să te spele pe spate în timp ce este acolo. Ea a oftat într-un ton exasperat, fără să-și tie că tocmai a încercat-o pe Kyoko până în profunzime, atât de aproape era imaginea ei mentală.

Oricum, tu și cu mine o să avem o noapte a fetelor pentru a sărbători examenele finale, a ciripit Suki. Nu voia s-o lase pe Kyoko să spună nu.

Nu accept un răspuns negativ, deci începe să te pregătești. Și să porți înuta pe care am cumpărat-o weekend-ul trecut. O să fac și eu același lucru. Suki a inspirat adânc și repede începu din nou înainte ca Kyoko să poată avea un cuvânt de spus. Fii gata până la 7:30. Te iubesc. Paaaaaaa!

Kyoko clipea când telefonul semnală linia deconectată. Buzele ei erau încă în deșchise, pentru că era gata să spună "nu" cu prima ocazie. Ea este aruncă o privire

tăcută la peretele îndepărtat al încăperii care separa apartamentele celor două fete, întrebându-se dacă Suki a sunat de acolo sau de la telefonul mobil de undeva.

Privind numele apelantului, ea oftă. ## Telefon mobil, a se explica. Nu e nevoie să baie în perete. Dar imaginea mășinilor sale în jurul gâtului lui Suki îi aduse un zămbet pe fața. ## Totuși, mă pot prefă.

Aruncând telefonul fără fir înapoi pe teștea, Kyoko se uită în jos la rochia de mătase, care se agăța acum de corpul ei umed și gemu. Apa caldă de pe pielea ei a devenit acum rece și friguroasă, făcând să-i apară piele de găină. S-a întors rapid și reia baia.

Ring, Ring. Kyoko se răsuie.

Învărtindu-se în jur și cu sprânceana stângă ridicată a frustrare. ## Sper că Suki, ca să-i pot spune cât de mult îmi place să fiu hărțuit! Înțelegând telefonul, spuse ea mai tare decât normal. ## Alooo?

Toya a surâs la salutul lui Kyoko. ## Haide, mama ta nu te-a învățat niciodată să fii politicoasă când răspunzi la telefon?

Kyoko s-a simțit calmă plimbându-se până la fereastră, deschizând-o și lăsând telefonul să-i alunece din mână în neant. ## De ce nu las nimeni să-mi termin baia? scânci, tropând picioarele și simțind aerul condiționat răcorându-se pe sub halatul ei.

Răcnjetul lui Toya a dispărut, în timp ce imaginația lui o luă rază și vizuni sălbătice și explicite, începuseră să-i danseze în minte. ## Ești goală... Se opri brusc, cu limba legată înainte să o întrebe dacă stătea acolo goală. Scuturându-se și gâdnul acela din cap, Toya respiră adânc pentru a se liniști și, eventual pentru a-și controla hormonii răscoliți. ## La naiba, asta a fost o imagine frumoasă...

Kyoko se încruntă întrebându-se dacă Toya a stat chiar alături de Suki în acel moment.

Toya încercă din nou. ## Nu contează. Uite, vin să te duc la film diseară, a se că trebuie doar să te îmbraci.

Kyoko și-a îngustat ochii întrebându-se cine a spus că asta este ## Ziua împunsăturilor. ## Of, am planuri în seara asta. Desigur, planurile ei erau să se transforme într-o prună la baie și apoi să se ghemuiască pe canapea și să urmărească un film. Poate chiar să adoarmă în acest timp, nu să fie forțată de toată lumea și să iasă.

Ce! Anulează, pentru că vii cu mine! a ordonat Toya, enervându-se că nu face ceea ce voia el să facă... ca și când ar fi făcut-o vreodată.

Kyoko și-a închis ochii și a ținut telefonul departe de sunetul cântecului ei: ## Nu-l voi arunca pe fereastră, nu-l voi arunca afară pe fereastră, ## Cioc, Cioc. Kyoko se răsuie în spre ușa gâdnindu-se. Dar eu îl voi arunca în oricine este la ușa nenorocită! auzi un răș dement venind de undeva adânc înăuntru, unde locuise geniul ei rău.

Ea a mers calm la ușa și a descuiat-o, apoi a privit în jurul ușii pentru a vedea cine era. ## Kotaro, ești opti ea puțin fără răsuflare, apoi închise gura sperând ca el să nu ar fi observat.

Ochii lui Kotaro se aprinseră și se întunecară în același timp când ușa se deschise. S-a bucurat că a văzut-o pe Kyoko în siguranță... și, evident, incomplet îmbrăcată. Coborât o sprânceană la felul în care ea îi spusese numele. Apăsând cu mâna pe ușă deasupra capului ei, o deschise larg cu zămbetul lui obișnuit încrezător în timp ce se strecură pe lângă ea... aproape atingând-o.

Cum e fata mea azi? Kotaro a mers după ea și în apartament ca și cum ar fi locuit acolo.

â## Nu o să# fac crimă#, nu o să# arunc telefonul, nu o să#... mintea lui Kyoko continua să# că#nte, Ă#n timp ce Kotaro se uita la ea cu zĂ#mbetul să#u fatal obi#nuit. Ei i se pĂ#ru brusc că# aerul condi#ionat nu mai func#iona.

Cum se putea ca acest bă#rbat, care putea fi descris doar ca sex pe picioare, să# o afecteze a#de tare? Ă#ntotdeauna sim#ea ca cum ar Ă#ncerca să# se oprească# să#-l arunce la podea. ScuturĂ#ndu-#i capul, ea se uita în jos #i scĂ#nci cĂ#nd #i-a vĂ#zut halatul Ă#ntredeschis. Nu era suficient să# arate nimic dar era suficient pentru a o face să# se Ă#nro#ească#.

Toya se aplecĂ#, auzind bă#taia din fundal prin telefon #i apoi vocea lui Kotaro. El a strigat Ă#n telefon să#-i atragĂ# aten#ia. â## La naiba, Kyoko! Ce naiba face Kotaro acolo? el se dezlĂ#n#uise, supĂ#rat că# garda de securitate se arĂ#tĂ# din nou la apartamentul lui Kyoko.

Kyoko se crispĂ# cĂ#nd #ipĂ#tul din telefon se auzi tare #i clar Ă#n sufragerie. Privind peste umĂ#rul lui Kotaro la ceasul de perete, a #tiut că# trebuie să# se pregĂ#tească# sau Suki va fi urmĂ#toarea care bate la u#Ă#. De ajuns! Se Ă#ntoarse #i se Ă#ndreptĂ# spre teighea inten#ionĂ#nd să# Ă#nchidĂ# telefonul.

RidicĂ#ndu-l Ă#napoi la ureche, a strigat: â## Ne vedem mai tĂ#rziu! 'Clic '... unul rĂ#pus... mai avem unul.

Kotaro se piti, #tiind că# a #ipat la Toya. Ochii lui alunecară# peste mĂ#tasea care se lipi de corpul frumos sculptat ca o a doua piele #i nu se putea opri decât dacĂ# ar fi Ă#ncercat să# meargĂ# Ă#nainte... mai aproape de ea. Ă##i Ă#nchise Ă#ncet ochii doar pentru o secundĂ#, Ă#n timp ce a inspirat adĂ#cnc, cu tot corpul să#u la mai pu#in de un centimetru de al ei. GĂ#ndul de a o atinge fĂ#rĂ# contact Ă#l fĂ#cuse să#-#i curbeze mental corpul Ă#n jurul ei #i să# se strĂ#ngĂ#.

Se aplecĂ# Ă#nainte, apropiindu-#i buzele de cochilia urechii, Ă#nainte de a-i #opti numele. Buzele i se Ă#nmuiaserĂ#, la fel #i ochii lui alba#tri de ghea#Ă#. Deseori Ă##i dorea să#-#i amintească# trecutul... #i cĂ#t de aproape erau odatĂ#. Ce ar face dacĂ# #i-ar aminti că# trĂ#iau odatĂ# Ă#mpreună#? El, ea #i Toya... ca să# o poată# proteja.

Kyoko Ă##i pierdu respira#ia #i sim#i un frison de-a lungul gĂ#tului #i obrazului. Era destul de greu să#-#i #inĂ# mintea clarĂ# cu el atĂ#t de aproape, #i acum sim#ea că# o atinge, chiar dacĂ# nu era a#a. Amintindu-#i ce fĂ#cea Ă#nainte ca telefonul să# o fi Ă#ntrerupt, Ă#i dĂ#du o că#ldură# Ă#n obraji.

Ne dorind ca el să#-i observe vinovă#ia, Ă##i #inea spatele spre el #i Ă#ncerca din greu să# alunge amintirea bă#ii. Ă#nchinĂ#ndu-#i ochii, ea se luptĂ# cu nevoia de a se Ă#ntoarce spre el #i a trebuit să# apuce masa să# se #inĂ# pe picioare.

Kotaro a vrut să#-#i punĂ# mĂ#cinile pe masă# de-o parte #i de alta a ei... blocĂ#nd-o Ă#n bra#e, dar brusc se potoli. Putea să# miroase să#punurile pe care le folosea Ă#n baie, dar o singură# aromă# Ă##i fĂ#cea drumul spre el, iar expresia lui devenise curioasă#... excitare? A pĂ##it Ă#napoi... sim#indu-se cum se Ă#ntĂ#rea.

TrecĂ#ndu-#i mĂ#na prin pĂ#rul neĂ#mblĂ#nzit, se retrase la o distan#ă# sigurĂ#, Ă#ncercĂ#nd din greu să# ignore golul din stomac... de ce a venit el aici din nou?... era important.

Ă##i sim#i instinctul de protec#ie amintindu-#i semnalele recente pe care le primise. â## Vei petrece seara cu mine? Ă#ntrebarea sunĂ#nd inocentă# a ascuns un dublu sens, cu gust de dorin#ă#.

Kyoko #i-a Ă#ncetinit Ă#ncă# o dată# respira#ia gata să# se lupte cu sentimentele ei. Ea se Ă#ngrijorĂ# #tiind că# ar fi prea periculos să# fie singură# cu el. Dintr-o dată#, dorea să#-i mul#umească# lui Suki pentru că# i-a impus chestii.

VĂ#zĂ#ndu-i Ă#ngrijorarea, Kotaro adĂ#ugĂ# repede: â## Putem face ce vrei tu. Să# Ă#nchiriem un film #i să# stĂ#m acasă#... sau să# ie#im.

â## Să# Ă#nchiriem un film #i să# stĂ#m acasă#... Kyoko repetĂ# aprobator că# era exact ceea ce voia să# facă#. ObservĂ#nd apoi cum ochii lui Kotaro se aprind, ea modifică# repede:

â## Cel pu#in asta am vrut să# fac dac# n-a# fi fost t#r#t# #n planurile altcuiva. Mi-ar fi pl#cut să# stau la filme cu tine. Dar #mi pare ră#u, Kotaro. â## Nu pot! #i d#du un z#mbet scuzat, b#t#nd piciorul la g#ndul c# a pierdut o sear# cald#, cu gardianul frumos.

Umerii lui Kotaro au cobor#t un centimetru, dar a z#mbit oricum #tiind c# nu #ncerca să#-i ră#neasc# sentimentele. #i d#du seama c# ea dore#te ca el să# ră#m#n# #i se g#ndeă# să# #mping# această# dorin#... era acela#i lucru cu ce-#i dorea el? Pentru el, Kyoko era cel mai pre#ios giuvaer de pe p#m#nt #i el ar face tot ce ar fi putut pentru a o face să# z#mbeasc# #i să# o protejeze #n acela#i timp.

La urma urmei, a #teptat peste o mie de ani să# o vad# din nou.

Pentru a se asigura c# va fi protejat# #i c# nu s-ar abate #n calea ră#ului a #ntrebat: â## Deci, ce planuri ave#i, m# pot al#tura #i eu distrac#iei? El #i ar#t# z#mbetul cel mai obraznic #n speran#a c# va func#iona. Dac# nu, atunci ar putea să# recurg# la o urm#rire... col#urile buzelor lui perfecte s-au aplecat #ntr-un z#mbet secret.

Kyoko #tia c# Suki nu ar accepta niciodat# asta. Noaptea fetelor #nsemna noaptea fetelor. #tia #i ea c#, dac# Kotaro a aflat c# era doar cu Suki... el se va auto invita, ap#r#nd #ntr-un fel, ca de obicei, accidental. L-a v#zut f#c#nd asta de multe ori.

Dac# Toya a fost insistent, Kotaro a #ncercat #ntotdeauna să# fie subtil, chiar dac# atunci c#nd i-ai pus cei doi #n aceea#i camer#, p#reau să# se comporte la fel #i să# se enerveze constant unul pe cel#lalt. Ambii tipi aveau o inim# de aur #i ea o #tia. #ntr-un fel i-a iubit pe am#ndoi... at#t de mult #nc#t durea, de aceea a ales să# nu aleag# #i să# ră#m#n# singur# pentru moment. Sincer, nu a vrut să#-l ră#neasc# pe nici unul.

Dar Kyoko #tia cu siguran# un lucru #i anume c# dac# Kotaro credea ea c# merge cu Toya #n seara asta... nu se va deranja să# o urmeze. Cel pu#in asta spera ea.

â## #mi pare ră#u Kotaro, am deja planuri cu Toya, dar #i promit c# vom #nchiria filme sau altceva alt# dat#. Kyoko #i-a cobor#t ochii, f#r# să#-i plac# faptul c#-l min#ea, dar era singura modalitate de a-l l#sa să# plece. Privind pe podea, ea #l observase f#c#nd un pas #nainte #i imediat a f#cut un pas #napoi mu#c#ndu-#i buza inferioar# c#nd a sim#it masa #n spatele ei.

Kotaro sim#i c# gelozia vibreaz# #n el, dar a #inut-o sub control. Singura lui consolare era c# dac# ea era cu Toya #n seara asta, m#car ar fi putut conta pe faptul nu va fi una dintre urm#toarele fete disp#rute.

#n plus, #tia c# Kamui #i urm#rea #n secret at#t pe Toya, c#t #i pe Kyoko. Din punct de vedere mental, a trebuit să# recunoasc# c# Toya era supra-protectiv cu ea #i o va #ine #n siguran#. Voia să# fie el cel cu Kyoko #n seara asta, să# o protejeze. Dar, chiar dac# nu-i pl#cea, Toya nu ar fi l#sat să# i se #nt#mple ceva ră#u.

El o privea ridic#ndu-#i #ncet ochii spre el #i putea să#-i vad# #ngrijorarea #n privin#a ei c# ar #ncerca să# o opreasc#... voia să# o opreasc#, dar nu o f#cea. Cu timpul, ea #i va face propria alegere.

Cu capul u#or #nclinat c# accept#, Kotaro a atins m#na ei #i a #inut-o pentru o clip#, fix#nd cu ochii lui alba#tri de ghea# pe cei de smarald furtunos. #i d#du din ochi seama c# ea avea o zi groaznic#. Putea să#-i citeasc# #ntotdeauna sentimentele din culoarea ochilor... #nv#se acum peste o mie de ani. Doar dorea ca ea să#-#i aminteasc#.

â## Atunci asta e, Kyoko! Vin să# te v#d m#ine. Ai grij#, frumoaso! #nclin#du-se #nainte, #i lipi buzele pe fruntea ei, apoi #i l#s# m#na, #ntorc#ndu-se să# plece.

Kyoko zămbi. ## Mulțumesc, Kotaro. Fruntea fremăta acolo unde a atins-o buzele lui calde. S-a bucurat că a fost mai ușor cu el decât cu Toya. De multe ori își săruta obrazul, fruntea sau mâna, lăsând locul acela impresionat să se încălzească.

Se întrebă ce ar crede dacă ar ști că nu a fost niciodată sărutată pe buze. Nimeni nu ar fi crezut că la vârsta de optsprezece ani era încă la fel de curată ca înainte... bine, pur și simplu din punct de vedere fizic. Se născuse din nou, fiindcă gândurile ei nu erau chiar lipsite de păcat. Ar fi dat vina pe trăsăturile din pieptul ei care se agita de fiecare dată când se apropia de el.

Kotaro deschise ușa și plecă, dar nu înainte de a arunca un zămbet peste umăr și de a adăuga. ## Amintește-mi, că încă e femeia mea. A plecat repede, închizând ușa din spatele lui, și rânjind animalic.

Știa că ea nu va trece limita cu Toya și nu era îngrijorat. Chiar și în trecut, când el și Toya se băteau cap cu cap, ea stătea cu el și nu cu Toya. Întotdeauna l-a iubit pe Toya, dar Kotaro știa că de el era cu adevărat îndrăgostită. Viteza bătaiei inimii când era el în prim plan au trădat-o întotdeauna... În această viață dar și în trecut. El va trebui doar să aștepte ca ea să-și dea seama nou.

Kotaro inspiră uimor, savurând mirosul ei. Chiar și acum i-ar fi putut mirosi puritatea și ținuta că ea nu e o cineva care să ia altă ceva decât de uimor. Era altă de nevinovată de fața de lumea reală.

Gândul îl făcu să zămbească fad. Nu era altă de sigur că ar fi vrut ca ea să afle vreodată despre partea întunecată a acestei lumi... nu voia să-i alunge fericirea. Chiar și el însuși nu era ceea ce credea că este. Ținuta că îl va accepta în vreun fel, dar amintindu-și cum a îngropat-o i-a ținut buzele înlemnite. De unele lucruri ar fi mai bine să nu-și amintească niciodată.

Când Kotaro ieșea din clădire și ajunse pe trotuar, ridică privirea spre curtea dinspre fereastra ei, întrebându-se ce avea să facă atunci când va afla despre el. Și da, i-ar spune adevărul... dar nu chiar acum. Cum explici că ești mai în vârstă decât orice om normal și că ai puteri pe care le-a văzut doar în filme?

Kotaro clătină din cap în timp ce se întoarse spre colegiu, gândindu-se la următoarea mutare cu privire la fetele dispărute.

Ținuta ce se întămplă cu ele și că cel mai probabil erau deja moarte sau cel puțin înviniate. Ochii lui s-au aprins de furie pentru o clipă, dezvoltând partea întunecată a sufletului său de lican. Avea nevoie să prindă mirosul acelor băutori de sânge nenorociți și al celor care i-au condus înainte să o găsească din nou pe Kyoko.

Capitolul 3

Kyoko răscoli prin dulap în căutarea a ceea ce Suki o convinsese să cumpere weekend-ul trecut. Ea chicoti la gândul că Shinbe le urmărise la cumpărături oferindu-se să le ajute dacă aveau de o opinie. Culmea a fost când s-a furișat în cabina fetelor și a vorbit cu Suki prin perdea.

Shinbe vorbea cu voce pișigă, ca să o convingă pe Suki că e însoțitoarea pentru cabina fetelor și se oferea să-i ridice fermoarul.

Suki spuse da ofertei de ajutor și se întoarse cu spatele spre perdea. Kyoko aproape că zuse când Shinbe zbură prin cabină și ateriză pe peretele din cealaltă parte.

O întrebă pe Suki cum îi-a dat seama că era Shinbe iar ea răspunse. ## Nu cred că ar lăsa o lesbiană să lucreze la cabina fetelor, așa că atunci când îi-a băgat mâna în rochie, în loc de fermoar... era un fel de revelație.

Sărutul Shinbe, exclama Kyoko, scoțând o cămașă albă scurtă, cu mâneci de mătase, care, de la cot până la încheietura mâinii, erau în formă de clopot. De fapt, ea a crezut că e foarte drăguț. Și aducea aminte de rochia unui inger, dar mai sexy. Era suficient de scurtă ca să-i arate buricul împreună cu fusta mini neagră, cu talie joasă, pe care o cumpăraseră.

După ce s-a îmbrăcat și îi-a găsit ce pantofi dorea, și-a tras părul din jurul urechilor, și din spate, ridicându-l cu un elastic, lăsând restul să atârne atrăgător. Aplică o cantitate mică de machiaj și-i puse un colier cu un mic cristal picătură, crezându-se pregătită pentru tot ce îi rezervase Suki.

Și-a dorit în secret să-i fi spus lui Kotaro unde merg, dar nici măcar ea nu țină răspunsul la asta. Și-a mușcat buza de jos, realizând că deja îi ducea lipsa, apoi încercă să alunge sentimentul de melancolie, știind că Suki o va vedea.

Ultimul lucru de care avea nevoie în seara ar fi fost ca cea mai bună prietenă, s-o întrebe un milion de întrebări la care nu dorea să răspundă.

Shinbe îi plimbă degetele prin ușițele albastre care-i străluceau în părul său întunecat, în timp ce se aplecă asupra ușii. Se îndreptase spre Suki, când primise apelul ei spunând că va pleca în această seară și că nu va mai reveni.

E nebună dacă crede că poate scăpa de mine atât de ușor, a ridicat Shinbe o sprânceană în timp ce aștepta.

Când ea a deschis ușa cu părul încă înfășurat într-un prosop, primele cuvinte ale lui Shinbe erau. ## ăăă... am pierdut baia, Suki? Zămbi privind sprâncenele lui Suki arcuindu-se. De îndată ce îi întălnise pe Suki și pe Kyoko, simțea nevoia să rămână lângă ele. De multe ori au ieșit împreună cu Toya și fetele.

Suki țină că Shinbe se considera "iubitul ei" doar pentru că el era singurul cu care a ieșit, dar Suki nu a acceptat niciodată partea cu relația. Ea încercă să ascundă roșeața care amenința să se ridice pe fața ei, în timp ce răspunse: ## Mi-ar trebui înălbitor și o bilă de demolări pentru a-și curăța creierul.

Se aplecă mai aproape de ea, blocând totul, pe măsură ce ochii lui de ametist se întunecau atrăgător. Dacă m-ai lăsat să intru... Cred că am putea găsi un motiv pentru tine să faci o altă baie.

Suki simțea că băștile inimii sale se accelerează la sunetul vocii sale obraznice și făcuă o pauză apoi, în timp ce el a făcut o pauză înainte, închizând ușa în urma lui. Hotărâtă să nu-i lase nici un avantaj și aruncă o privire plină

de avertizări. El a fost răsplătit când el s-a oprit. Dacă ar fi aflat vreodată că de mult o atrăgea... s-ar fi implicat cu adevărat.

Uite Shinbe, trebuie să mă pregătesc pentru că am planuri. În seara asta cu un prieten. El am spus deja la telefon, Aminteați? El va veni oricum... dacă nu pentru alt motiv decât să mă încerce să afle unde merge.

Luându-l în prosopul din cap, cu părul ei lung în față, Suki se îndreptă spre baie vorbind destul de tare, ca să o audă. Putem face ceva mâine seară, bine?

Shinbe se aplecă de bara care despărțea bucătăria de camera de zi. Era pe punctul de a începe să-și exprime jalea când privirea lui căzu pe un fluturaș de pe tejghea. Ridicându-l, a scanat rapid pagina. Ambele sprâncene se iluminară.

CEL MAI MARE ESTE MAI TARE CLUB DIN ORAȘ

CLUBUL LA MIEZUL NOPTII

NOAPTE DE VINERI SPECIALĂ

SEARA DOAMNELOR

Erau încercuite cuvintele seara doamnelor. Shinbe ridică o sprâncenă, în timp ce puneia hârtia înapoi pe tejghea și se îndreptă spre baie. Așa ascunse zămbetul în timp ce intra în sălă și bată. El se strecură în spatele lui Suki, în timp ce ea se pregătea să-și perie părul.

Măine atunci, El optă Shinbe seducător în cochila urechii, apoi el-lăsat buzele în jos, ca să-și șrute umărul. Se întoarse în față mai zicând un cuvânt... ascunzându-și zămbetul puțin.

Suki stătea nemișcată, privind în oglindă, în față și în spate. Plăcând vibrațiile pe care tocmai le-a simțit. Nu era genul lui Shinbe să nu ceară, să nu implore. Nedorind să caute calul de dar la dinel, se grăbi cu pregătirile. Amgrijorat că Shinbe avea un plan ascuns, Suki a hotărât că va apărea la Kyoko puțin mai devreme decât era planificat.

La câțiva kilometri distanță, niște ochi roșii pătrunzători de la fereastra unui apartament penthouse scrutau orașul. Valuri în cascadă de păr negru mălășos cădeau pe un spate gol în contrast cu pielea palidă ca luna. Fața lui angelică era izbitoare, cu unghiuri ascuțite, iar corpul său era slab și tare ca cel al zeului Adonis.

Trupul gol și strălucitor din lumina lunii, mușchii dansând cu fiecare mișcare pe care o făcea. El era frumos pentru oricine se uita la el, dar sufletul lui întunecat era rău și fatal. Un zămbet și îndulcea buzele perfecte, pe când gândurile se îndreptau spre evenimentele din seara precedentă.

Amintindu-se de la fereastră, începu să se pregătească pentru seară. Privirea lui s-a pierdut în scaunul de lămpă foc al reginei Ann și spre tânărul student care stătea în el în față. Hyakuhei se răzbi în timp ce se găsea la săngele proaspăt avut la cina de noaptea trecută.

Păcat, era o fată atât de frumoasă. El-lăsa buzele, amintindu-și plăcerea cu care a răpit fata și s-a hrănit cu ea. Nu s-ar fi săturat niciodată de tinerele femei pe care le-a ademenit și pe care a pus stăpânire.

În seara aceea, va vizita un renumit club de noapte pentru a-și vâna prada și trebuia să fie sigur că "copiii" lui vor fi satisfăcuți. "Noaptea doamnelor" a fost mereu prielnic pentru recoltă și un bufet nesfârșit de carne pentru călătorii nopții.

Era un lord vampir puternic și nici unul nu îndrăznea să supere sau să-l pună la îndoială puterea. Plăcerea a fost singura lui dorință de peste o mie de ani, dar acum el voia mai mult. El voia ceea ce i se cuvenea. O încruntare și schimbă fața, în timp ce se găsea la elul lui, obiectul care devenise obsesia lui când timp a fost teptat să se nască din nou în lume. Legendarul Gardian al Inimii de Cristal.

Cristalul sacru era o bijuterie despre care s-a spus că este capabilă să-i permită unui vampir să umble dincolo de noapte în lumina plină a zilei. Legenda spune că o fată cu sânge neprihănit îi înimă de copil, ar fi bijuteria înăuntrul corpului ei. Ea ar fi o preteasă cu cel mai înalt rang și putere, protecția și paza zitoarea Gardianului Inimii de Cristal.

Privirea lui întunecată se întoarse spre cerul nopții, unde o lună sângerie se ridică deasupra. ## Te-am pierdut o dată dragă preteasă, dar să nu crezi că nu te voi găsi din nou. Ochii i se întregiră deodată în timp ce făgăduia nopții. ## Te voi avea atît pe tine cît și cristalul de data asta...

Suki a fost la cumpărături cu Kyoko săptămăna trecut tocmai din acest motiv, doar că nu i-a spus prietenei despre ce era vorba. Suki îi-a cumpărat ea o înută. Trăgând-o din dulapul ei, ea se făcea cu entuziasm. Era o rochie neagră și foarte strânsă. Se îndrăgostise de ea în clipa în care a văzut-o.

Bună treabă că Shinbe nu-i aici, îi spuse Suki cu un zămbet mecher, în timp ce privi rochia în oglindă. Era foarte scurtă, dar nu arăta prea multe... suficient pentru a fi la sa imagina să lucreze. Trăgându-i pătul într-o bentiță neagră potrivit, Suki îi puse niște machiaj și-i apucă cheile, îndreptându-se spre apartamentul lui Kyoko.

Kyoko a ieșit din dormitorul ei sperând că va avea timp să ia o gustare înainte de a ieși afară, dar chiar înainte să ajungă în bucătărie cineva a bătut în ușă.

Doamne, sper că nu e Toya, zise ea și se întrebă dacă ar trebui să răspundă. Avea încă 20 de minute înainte să se întălească cu Suki, astfel încât Kyoko a ales să ignore bătăia în ușă pentru moment, de teamă că cineva era de partea cealaltă.

Este uimitor cum frica te face să te simți de cinci ani. O sprânceană a lui Kyoko s-a răsucit în timp ce îi reînea respirația.

Bătăia a devenit un pic mai tare, dar de data aceasta a urmat o voce. ## Bine, Kyoko, îți e rău acolo. Nu mă face să sparg ușa! Asta a fost spusă răzând.

Kyoko îi rostogoli ochii, gîndindu-se că Suki făcuse ca poliția. Deschise ușa prietenei sale care zămbea, și care o apucă imediat de mână să o scoată afară din apartament. ## Hai să mergem. Am un sentiment rău că dacă nu plecăm acum, Shinbe va apărea sau a ceva. Kyoko abia a avut timp să aștepte înainte ca Suki să o scoată afară.

Kyou trase perdelele negre grele înapoi de pe fereastră, acum că a venit înserarea. Pleata lui lungă, argintie, albă, s-a învîrtit în jurul lui când deschise fereastra, permițând vântului de vară să-i măngăie fața de inger. Ambrăcat în negru, pătrea un inger decăzut.

Bani i-au adus libertatea de a-și stabili propriul program iar puterea l-a ajutat să nu fie deranjat. Achiziționarea întregului etaj al celui mai scump hotel din oraș dăduse singurătatea de care avea nevoie și vederea pe care o dorea. Privind de-a lungul străzii, văzu că deja se formase o coadă la Clubul Miezul Nopții, cel mai renumit club din oraș. Era locul perfect pentru hrană al creaturilor nocturne.

Coadă aglomerată era plină de tinere studente și de tineri golani care le urmau. Ochii băntuși ai lui Kyou străluceau de mulumire, în timp ce începu să scaneze coada, întrebându-se care dintre ei ar atrage atenția celui pe care îl văcna. Cine ar fi următoarea victimă a lui Hyakuhei?

Kyou îl simțea pe Hyakuhei în oraș și se întrebă dacă Hyakuhei ar putea simți cum îl urmărește moartea. De data aceasta lucrurile erau diferite. Kyou îl găsise

prea ușor, ca și cum Hyakuhei ar fi lăsat o urmă pe care să o găsească. Moartea și dispariția studentelor au reprezentat o carte de vizită flagrantă pentru Kyōu, indicând doar o singură persoană.

Nu-i plăcea gândul că Hyakuhei l-a adus aici. ## Nu mai sunt sub controlul tău, Kyōu a măștrăcit când ai curse niște sănge dintre degetele Țncleșteate iar ochii lui se Țnroșiră. ## Nu ai nici o putere asupra mea... deloc! Calmându-și furia Țn creștere, Kyōu și-a tras din nou masca făcându-și emoții peste trăsăturile lui, ascunzându-și aura. Era timpul ca prădătorul să devină pradă.

Dacă el a putut să simtă forța de viață a lui Hyakuhei, Kyōu trebuia să fie prudent pentru a-l împiedica pe creator să Țl simtă și el.

Kyoko a fost surprins să afle de cât de mare a era Țntr-adevăr clubul de noapte. Stătea cu buzele deschise când Suki trase mâna Țn parcare imensă. Suki dorea să ajungă puțin mai devreme pentru a evita coada, dar din ceea ce Kyoko putea să vadă, o coadă se formase deja, așa că au ieșit rapid din mână. Kyoko putea să vadă fețe familiare de la colegiul la care au studiat și zămbi, observându-l pe prietenul ei Tasuki printre ei.

Tasuki le-a văzut și el pe Kyoko și Suki din locul unde era. El a fost convins de prietenii săi și vină acum că nu aveau altceva mai bun de făcut după terminarea examenelor, și acceptase de bună voie. El era frumos și bine făcut, cu părul Țaten pălăn pe umeri și ochii maro de ciocolată, care topeau inimile fetelor.

El a fost, de asemenea, unul dintre cei mai populari tipi din campus, dar Tasuki a fost mai mult cunoscut pentru notele mari pe care le-a primit la toate materiile și era mai cumsecade decât majoritatea tipilor din campus. Bine Țnșeles, faptul că deși era unul dintre cei mai bogași oameni de la academie nu s-a comportat ca atare, i-a Țnșat statutul.

Făcându-și drumul Țn jurul gloatei de oameni, Tasuki se apropie de Kyoko cu un zămbet sincer. El o cunoscuse din gimnaziu și a avut Țntotdeauna o pasiune ascunsă față de ea. S-au Țntălnit, dar nu a fost nimic serios... mai degrabă erau buni prieteni, și a trecut ceva timp de când au făcut asta.

El ar fi scos-o mai des Țn oraș, dar tipul de Toya sau Țșeful gardienilor Țcolii erau mereu Țn jurul ei Țn ultima vreme. Ar fi putut să jure că a auzit o măștrăcială când s-a apropiat ultima oară de ea Țn timp ce era cu unul din ei.

Având Țn vedere acest lucru, a verificat nervos zona, sperând că este singur. Nu că era speriat de ei... nu... niciodată...

Suki putea să vadă nervozitatea lui Tasuki și a răs cu voce tare. ## E Țn regulă, Tasuki. Am venit aici singur.

Ea s-a distrat de aspectul confuz al lui Kyoko, apoi la apucat pe Tasuki de cot și l-a tras Țntre ele. Ea și toți ceilalți care-l cunoșteau erau conștienți de faptul că nutrea ceva pentru Kyoko... toți, cu excepția lui Kyoko.

Kyoko se Țnroșe când Tasuki se Țntoarse spre ea. Nu și-a dat seama cât de mult s-a Țnșat. ## Salut Tasuki, a trecut ceva timp. Am auzit că te descurci bine cu mediile anul Țsta. Față de ei se lumină fericită, realizând că era prea mult timp de când s-au văzut. Țntotdeauna s-a simțit atât de Țn siguranță Țn jurul lui... ca cei mai buni prieteni. Țși lipsea.

Un zămbet delicat apăru pe buzele lui Tasuki, plăcându-i faptul că Țncă mai Țșinea la el, chiar dacă era de la distanță. Poate Țncă mai avea o Țansă cu ea. Chiar și-a dorit Țansa să-i arate cât de mult și plăcea de ea și cât de mult ar fi vrut să fie cu ea, că era de rangul ei, așa cum părea ea să creadă.

Din anumite motive, ea părea să creadă că el vrea o vadă doar pentru că fuseseră prieteni de mici. El intenționa să repare acea concepție greșită. ## Da, Kyoko, dacă ai

nevoie de vreun ajutor, mă bucur să vin și te meditez oricând. Voia să-l lovească capul de zidul de cărămidă, pentru că din nou a sunat ca un bun prieten în loc de iubit.

Suki doar clătină din cap, văzând tristețea tăcută din ochii lui Tasuki, zăbind la Kyoko. Sărmantul, și spuse ea, cu un surâs milos răspăndit peste buze. El avea nevoie doar de o mică împingere în direcția cea bună.

Ochii lui Kyou se micșorau pe măsură ce mulțimea de copii naivi creștea. Atât de mulți de unde să aleagă Hyakuhei, spuse el. Întotdeauna era la fel. Luarea unei vieți dar fără a fi pedepsit... la fel cum monstrul a făcut și mai demult. Degetele lui se încălețară de pervazul ferestrei în frustrare, întrebându-se dacă ar putea opri cumva măcelul.

Trebuia să se apropie și să se amestece în mulțime. Zămbi la gândul că parul său argintiu și ochii ciudat de aurii se vor amesteca vreodată, Kyou și-a îndreptat atenția la masa de oameni.

Survolând încă o dată parcare, vederea îi se opri, în timp ce privirea lui strălucitoare coborâ asupra unui grup de trei înși adunați mai aproape de capătul mulțimii. Aura care înconjoară triumful era izbitor de diferită față de ceilalți oameni. O nuanță uoară de lumină albă pură care înconjura grupul deșolă vederea interioară de vampir a lui Kyou.

Diminuând intensitatea privirii, Kyou clătină din cap și privi din nou la grup. Chiar și cu simțurile adormite, el putea detecta o strălucire uoară dansând în jurul celor trei figuri. O strălucire slabă de particule de curcubeu stătea deasupra lor, umbrind lumina ca și cum ar fi ascuns-o de ochii lui.

Kyou scrută cerul deasupra lor dar văzu doar noaptea. Ochii i se îngustau în eleganță mai mult decât trebuia și apoi privirea se întoarse asupra grupului.

El nu văzuse niciodată așa ceva în viața lui nesfârșită. O amintire slabă și deșira atenția, făcându-l să se holbeze la grup cu ochii larg deschiși. Și aducea aminte de cuvintele fratelui său mai mic, înainte ca Hyakuhei să-l omoare atât de crud.

«Dacă am putea găsi Gardianul Inimii de Cristal... atunci poate că am putea fi eliberați de întineric, frate...

Kyou se eschiva, spunându-i lui Toya că bijuteria era doar un mit și că era imposibil de găsit, chiar și în legende. Toya îi ignorase replica: «Aura celui care protejează bijuteria va străluci cu lumină sfântă. Nu vrei să fii liber?

Un sentiment de melancolie se aternu asupra lui Kyou, odată cu amintirea întrebării fratelui său. El ar fi dat orice să-l elibereze fratele de viața pe care a adus-o Hyakuhei. O briză trecu prin fereastră, suflându-i părul lung din față, ca și când i-ar fi spus să meargă, ca și cum Toya însuși îi spunea să plece.

Adun nd întunericul înconjurător în jurul corpului său letal, Kyou a ie it neobservat printre mul imea de tineri neb nuitori, fără ca privirea lui intensă să pr seasc  locul unde strălucea lumina cea mai pură  i mai fină.

Kyoko chicoti c nd a văzut-o pe Suki str mb ndu- i spr ncenele pe la spatele lui Tasuki.  n ultima vreme, Suki fusese prea mult în jurul lui Shinbe. Ea  i-a  ncruci at ochii  i a scos limba, f c nd-o pe Suki să se umfle de r cs, apoi  i-a redresat figura instantaneu, pe c nd Tasuki s-a  ntors să vadă de ce r de Suki.

Aceasta a făcut-o pe Suki să se  in  pe perete să nu cadă, c nd Kyoko a ridicat din umăr la Tasuki spun nd:    Cine  tie ce a intrat în ea? Ea nu a fost niciodată normală. Ea a  n l at o spr ncean  ad ug nd:    Trebuie să o scot din casa de nebuni cel pu in o dată pe s pt m n  sau ajunge  i mai rău  i încearcă să roadă copacii din fața căminului.

Tasuki z mbi, în timp ce se aplecă aproape de urechea lui Kyoko, ca să  opteasc , dar apoi spuse cu o voce destul de puternică ca să audă  i Suki:    Poate că în drum spre casă în seara asta, ar trebui s-o iei  napoi.

Kyoko aprobă fericit, apoi sim i că părul de pe spatele g tului se ridică de parcă cineva o privea.  n speran a că nu-i urmărea Toya în secret, a  ncercat să ignore senza ia, men in ndu- i atenția asupra lui Suki  i Tasuki.

 n sf r it, Suki nu s-a mai ab inut să-i reamintească lui Kyoko că vor avea o petrecere  n pijamale în camera capitonata mai t rziu diseară, şi l-a  ntrebat pe Tasuki dacă ar dori să li se alăture.    Avem chiar  i o c ma  de for  pentru această ocazie.  i-a scos limba la ei.

   Pune i chestia aia bine  nainte să r ni i pe cineva, a replicat Kyoko  i a fost repede recompensat c nd fa a lui Suki se schimonosi.

Pe măsură ce coada se mi ca, Kyoko   i aruncă o privire asupra umărului,  ntreb ndu-se cine o privea. V zu doar luminile parcului  i o hoardă de oameni care a teptau să intre, apoi se miră de paranoia ei. Sentimentul de nelini te că cineva o supraveghea a refuzat să plece  i o îngrijora.   i aduce aminte de avertismentul lui Kotaro despre un hărțuitor din campus  i deodată   i dorea să-i fi dat o idee unde vor fi.

Suki ia apucat m na  i a tras-o spre ea pentru că  inea coada pe loc. Kyoko încercă să arunce senza ia înfiorătoare c nd intrară  n clădire, iar atenția  i fu atrasă de interiorul impun torului club de dans.

Kyou o văzu  ntorc ndu-se, ca  i c nd l-ar fi descoperit  i se  ndrept  spre ei. Ochii ei s-au deplasat  ncet spre locul unde stătea, dar  tia că nu putea să-l vadă în umbră. Sub acoperirea întunericului, el nu  i-a luat ochii de la ea c nd a intrat în clădire.

Privirea lui de aur se mi ca peste cei din cameră,  tiind că erau mai mult dec t oameni în spa iile slab luminate, dar erau amenin  ri minore  i nu meritau atenția lui.

Suki i-a condus într-o zonă aproape de bar, astfel  nc t nu ar fi trebuit să meargă prea departe pentru a lua băuturi  i pentru a avea o vedere bună la ringul de dans. Muzica era deja tare, dar nu at t de tare  nc t să strigi ca să fi auzit.

Kyoko a fost uimită de c t de frumos era înăuntru. Ea începuse să se simtă bucuroasă că o lăsase pe Suki să o convingă să vină. La urma urmei, ar trebuit să fie mai mult în via a asta dec t  nv  tura, ceea ce a făcut p cn  acum o s pt m n . Toată energia din acest loc era atrăgătoare  i ea a z mbit emo ionat . A fost unul din acele momente rare c nd a sim it că orice se poate  nt mpla.

În loc de mese erau scaune adevărate, clădirea avea canapele matlasate, ici erau colo, cu mese de sticlă mici pentru a pune băuturile. Mov, albastru erau negru erau culorile principale ale clubului, oferindu-i un aer de mister și magie; toate luminile schimbându-se constant culorile, creând un sentiment de pandemoniu senzual. Atmosfera clubului era aproape intoxicantă.

Umbre profunde dădeau intimitate celor care o căutau, iar Kyoko se înroși, gândindu-se la toate lucrurile care uneori se întâmplau în umbră... lucruri pe care ea încă nu le-a experimentat. Minte ei se întreba ce făcea Kotaro dar atenția i se întoarce apoi către prietenii ei.

Kyou se așeză în cel mai întunecat colț, aproape de aura pură și intensă. Observând grupul, putea vedea acum strălucirea provine de la unul singur. Ochii ei începuseră să se umezească pentru prima oară în atâtea ani, numai pentru o clipă când o privea zămbind, vorbind în mărșă clubului. Era ca și cum ai privi răsunătorul soarelui și așa ceva nu a mai făcut de mult.

Era frumoasă, cu un păr lung roșcat, îmbrăcat pe cămașă albă de mătase pe care o purta.

Privirea ei urmări corpul perfect, pielea expusă la talie și bluza scurtă, urmată de o pereche de picioare foarte tonifiate înainte de a se ridica spre gâtul... expus. Urmă arcu format de fașa ei cu o exclamație dezaprobată. Ea era întoarsă într-o parte iar el se trezi nevoit să-i vadă ochii... ochii care erau oglinda sufletului.

Instinctul său reacționa în moduri pe care nu le-a mai experimentat până acum. Acest sentiment pe care nu-l putea descrie îl agita și îi amintea cumva de fratele său. Nu-i plăcea necunoscutul.

A întunecat umbrele din jurul lui în timp ce ea se întoarce, uitându-se pe deasupra lui, dar ei văzuse. Priveliștea aproape că îi luă respirația. Avea ochii de smaralde învaluite în inocență... dar putea vedea și neliniștea și puterea ascunse acolo.

Kyou își încleșta pumnul atâtea de strâns, încleșt simțea că se formează picături de sânge unde unghiile ascuțite i-au perforat carnea. De ce era atât de inocentă aici, într-un loc ca acesta? N-ar trebui permis. Simțea o mormăială care începea adănc în piept și încercă să o liniștească.

Dacă bănuiala ar fi fost corectă și Hyakuhei ar fi apărut, atunci lucrurile ar putea deveni foarte primejdioase, foarte repede. Era ea cea care a înut înăuntrul ei Gardianul Inimii de Cristal? Cuvintele fratelui său s-au întors să-l bântuie a doua oară.

«... frate, dacă o găsim, atunci putem fi eliberați de el...»

Blocând celelalte sunete din clubul de noapte, Kyou și-a îndreptat toate simțurile spre ea, pentru a descoperi mai mult și pentru a se pregăti. Ochii lui auriu băntuie aproape au strălucit în timp ce se strecură în gândurile grupului care stătea la masă. Ascultarea gândurilor muritorilor era o funcție pe care nu o folosea de mult timp.

Tasuki sa oferit să dea prima rundă de băuturi, deoarece barmanul era vărsul lui. Nu avea de gând să-și piardă singura șansă să o impresioneze pe Kyoko. Știa că se găsea la el ca la un prieten, dar dorea să fie mult mai mult, doar dacă i-ar fi deschis ochii să vadă devoțiunea pe care el i-o oferea. Nu ar fi existat niciodată un om care să o iubească mai mult decât el. Pur și simplu nu a fost posibil.

Suki a zămbit când a auzit că-l cunoștea pe barman și i-a cerut lui Tasuki să le aducă la toți câte un ceai cu gheață Long Island. Tasuki îi făcu cu ochiul la Kyoko, dănd din cap și spunându-le că se va întoarce imediat. A plecat să aducă băuturile fetelor cât mai repede posibil.

Ochii lui Kyoko se rotunjiră în timp ce se uită la Suki. «Ceai cu gheață Long Island? Dar suntem... Suki a fluturat o mână de respingere pentru a o împiedica.

Hai Kyoko. Trăiește-te puțin! Examenele s-au terminat Ți, Țn afară de asta... am mai bășut Țnainte, ### Suki a Țncercat să o calmeze pe Kyoko zămbind Ți rotindu-Ți ochii. Țn sperană că va schimba subiectul, a adăugat: ### Trebuie să recunosc Kyoko că Țn Țnuta asta Ți cu curbele tale... nu pari minoră. A răș cu voce tare la privirea uimită de pe fața lui Kyoko.

Kyoko o privi pe Suki sceptică. ### De două ori, Suki. Am bășut de două ori Ți abia Țmi amintesc de vreuna din ocazii... Ți nu trebuie să mă Țmbrac aș ca să demonstrez vârstă. Kyoko se Țnroșii la ceea ce putea să-Ți amintească de la ultima dată când a fost ziua ei de naștere. Din cauza lui Suki, nu-Ți amintea propria-i petrecere de aniversare.

ȚȚi aduce totuȚi aminte de castronul imens de fructe pe care Suki i-l dăduse cu un zămbet nevinovat. Ți cunoștea slăbiciunea lui Kyoko pentru fructe Ți se profită de ea. Kyoko măncase aproape Țntregul vas, fărâșă-Ți dea seama că a fost Țmbibat cu alcool.

Mă bagă din nou Țn necazuri... Țtiam eu! Kyoko se lamentă Țn tăcere Ți băștu Țn retragere. Toată lumea a glumit despre acea noapte, ceva despre Kyoko care a uitat cum să meargă... sau să vorbească!

Suki fărâșu o grimasă Ți ridică din umeri: ### Deci, asta e a treia oară. Zămbi fericită la Tasuki care a adus bășuturile, apucând cu grabă una pentru ea.

Kyoko ȚȚi mușcă buzele, apoi mormăii ceva despre "trei lovituri Ți ești afară", dar oricum s-a Țntors Ți i-a zămbit lui Tasuki. Există ceva ca o presiune Ți totuȚi Țntr-un final a cedat

Trei ceaiuri cu gheață Long Island, după cum aș cerut. Tasuki se așeză Țntre fete Ți luă o Țngheștură. Simșea că căldura crește brusc Țn cameră, pentru că bășutura era atât de puternică. Privind pe lângă Kyoko, se uită la vâșrul său din spatele barului. Fașă rășutăciosă a vâșrului său Ți dădea de Țnșeles că bășuturile erau mai puternice decât normal.

Tasuki clășină din cap Ți privi Țnapoi la fete. ### Să trecem toate examenele cu brio!, a fărâșu el o urare. Apoi, uitându-se la ochii lui Kyoko, adăugă: ### Ți să nu pierdem niciodată legătura dintre noi, indiferent din ce cauză.

Kyoko se Țnroșii Ți zămbi cu timiditate, Țn timp ce ȚȚi luă bășutura din mână lui Țntinsă. Luând Țn grabă o Țngheștură ochii i se lărșiră când ȚȚi dădu seama că Ți plășcea gustul. ### Dacă nu-i poși bate, măcar să li te alășuri, spuse ea cu lui Suki.

A lansat un pai Țn bășutură Ți Țn urmăștoarele zece minute de răș Ți maimușăreală, ceaiul cu gheață Long Island a dispărut. Culoarea a Țnflorit Țn obraji lui Kyoko, pe măsură ce efectele alcoolului au Țnceput Țncet să curgă prin corpul ei.

Tasuki, după ce a bășut la fel de repede ca Kyoko, sa simșit mai liniștit Ți mai Țndrăzneș, a Țntrebat fetele dacă doreau să danseze. Ochii lui s-au Țngustat atractiv când a luat mână lui Kyoko Ți a condus-o pe ringul de dans, cu Suki Țnășnd cealaltă mână a lui Kyoko.

Țtia că această noapte va fi cea mai bună noapte din toate zilele lui de colegiu Ți nu va uita niciodată nicio clipă.

La o distanșă de câșșiva metri, Kyou Țl privi pe tășnșrul pe nume Tasuki Țntinzându-se Ți luând mână fetei cu ochii verzi Ți simșii nevoia să rupă degetele jignitoare ale tășnșrului Țndrăzneș. Se puteau citi clar în ochii si gășndurile lui sentimentele nevinovate ale tășnșrului pentru fată, dar el totuȚi nu avea Țncredere în el.

Kyou vășzuse joculășta de multe ori Țn viașă de noapte. Un tășnșr care dă fetei bășutură Ți apoi profită de naivitatea ei. Ochii i s-au Țnroșit, urmășrind pe bășiat conducând fetele pe ringul de dans. Kyou a simșit nevoia de a lua fata cu pășrul roșcat Ți de o ascunde de oricine care i-ar face rășu sau care ar vrea să o aibă.

Se lecui de unul singur de această posesivitate fa de fat. Dacă ea ar fi fost cea care Ține Gardianul Inimii de Cristal, atunci ce ar trebui să fac? Kyou Ția un lucru sigur... Înainte să-l lase pe Hyakuhei o ia, o va ucide el cu mâinile goale.

Dacă legenda era adevărată, Hyakuhei ar fi pus mâna pe puterea Gardianului Inimii de Cristal, nu-l va mai putea opri.

Kamui stătea invizibil, pe unul dintre difuzoarele imense în fața DJ-ului, vizionând ringul de dans unde Kyoko și Suki dansau cu un tăcer. A ridicat o sprânceană când a observat cine era tipul stă. Un zămbet foarte secret i-a înclinat buzele, văzând nuanța de ametist care se lipi de băiat.

AtenÈ#ia sa revenise la celÄ#lalt bÄ#rbat care urmÄ#rea preoteasa. El Ä#ncercase deja sÄ# opreascÄ# atracÈ#ia o datÄ# cÄ#nd Kyoko era Ä#ncÄ# activ, dar cel mai vechi protector era la fel de Ä#ncÄ#pÄ#È#Ä#nat ca Ä#ntotdeauna. VibraÈ#iile pe care Kyou le dÄ#deau erau grele È#i puÈ#in colorate.

â## Kyou, la ce te gÂçndeÈ#ti? Kamui se Â®ntrebĂ# cu voce tare È#tiind cĂ# nu putea fi auzit sau vĂ#zut. VizionĂçndu-l pe Kyou cum o privea pe Kyoko a recunoscut mĂçna sorÈ#ii de Â®ndatĂ#. Â#ntotdeauna soarta a atras gardienii Â®n faÈ#a preotesei lor... indiferent din ce lume sau viaÈ#Ă#.

~i dorea pe ascuns s~ aranjeze ca Toya ~i Kyou s~ se ~nt~neasc~, dar era con~tient ca nu e bine s~ ~ncerce s~.~i foloseasc~ oricare dintre puterile lui asupra lui Kyou. Sim~ea frisoane reci pe bra~e, g~ndindu-se c~ l-ar putea enerva pe gardianul periculos de aur.

Privirea scrută mulțimea din nou, știind că Kyou nu era cel de care trebuia se îngrijeze. În club erau alți oameni care nu erau oameni, dar putea simți întinericul adevărat apropiindu-se în orice moment. Se întrebă dacă Kyou simțea el la fel.

Kamui dădu din cap lui Ansu. Cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face acum era să o ajute pe Kyoko să-ascunde puterile de ochii curioși. Cu acest gând a sărit de pe difuzoare, dar picioarele sale nu au atins niciodată podeaua clubului de dans.

Capitolul 4

După ce trioul a intrat în ringul de dans aglomerat, Suki și Kyoko au început să-și unduiască corpurile pe ritmul muzicii lăsându-l pe Tasuki să privească fascinat. Corpurile înclizite din jurul lor le-au făcut pielea să se înroșească pe măsură ce alcoolul le-a trecut prin vene.

Trupul lui Suki s-a apropiat de cel al lui Kyoko, și-au înfășurat brațele în jurul gâturilor și au început să se rotească. Răzând la glumele lor, dansau ca amănii pierduți în ritmul muzicii. S-au învârtat una pe alta să danseze a doua, în coala primară, cu mult timp în urmă.

Prinse în vârtejul distracției pure și nepervertite, fetele au uitat pe moment de însoțitorul lor.

Tasuki le privea pe cele două prietene dansau pasional și simțea căldura în obraji. Ooo. Trupul lui reacționa la scena care se juca în fața lui. Simțea că și cum respirația i-ar fi lovit plămâcnii. Observând corpul lui Kyoko care se frecă de la lui Suki în timp ce mâșinile li se plimbă pe trupul celeilalte, era aproape mai mult decât putea să suporte.

Dându-și seama că voia să ia și el parte, Tasuki și-a forțat picioarele să se miște înainte de a-și pierde cumpătul.

Oprindu-se chiar în fața lui Kyoko, și-a putut vedea ochii închiși, în timp ce se mișca lângă Suki. Privirea lui o înțelni pe a lui Suki, în timp ce ea zâmbea și se mută în spatele lui Kyoko, mângâindu-i coapsele. Spera că Tasuki să aibă destulă prezență să danseze cu Kyoko în felul acesta.

De ce nu vii și tu? E foarte tareee! răzse ea apucându-l pe Tasuki de curea și lipindu-l de Kyoko.

Ochii lui Kyoko se lărgiser de ooc, simțind un trup tare, cu totul masculin, lipit de ea, într-o manieră foarte intimă. O roșeață și-a aprins obrazul când și-a dăduse seama că Tasuki o ținea aproape. ### Hei, zâmbea cu timiditate, hotărând că și-a plăcea cum și simțea corpul lui față de al ei. Țtia că poate avea încredere în el să nu depășească limitele. El a fost întotdeauna un gentleman.

Simțindu-se puțin înănzată, Kyoko a continuat să danseze cu Suki în spatele ei, punând mâna pe umărul lui Tasuki... încurajându-l puțin.

Tasuki nu mai avea nevoie decât de o singură mișcare, și strănse oldurile lui Kyoko și începu să se miște cu corpul ei. Simțea că era în rai, dansând cu fata visurilor sale lângă el. Senzația că fiecare trăsătură a corpului ei care se freacă de el era o tortură dulce pe care nu o trăise niciodată.

Ochii săi maro se umeziră seducător, în timp ce și simțea tot corpul că și cum ar fi fost de foc și voia să simtă cât mai mult din ea. Apăsându-se mai aproape de Kyoko, începu să o preseze, mișcându-și corpul înclizit odată cu ea ca un iubit de mult pierdut.

Kyoko privi în ochii lui Tasuki și observă că pentru prima dată erau ca niște fulgi minunați de ametist stropiți în orbitele lui de ciocolată. ### Frumos... a fost singurul cuvânt care a venit în minte. Cu cât arăta mai adânc... cu cât și amintea mai mult despre Shinbe.

Starea de spirit a lui Toya nu s-a îmbunătățit de când a mers la dojo-ul din colegiu, sperând să facă ceva forță. Se gândise că ar fi trebuit să plece mai repede, după ce a spart sacul de box de cinci sute de dolari. Nu este vina lui că și imaginea chipul lui Kotaro când îl lovea.

â## Fată# proastă#! a măcrăcit. De ce trebuie să# fie Ăntotdeauna a# de greu de abordat? Nu privi nimic Ăn mod deosebit, gĂndindu-se la gardienii enervan#i cu care Kyoko ie#ise.

Se sim#ea Ăncă# afectat de cĂnd auzise mai devreme vocea lui Kotaro Ăn apartamentul lui Kyoko. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să#-i rupă# capul bărbatului Ăsta #i să#-l arunce acolo unde soarele nu ajunge niciodată#. Toya avea Ăntotdeauna un al#aselea sim# despre lucruri, iar sim#urile Ăi spuneau că# Kotaro nu era ceea ce părea a fi.

â## E mai mult un lup Ăn haine de oaie. rĂnji el, apoi s-a sim#it imediat un pic vinovat pentru că# #i el ascundea lucruri de Kyoko. Lucruri pe care chiar el nu le-a putut explica.

Ănvă#ase ca un mic copil să#-#i ascundă# abilită#ile neobi#nute de ceilal#i, abilită#i precum puterea #i viteza supraumană#, precum #i sim#urile sale ascu#ite ca mirosul #i vĂzul. Singura problemă# a fost că# au venit #i au plecat cĂnd au vrut. Nu le-a putut declan#ea la momentul necesar #i poate că# asta a fost un lucru bun.

Pierdut Ăn gĂnduri, pielea lui Toya tremură# Ăn timp ce vĂzu gardianul care se sprijinea de u#ea clădirii de pază#. â## Vorbe#te de drac #i dracul la u#ă#. Toya se uită# la Kotaro, aproape trecu pe lângă# el, apoi se opri Ăn urma lui. â## Ce naiba faci aici? a măcrăcit.

Kotaro se ridică# cu toată# Ănăl#imea lui #i se Ăndreptă# spre locul Ăn care ar fi stat fata lui Kyoko #i măcrăci la el. Privind Ăn jur #i fĂră# să# o vadă# nicăieri, comportamentul său# relaxat s-a alarmat #i Kotaro Ăl străpunse pe Toya cu o stră#lucire furioasă#. â## Unde este Kyoko? Am crezut că# a fost cu tine Ăn seara asta.

Ce ura Toya foarte tare era să# fie confuz #i acum nu avea chef de asta. â## Prostule... Credeam că# are o Ăntă#nire cu tine, a ră#spuns fĂră# să# se gĂndească#.

Pieptul lui Kotaro hĂrăci acum grav. Kyoko Ăi spusese că# va merge cu Toya dar asta a fost o minciună#. â## La naiba!

FĂră# a-i da lui Toya o a doua privire, el tăiat-o Ăn direc#ia Ăn care locuia Kyoko, a#inĂndu-se să#-#i folosească# viteza sa nenaturală#. De ce l-a min#it? Dacă# ar fi #tiut că# nu era cu netotul Ăsta, ar fi urmat-o.

Toya a sim#it un moment de panică# cĂnd a vĂzut Ăngrijorarea Ăn ochii rivalului său# #i felul Ăn care el a decolat cu viteză# #i asta nu l-a fĂcut să# se simtă# mai bine. Ceva din el avea Ăncredere completă# Ăn Kotaro, dar nu i-ar fi spus niciodată# asta.

FĂră# să# se mai gĂndească# la ceea ce făcea, a plecat după# Kotaro pentru a vedea unde merge. Cu u#urine# #inĂndu-se după# el, dar observĂnd viteza pe care o foloseau amândoi, unele dintre suspiciunile lui Toya au fost confirmate. Kotaro era mai mult decât părea... au acelea#i ADN sau ceva? Ă#i scrĂ#ni din#i #i nu-i plăcea gĂndul.

Ăntr-un minut, Kotaro a izbit u#ea apartamentului lui Kyoko sperĂnd să# fi fost acolo. Pleznind ambele palme peste u#ea nevinovată#, a strigat. â## La naiba, Kyoko! Unde e#ti? Groaza #i Ăngrijorarea au apărut Ăn fiecare por al fiin#ei sale. â## Asta nu e bine, mormăi el.

â## Ce nu e bine? Ăntrebă# Toya din spatele lui Kotaro.

Vibra#iile pe care le degaja Kotaro dădeau dureri crescĂnde Ăn pieptul lui Toya. Dacă# ar fi #tiut că# Kyoko nu era cu Kotaro, ar fi venit doar pentru a fi lângă# ea. Ar fi trebuit să#-#i fi urmat instinctele #i să# vină# oricum. Ar fi trebuit să#-i pună# o lesă# fetei Ăsteia mai devreme sau mai târziu.

Kotaro a uitat de Toya cu totul Ăn graba lui de a ajunge la Kyoko. Acum, avĂnd pe cineva pe care să#-#i descarce mĂnia, strigă#: â## Am crezut că# este cu tine! Kotaro Ă#i stră#nse pumnul #i Ă#i retrase furia Ăn sine Ănainte de a merge prea departe. â## #i cum naiba ai reu#it să# #i pasul? Nu contează#, nu ră#spunde.

Toya se uită# la el, surprins că# chiar a observat asta, dar ridică# din umeri. â## Eu sunt doar acel netot rapid.

Calmându-și jumătatea dominantă, Kotaro îi-a deschis ochii părtrunzător de gheață, întind persoana care urma să-l ajute să-și găsească atât Kyoko a sa. Era destul de rău că Toya nu s-a răscut ca vampir, ca să-l poată pocni, dar acum Toya îi-a recăpatat abilitățile din trecut și nu țintea de ce. Peste toate astea cel mai bun prieten al lui Toya era Shinbe, dar nici Shinbe nu avea nici o idee despre trecutul său.

Kotaro îi-a izbit palma de tămplă, întrebându-se de ce naiba avuse să creadă că Toya să aibă grijă de ea... pentru a doua oară, pe când el a eșuat primul. Faptul că Toya nu îi-a amintit nimic nu-i dădea posibilitatea lui Kotaro strige cu voce tare. El a inspirat adânc adevărul... amândoi au grăit. Buzele i s-au subțiat în timp ce se uita în tăcere.

Toya schiță un zâmbet. «Deci, te-a mințit și te-a scos din schemă spunând că merge cu mine. Ha. Chiar dacă țintea că ar fi făcut aproape același lucru, nu i-a spus asta lui Kotaro.

Kotaro mai inspiră o dată adânc, încercând să-și țină temperamentul sub control. Era ca și cum ai vorbi cu un copil nenorocit. «Asta nu e un joc, derbedeule. Fetele dispar de mai bine de o lună în stănga și în dreapta și din campus și din oraș. Nici unul dintre noi nu țintea unde este Kyoko. Kotaro auzi panica în vocea sa, dar o ignorase. «Ai idee de unde ar fi putut să se fureze?

Toya îi simți pieptul zdrobit de îngrijorare, gândindu-se că Kyoko este în pericol. «La naiba! Se întoarce spre ușa lui Suki și începu să bată până când auzi ușa căpându-se ceea ce-l făcu să-și domolească bătăile. Fără răspuns.

«Fut-ui! Cu o stare de panică, Toya îi căută telefonul mobil, sperând ca Shinbe să țintea unde sunt fetele. «Răspunde, nenorocitul! strigă el la telefonul care încă apăla. După cea de-a patra sonerie, Shinbe a răspuns în sfârșit.

«Shinbe! Țtii unde sunt Suki și Kyoko? «Îi dădu lui Kotaro o privire rece când se apropie de parcare și teptă să audă răspunsul.

Pe celălalt capăt al telefonului, Shinbe zâmbi un zâmbet iluminat, «Poate...

Kyou a rămas ascuns în anturic, în timp ce o privea pe fată cu prietenii ei. Învingându-se că numele ei era Kyoko ascultând conversația. Până în prezent, băiatul pe nume Tasuki îi-a ținut mâinile pentru el, ceea ce era un lucru bun, având în vedere că Kyou a decis să-l lase să trăiască atâtă timp cât nu se apropia prea mult de ea. Părea destul de inofensiv... poate puțin cam infatuat cu ea.

Se îndreptă spre ringul de dans iar fata și prietena ei începuseră să danseze împreună. Modul în care dansau era indecent. «Trebuie să fie alcoolul pe care l-a consumat atât de repede, i-a fost greu să creadă altceva.

O mormăitură mică i-a vibrat în piept, deoarece vederea i-a fost blocată de un grup de idioți. Auzindu-i avertismentul și apoi văzându-i privirea auriu și rece pe care le-a trimis-o, ei s-au retras repede în cealaltă parte a clubului. Colerile buzelor lui Kyou au lăsat un zâmbet amuzat față de felul în care s-au risipit instantaneu.

Și se întoarce atenția spre zona de dans concentrându-se pe tăcerea care îl tulbura. Priveliștea pe care o vedea îi făcuse să înghețe și fiarbă de furie. Un măcrăcit furios a venit de undeva, pe când ochii auriu au pulsă în roșu cu sânge.

Băiatul inofensiv Tasuki dansa cu Kyoko ca și cum ar fi sedus-o.

Kyoko s-a pierdut în senzația mâinilor lui Tasuki pe umerii ei, mângâindu-i pielea goală de pe talie, în timp ce îi conducea dansul. De fapt, el părea sexy, cu părul ciufulit dansând erotic cu ea. Un chicotă scăpat din buzele ei, ca efect al mângâierilor.

În timp ce simțea că-i mângâie pielea de pe spatele ei mic, observă cum ochii lui au devenit un ametist aproape pur.

Suki, găsindindu-se că# fi bun ceva rece  #i umed, o trase pe Kyoko de fund.  ## Voi doi! Am nevoie de aprovizionare! Ea a r s de fraza ei prostescă#, în timp ce t r cia cuplul  napoi la masa pe care o ocupaseră# mai devreme,  n speran #a unei alte b #uturi.

Kyou  ncercase cu disperare să#-ș#i calmeze s ngele fierb nd. Cump #tul să#u obi nuit rece, de fier dispăruse complet după# ce l-a văzut pe t n rul Tasuki dans nd cu Kyoko ca ș#i cum ar fi fost iubitul ei.

 n ad ncurile min #ii sale,  #tia că# trebuie să# se calmeze repede, altfel Hyakuhei i-ar fi sim #it prezen #a dacă# nu cumva deja s-a  nt mplat. Tr g nd aer profund, el se certă# în mod mental pentru nebunia asta.

Timp de secole fusese un demon al nop #ii rece  #i fără# emo #ii. Hot r rea lui era ca un munte care nu se mi #ca niciodată#  #i nu putea fi for #at să# se supună#. Emo #iile lui au fost bine păstrate în interiorul să#u rece, incasabil, pentru un motiv... ca să#-ș#i ascundă# aura de adevăratul du #man.

Într-o noapte, prezen #a unei singure fete, nevinovată#  #i curată#,  l făcuse să# se pr #bu #easc # pentru prima dată# în via #a lui nemuritoare.

Nestingheri # de vampirul furios cu p #rul de argint, trio-ul a revenit la locurile anterioare. R sul nevinovat al lui Kyoko plutea către el, abia calmându-i furia. Tensiunea lui s-a domolit pu #in  #i s-a  ntrebat de ce a reac #ionat at #t de posesiv fa # de t n r #.

Privirea lui s-a  ngustat, arunc nd pumnalele către b #iat, promi  nd o moarte lentă#, agonizantă#, dacă# el ar fi călcat str mb încă# o dată#. Ea avea nevoie de un tutore.

Kyou nu a putut  n #elege imensa atrac #ie pe care o avea asupra lui, dar să# privească# la ea putea deveni dependen # #. Frumuse #ea  #i nevinov # #ia ei  l fascinau  #i începu să# se întrebe dacă# pielea ei era at #t de moale pe că#t p #rea. V z nd un alt pahar cu lichid colorat  n fa #a ei,  l  nfr .

Cu fiecare gură# pe care o lua, fl #c #rile de lumină# pură# care o  nconjurau p #reau să# se r #t #ceasc #  #i să# sl #beasc #. Era deja mult mai greu de detectat. Dacă# ea continua să# bea apa diavolului din fa #a ei, ea se va contopi  n cur nd  n  ntuneric.

Ca  #i cum l-ar fi sfidat, el a văzut cum fata  #i-a scos paiul din pahar  #i a pus paharul la buze, golind lichidul nefast.

Kyou a făcut ceva ce nu făcuse de-a lungul secolelor... z mbi,  tiind că# secretul ei ar fi în siguran # de r #ul care tocmai intrase în clubul de noapte. Poate că# a ascunde aura pură# a unei fete at #t de frumoasă#  #i inocentă#, nu era a #a de r #u în cele din urmă#.

Kyou se  ntoarse  n  ntuneric pe c nd du #manul lui tocmai ie #ise de acolo.

Hyakuhei a intrat prin u  , fără# să# observe minionii care umblau în umbra lui. Ei poate că#-ș#i că#utau propria distrac #ie pentru noaptea asta. I-ar fi putut z d #rnici planurile doar dacă# le-ar fi permis să# i se al #ture. Ochii lui rubinii au explorat cu interes tabloul de carne c ldu # din fa #a lui.

El sim #i via #a aici, ascunsă# undeva printre oameni.  l atră#gea ca foamea de iubire, dar acum senza #ia de m ng #iere aproape că# dispăruse, stinsă# ca flac #ra lum n #rii.

S-a hrănit bine noaptea dinainte  #i nu sim #ea nevoia să# se hr #neasc # din nou at #t de repede. Nu...  n seara asta avea altceva în minte.

 n acest ora # se afla puterea legendarului Gardian al Inimii de Cristal, era sigur de asta. Toate drumurile pe care mersese, că#ut nd lumina ascunsă#, l-au condus aici. Chiar  #i acum, sim #ea lumina evazivă# ascunsă#  n  ntuneric, în timp ce se aplecă# de perete, urmă#rind oamenii.

C  iva dintre muritorii neb #nuitori,  l observaseră# deja  #i  #tia că# vor veni la el, oferindu- #i involuntar sufletele.

Atrac  ia simplă a unui tip   nalt, întunecat și frumos era ceea ce   i înlesni mereu să-  i captureze prada. Părul său lung și brunet se unduia în jurul lui în valuri ca un fundal pentru aspectul lui nemaivăzut. Putea să simtă pofta care emana din oameni, dar în seara asta nu-i dădu nici o aten  ie.

  n seara asta, el ar căuta unul pe care să-l poată controla. Uneori el transforma un suflet ce nu bănuia nimic doar ca să-l omoare în noaptea următoare. El dădea numai darul vie  ii ve  nice numai atunci c  nd   i convenea și asta s-a   nt  mplat mai pu  in de o dată la secol. Dar în seara asta, căuta pe cineva care să-l ajute în scopul lui de a găsi cine are Gardianul Inimii de Cristal.

Ochii lui Hyakuhei s-au întunecat odată cu g  ndurile lui. Ultima dată c  nd ajunsese at  t de aproape de cristalul misterios din legendă, i-a fost descoperită inten  ia de fata care-l purta.   nainte de a o opri, se sinucisese... lu  nd cristalul cu ea   i departe de el.

Mintea lui a alunecă   n melancolie. A fost o mare pierdere... pentru că fata fusese de o frumuse  e incomparabilă   i o puritate neîntinată. Corpul său usc   iv nu se mi  ca,   i căuta cu u  urin   printru mul  ime cu ochii săi   ntuneca  i.

Cristalul a reapărut numai la fiecare o mie de ani, a  a cum e scris în vechile pergamente pe care le-a luat de la vrăjitorul Shinbe   nainte să-  i ia via  a. Buzele-i formau un z  mbet crud, după ce   i-a amintit acea crimă specială... dar foarte delicioasă.

Num  r  nd anii de atunci, fecioara aleasă care   inea acum cristalul aproape de inima ei, ar avea douăzeci și unu de ani, poate un pic mai t  cn  r  . Hyakuhei a sim  it-o în imediata vecinătate a universit   ii și acum aici printre mul  imea de studen  i de la clubul de noapte.

Faptul că acest ora   a fost construit pe același loc unde a dispărut cristalul dovedea că ar fi predestinat și pentru reapari  ia lui.

Dacă nu o găsea pe cea care avea Gardianul Inimii de Cristal, atunci ar trebui să recruteze pe cineva care era acceptat printre ei   i l-ar fi putut ajuta   n căutarea lui. Un non-om, o creatură a nopții, mai presus de toate, putea detecta puterea pe care   i-o dorea pentru sine.

Un z  mbet r  u   i împodobi buzele perfecte, anticip  nd fiorul v  cn  torii. Apel  nd la copiii săi favori  i să i se alăture, de data aceasta el va avea ce-  i dorea. El trăise   n   ntuneric de prea mult timp și chiar și lucrurile cele mai plăcute începuseră să-l plictisească.

Hyakuhei dorea ceva nou și o provocare era exact ceea ce putea să-l trezească din via  a sa adormită. Putea să simtă vag o boare în aer   i z  mbi cu bună   tiin    . N-ar fi nici o grabă... pentru ce era timpul... pentru un vampir.

Tasuki privea cu uimire pe Kyoko care a pus jos ultimul ceai cu gheață. Ochii lui acum maro, se uitară   napoi la b  utura lui care era încă plină, cu o privire îngrijorată pe fa    .     Kyoko, dacă   i-e sete, a   putea să-  i iau ceai adevărat de la bar, dacă vrei? El a z  mbit în timp ce se uita la Kyoko ro  ind c  nd     i dădu seama ce făcuse.

Suki a   n  l  at o spr  ncean   c  nd a observat paharul gol a lui Kyoko   i tresări în interior,   tiind că Kyoko o să o omoare cu plăcere m  ine pentru mahmureală. Dădu din umeri conving  ndu-se că în seara asta sărbătoreau   i că Kyoko i-ar ierta-o...   n cele din urmă.

Privind la Tasuki cu cea mai bună expresie a sa de     Ajutor, am o problemă, Suki a fost de acord.     Cred că ar putea fi o idee bună. Ea îl făcu cu ochiul în semn de încurajare și de glumă sub  n  eleas  .

  i plăcuse mereu de Tasuki   i     i dori de mult ca Kyoko să-l   nt  lneasc   mai des, în loc de Toya, pe care îl plăcea ea, dar el nu o trata pe Kyoko cum ar fi trebuit.

Era bucuroasă că Kyoko putea să dea tot a ei cum a primit și că nu l-a lăsat pe Toya să o calce-n picioare.

Apoi a fost Kotaro, care ar lua-o pe Kyoko și se va căsători cu ea dacă i se va oferi șansa. Era frumos și o trata ca o zeiță, dar Suki nu se simțea în regulă cu ideea de a-și pierde cea mai bună prietenă.

Ochii lui Suki s-au aprins la gândul de a-i împinge împreună pe Tasuki și Kyoko, mai ales după cum tocmai au dansat împreună. Ea nu și-ar fi dorit să fie prinsă în fapt totuși, pentru că Kyoko putea fi înspăimântătoare când era la nervi. O fată ar fi trebuit să se descurce puțin cu cele două capete fierbinți pe care le întâlnea. Zămbetul lui Suki s-a năruit în timp ce se gândea la prietenul ei, deși nu ar admite niciodată un astfel de titlu.

Shinbe era la fel de nebun ca și oricare din cele două Kyoko pe care le întâlneau, dacă nu chiar mai mult.

Întorcându-și gândurile în prezent, Suki se ridică cu un zămbet supărat. ## Am de gând să vorbesc DJ-ul să-mi cânte melodia preferată, mă. Întorc imediat! Cu asta, i-a lăsat pe cei doi singuri de capul lor. ## taină, speră că timpul petrecut împreună ar aprinde o mică flacăară între cei doi.

Kyoko se uită înapoi la Tasuki, simțindu-se ușoară și zămbi vinovat. ## Mi-ar plăcea un ceai... sau poate cafeaua ar fi chiar mai bună. Deși uneori agitația de la cafea este aproape la fel de rea. Ea zămbi la propria-i glumă: ## Dacă nu vă deranjează să o aduce și cântă merg la toaletă. Luă mână întinsă a lui Tasuki și lăsa să o ajute.

Kyoko clipi rapid, pe măsură ce lucrurile începuseră să arate puțin în cam confuze, apoi chicoti. ## Mă. Întorc imediat! Ea exploră zidurile când direcția toaletei. Văzând-o mai aproape de ușa din fața, se ridică, sperând că nu arăta atât de amețită pe cât părea. Poate că dacă s-ar fi stropit cu niște apă rece pe fața și nu ar mai fi băut în seara asta, poate ar fi mai bine.

Trupul lui Kyou se încordă în timp ce privea fata îndreptându-se spre ultimul loc în care ar fi dorit ca ea să mergă, intrarea... și inamicul. Ochii lui aurii băntuieși aveau o nuanță roz și cu o mărșălașă agravantă, dispărută de parcă nu ar fi fost niciodată acolo.

Mintea plină de uimire a lui Kyoko se întrebă de ce au pus băile departe în fața lăcngă și uși, în timp ce privea o gașcă de oameni care încă intrau în clubul de noapte. Unii dintre noii veniți păreau deja în modul petrecere, iar zgomotul din ringul de dans s-a amplificat.

Yohji, unul dintre băieții din campus, se împiedică, făcându-l să se uite unde mergea. Fratele lui îl convinsese deja să mergă la câțeva baruri de pe drum mai devreme și tocmai ieșiseră din ultimul ca să-l încerce și pe acesta. ## În timp ce se întoarse să-i cheme pe fratele său mai mic, Hitomi, se lovi de un corp moale și cald.

Ascultând un strigăt feminin, Yohji se întinse instantaneu și o prinse cu ambele brațe. Ochii luminându-se văzând fața celei pe care o ținea, un zămbet feroce i se întinse pe buze. ## Kyoko?...

Odată ce camera s-a hotărât să se oprească din rotație și s-a îndreptat, Kyoko a ridicat ochii la tipul care o îmbrăncise, apoi jucă totul într-o lovitură. ## Yohji... Salut! Kyoko se nroși când el o ținu mai aproape și încercă instantaneu să-și vadă de drum.

Nu e bine. Nu e bine##, s-a auzit undeva în capul ei... avertizarea era clară.

Ea se lovi de Yohji de multe ori la școală și, deși era un fustangiu, fiind extrem de arătos și unul dintre cei mai populari atleți, ea a încercat întotdeauna să îl evite. Era prea agresiv pentru gustul ei și a ales să stea departe de el și de grupul pe care-l frecventa.

â## Sunt OK acum, Yohji, po#i s# m# la#i s# plec, a z#mbit ea, ascunz#ndu-#i #ngrijorarea, #ncerc#nd s# fie neutr# #i s# nu #nceap# o scen#.

Yohji nu #i-a sl#bit str#nsoarea #i z#mbi tainic la nelini#tea ei. â## De ce te-a# l#sa s# mergi acum c#nd #n sf#r#it te-am prins, Kyoko?

Ochii #i erau deja plini de poft#e, iar chipul lui p#rea de pr#d#tor. I se scurser# ochii dup# ea de mult timp #i ea niciodat# nu i-ar fi dat ap# la moar#. Iar acum c# cei doi gardieni nu erau #n preajm# s#-l opreasc#, nu ar fi sc#pat a#u#or.

Hyakuhei a privit cu interes scena petrec#ndu-se c##iva pa#i de el. Putea s#-l vad# perfect pe tip, dar nu z#ri dec#t spatele femeii. â## Acea fata! Ochii #i luar# o str#lucire stranie #n timp ce o privea. Putea s#-i miroas# nervozitatea #i puritatea at#t de mult #nc#t s#-i suprasolicite sim#urile.

C#t despre tipul care o #inea, pofta lui era at#t de groas# #n aer, #nc#t se putea vedea. Ochii lui Hyakuhei se mic#rau pe c#nd nevoia de a-l ucide pe nemernic #ncepu s#-i ard# #n vene. El a pornit #nainte dar se lovi scut de praful de curcubeu care-i opri av#ntul. Str#lucirea lini#titoare se a#ez# #n timp ce el se aplec# din nou pe perete, micindu-#i #nc# o dat# ochii cu b#nuial#. Era protejat# de nemuritor?

Atinse ceea ce a r#mas din acel scut #i l#s# sentimentul lini#titor s#-l cople#easc#. Un efect a# de calmant nu-i va opri inten#iile rele prea mult. â## B#ie#i #i jocurile lor, r#nji #n timp ce ochii lui plini de noapte se #ntorceau la fat#.

Aura ei #l prinse complet nepreg#tit. Privirea #i dezmiarda trupul minunat iar pielea ei str#lucea ca roua pe o floare #nainte primei lumini a zorilor. Nevoia de a o atinge #i cople#i sim#urile, #i f#cu un alt pas #n necunoscut spre ea... de aceast# dat# ignor#nd scutul enervant al str#lucirii protectoare.

Chiar c#nd urma s# ia fata #n propriile bra#e, un alt val de posesivitate #l lovi ca un #oc real. Aura familiar# #i m#ng#ia sim#urile, a# cum nu sim#ise de zeci de ani. Privind ultima dat# spre fata pe care o revendica mental, ochii lui #ntuneca#i se umezir# u#or #n timp ce luase decizia. O va avea... #n cur#nd.

Un z#mbet #i #nclin# buzele viclene la g#ndul noii aure, #n timp ce se retr#gea #n #ntuneric. â## Deci sfid#torul Kyou, a hot#r#t s# intre #n joc... s# vedem ce inten#ii are cu adev#rat.

Toya a p#truns #n apartamentul pe care-l #mp#r#ea cu Shinbe, dar c#nd nu #i-a v#zut prietenul, a #nceput s# strige deodat#. â## Shinbe, unde naiba e#ti? Furia lui era mare #i, din motive #ntemeiate, avea un sentiment foarte r#u cu privire la siguran#a lui Kyoko, mai ales dup# ce Kotaro la informat despre celelalte fete disp#rute... at#t de multe.

Deja nervii lui erau #ntin#i #i dac# nu o va avea #n fa## pe Kyoko c#t mai repede, era pornit s# sparg# ceva. Apoi, din nou, Dac# ar fi v#zut-o, ea s# se considere norocoas# dac# o va mai pierde din ochi din nou... vreodat#. Dac# ar fi fost dup# el, ar fi #inut-o #n c#tu#e permanent doar pentru el.

Shinbe ie#i din baie aranj#ndu-#i c#ma#a albastr# ca ghea# ar#t#nd ca #i cum ar merge #n ora#. â## Sunt aici, unde arde? S-a a#ezat pe canapea #i a #nceput s#-#i pun# pantofii ca #i cum n-ar fi avut nicio grij# pe lumea asta.

Kotaro st#tea #n spatele lui Toya a#tept#nd s# vad# dac# Shinbe avea idee despre unde ar fi Kyoko. L#s#ndu-se pe teigheaua de la buc#t#rie, se uit# cum Toya se ridic# peste Shinbe.

Dac# Toya #i-a adus aminte de ceea ce f#cuse Shinbe pentru el #n trecut, i-ar fi ar#tat probabil mai mul respect. Kotaro #i #nclin# capul #ntr-un unghi amuzant, reg#ndindu-se. â## Nu ar putea, se corect# el. Vederea temperamentul cresc#nd al b#iatului ar fi fost amuzant# dac# nu lipsea Kyoko.

â## Am pierdut-o pe Kyoko È#i acum n-o gĂ#sesc nici pe Suki! Toya se contorsionĂ# vĂ#zĂ# cĂ# Shinbe nici nu se uitĂ# la el.

ZĂ#mbetul superior al lui Shinbe distruse cu siguranÈ#Ă# ultimul nerv al lui Toya. Dacă# Shinbe nu ar fi avut creierul deja jumĂ#tate mort de la loviturile Ă#n cap date de Suki, Toya ar fi fĂ#cut ravagii. Dar acum Ă#È#i dori prietenul conÈ#tient È#i Ă#n stare sĂ# rĂ#spundĂ#.

Shinbe È#i-a terminat legĂ#turile, È#tiind cĂ# Suki avea sĂ#-l urascĂ# pentru asta, dar nu-i pĂ#sa. El s-ar fi Ă#mpĂ#cat cu ea. Mereu se distrau cĂ# cĂ#nd se sĂ#rutau dupĂ# o luptĂ#... ochii Ă#i strĂ#luceau la aceste gĂ#nduri plĂ#cute. SĂ#rutul ar fi distractiv...

Auzind o mormĂ#ialĂ# periculoasĂ#, Shinbe È#i-a Ă#ndreptat atenÈ#ia spre prietenul sĂ#u, cu ridicĂ#nd calm din sprĂ#nceanĂ#. â## Ce-i?

â## La naiba, Shinbe! Nu mĂ# joc! Unde naiba sunt Suki È#i Kyoko? Toya rĂ#bufni, cu ochii lui de aur Ă#n stare sĂ#-È#i strĂ#pungĂ# prietenul ca un cuÈ#it. Dacă# Shinbe nu-i rĂ#spundea Ă#n curĂ#nd, È#tia cĂ# va exploda.

Shinbe se Ă#ncruntĂ# confuz cĂ#nd Ă#l observĂ# pe Kotaro sprijinit de bar. Toya È#i gardianul nici mĂ#car nu se agreau, nu mai zic sĂ# stea Ă#mpreună#. Pieptul lui se strĂ#nsese. â## Nu È#tiu sigur, dar Suki m-a lĂ#sat baltĂ# Ă#n seara asta spunĂ#nd cĂ# iese cu prieten, dar nu a zis cine.

CĂ#nd Toya Ă#ncepu sĂ# jure din nou, Shinbe se ridicĂ#. â## AÈ#teaptĂ#, nu am terminat, deci È#ine-È#i pantalonii. Ă#n timp ce eram la apartamentul ei mai devreme, am vĂ#zut un fluturaÈ# pe tejghea de la clubul Miezu NopÈ#ii È#i ziua de astĂ#zi era Ă#ncercuitĂ# de ea. El zĂ#mbi È#mecher. â## MĂ# pregĂ#team sĂ# merg acolo sĂ# vĂ#d dacă# o gĂ#sesc.

Kotaro a oftat, Ă#n timp ce Toya a Ă#nceput sĂ# batĂ# cĂ#mpii despre fetele proaste. Ca sĂ# nu-È#i piardĂ# timpul se Ă#ntoarse spre uÈ#Ă#. AruncĂ# peste umĂ#r un â## Mersi, Shinbe Ă#n timp ce plecă# acum mai Ă#ngrijorat ca niciodatĂ#. Spera doar cĂ# Kamui a fost cu ea... protejĂ#nd-o cumva.

Shinbe Ă#È#i Ă#nclinĂ# capul spre lateral, privind peste umĂ#rul lui Toya pe cĂ#nd Kotaro plecă#, apoi se Ă#ndreptĂ# È#i se Ă#ncruntĂ# la Toya. â## Ce se Ă#ntĂ#mplĂ# È#i de ce a venit Kotaro aici? Ă#ngrijorarea a strĂ#lucit Ă#n ochii lui ametist. Ă#ntotdeauna Ă#l plĂ#cu pe Kotaro, dar nu putea sĂ#-i mĂ#rturiseascĂ# asta lui Toya fĂ#rĂ# a fi considerat un trĂ#dĂ#tor.

Toya È#i-a luat cheile de pe bar, È#i a rĂ#spuns. â## Ă#È#i spun pe drum.

Se Ă#ntoarse È#i Ă#ncepu sĂ# meargĂ# la uÈ#Ă#, fĂ#rĂ# sĂ#-È#i facĂ# griji cĂ# Shinbe se afla Ă#n spatele lui. Ura sĂ# fie fĂ#rĂ# Kyoko. Ă#l fĂ#cea mereu sĂ# se simtĂ# ca È#i cum ar gravita buimac Ă#n jurul ei. Era timpul sĂ# o gĂ#seascĂ# È#i sĂ# o punĂ# Ă#napoi Ă#n locul ei... lĂ#ngĂ# el.

Capitolul 5

Kyoko nu-i plăcea modul în care Yohji o înșinea roșie la față. Lăcngă el iar acesta o simțea gata să pleznească. Ampingându-se căț de tare putea, cu palmele apăsate pe pieptul lui, ochii îi aruncau scânteii înfuriate, încercând din nou să-l facă să o lase să plece.

Uite, lasă-mă să merg chiar acum, Yohji! Sunt aici cu cineva. Ochii ei s-au lărgit atunci când el îi arătă doar o privire amețitoare. Era o trasee înapoi în poziția ei anterioară. La naiba. Fumegă Kyoko călcând tare cu piciorul, încercând să-l lovească pe Yohji.

În spatele camerei, Tasuki adusese un ceai obișnuit. El îl puse pe masă. Privind spre ușa pentru a vedea unde e Kyoko, ochii lui s-au întunecat, observând că Yohji o hărțuia. Cei care-l cunoșteau credeau că Tasuki este genul de american dulce, băiat de nădejde. El este cel mai popular la coală... dar el a avut tot timpul un temperament ascuns.

Yohji era pe punctul de a fi martor la dezlănșuirea lui, dacă nu-și lua mășcinile de pe Kyoko.

Mășnia lui Tasuki se afișa pe fața lui, traversând camera pentru a o salva pe dulcea Kyoko. Eștia din auzite, că Yohji este fratele lui erau agresivi cu fetele. Că erau chiar acuzați de viol chiar de mai multe ori.

În timp ce se apropia de ei, îl văzu pe fratele lui Yohji, Hitomi lăcngă el, dar asta nu l-a oprit. Cei doi tipi erau nocivi. El eștia asta. Ochii lui Tasuki au luat o nuanță aprinsă de ametist în timp ce avansa. Adrenalina lui era la cote înalte. El își scrâșni dinții, văzând-o pe Kyoko luptând să se elibereze.

Sprânceană lui Kyoko a început să tremure, pe când mășna lui Yohji o pipăi la spate. El o strânse ferm, făcând-o să se arunce spre el. Putea să simtă pofta în timp ce se răcnjea la ea.

Asta e. Ea își ridică mășna atît de repede încît Yohji nu o văzuse aterizând, pînă când nu-i auzi pocnitura cu ecou în ureche.

Fratele lui Yohji, Hitomi, a auzit sunetul și s-a întors să se uite la obrazul roșu al fratelui său. El a răcnjit cu bună înțelegere, dar apoi, uitându-se pe deasupra lui, îl observă pe băiatul numit Tasuki îndreptându-se direct spre fratele său, cu o privire lividă pe față.

Eștiind că fratele său ar putea avea grijă el însuși de fata reticentă, Hitomi trecu în jurul lor și ieși direct în calea lui Tasuki. Unde credea că mergi băiețelule?

Tasuki privi peste Hitomi, ochii lui lovindu-se de ai lui Yohji. Putea vedea mășna lui Yohji măcngăind-o pe Kyoko... făra să se găndească, el a aruncat toată greutatea în pumnul care se opri direct în stomacul lui Hitomi. Spre uimirea lui, celălalt băiat abia de se mișcă.

Fiind mult mai mare decît sundenelul, cu o lovitură, Hitomi l-a întins pe Tasuki pe peretele îndepărtat al holului. Se scutură, imaginându-și că băiatul nu va reveni și se întoarce să se uite la fratele cu noua lui jucărie.

Vederea luptei fetei pentru eliberare aduse un zămbet pe buzele lui Hyakuhei. Deci, fetei așteia nu-i voi face față atît de ușor. Mi va face plăcere să o frăcng. Privind pe tăcșrul care venise să-i apere onoarea, Hyakuhei a decis cine va fi cel mai nou recrut.

El prinse rapid pe băiatul numit mai devreme Tasuki și îl trăsni de perete.

Simțurile lui i-au spus că băiatul era încă pur... virgin... ce ciudat. Ascunzându-se rapid în întuneric pentru a-i împiedica pe ceilalți să-i vadă, Hyakuhei îl mășsură din ochi. El urmărise interacțiunea cu această fată și cu alții cășiva. Ar fi o alegere bună.

â## Bine ai venit Ȃn Ȃntuneric, fiule... Ȃ#opti cȂnd Ȃ#i afundȂ colȂii Ȃn vena lui Tasuki. Ochii lui Hyakuhei s-au lȂrgit la aroma sȂngelui bȂiatului. Putere ascunsă? Cu gust de ametist. StrȂnse bȂiatul mai tare dorind mai mult.

Tasuki luase lovitura Ȃn faȂ# cu ȂnverȂ#unare, deoarece adrenalinȂ multȂ Ȃi pompa prin vene. Era pornit sȂ# se ȂntoarcȂ#, dar Ȃn acest timp niȂ#te braȂ#e Ȃl Ȃnconjurau din spate, vȂzu negru Ȃn faȂ# ochilor Ȃi se simȂ#i paralizat de o teamȂ# bruscȂ#. O voce moale, aproape seducȂ#toare, Ȃi urȂ# bun venit Ȃn Ȃntuneric.

El gȂcfȂci, Ȃn timp ce simȂ#ea niȂ#te dinȂ#i ascuȂ#iȂ#i ȂnfigȂndu-se Ȃn carnea gȂtului. Pe cȂnd viaȂ#a i se scurgea, ultimele sale gȂnduri erau legate de Kyoko Ȃi cȂt de mult voia sȂ# ajungȂ# la ea. El Ȃ#i Ȃntinse mȂna Ȃntr-o ultimȂ# Ȃncercare dar apȂ#ru uitarea, luȂndu-i ultima suflare.

MȂna lui Kyoko ȂncȂ# ardea de la impactul cu obrazul lui Yohji. Ȃi venea sȂ# intre Ȃn pȂmȂnt de ruȂ#ine acum cȂ# simȂ#ea multe priviri aȂintite cȂ#tre ea. Sunetul de ȂmpuȂ#cȂ#turȂ# a palmei date a agravat situaȂ#ia.

â## La naiba. Asta a fost tot ce Ȃncercase sȂ# evite, dar nu, Yohji trebuia sȂ# fie aȂ# de mȂgar. El ȂncȂ# nu-Ȃ#i ȂndepȂ#rtase mȂna de pe ea. Se uitȂ# Ȃncet Ȃnapoi la el. Ȃ#i dȂdu seama dupȂ# privirea furioasȂ#, cȂ# nu intenȂ#iona sȂ# o lase sȂ# plece.

Ea Ȃntoarse o privire aprinsȂ#, aȂ#teptȂnd sȂ# vadȂ# dacȂ# va lovi Ȃnapoi sau o va lȂsa sȂ# plece. DacȂ# ar fi fost genul care pariazȂ#... ar fi pariat pe prima opȂ#iune.

Kyou simȂ#ea cȂ# fiorul Ȃsta de fatȂ# nu se potrivea cu pofta venitȂ# de la tipul ce o Ȃ#inea atȂt de strȂns. El Ȃl fȂcu fȂrȂ#me Ȃn minte pe desfrȂnatul Ȃsta pentru cȂ# a ȂndrȂznit sȂ# se atingȂ# de cea care trebuia sȂ# fie Ȃn posesia lui. Brusc, nu mai avea nici o importanȂ# pentru el dacȂ# Hyakuhei Ȃl va detecta sau nu, aȂ# cȂ# s-a hotȂ#rȂt. Chiar cȂnd Kyou sa urnit sȂ# iasȂ# din umbre, intenȂ#ionȂnd sȂ# o ȂndepȂ#rteze de hȂ#rȂ#uitor, a auzit o mȂcrȂcialȂ# profundȂ#.

Uluit pe moment, Kyou Ȃtia cȂ# un astfel de mormȂ#it putea veni numai de la un lican. Ochii sȂ#i aurii urmȂ#rirȂ# sunetul pȂnȂ# la sursȂ#, sunet ce continua sȂ# vibreze dinspre intrare la numai cȂȂ#iva paȂ#i de fatȂ#. Furia lupului a inundat holul aglomerat.

Ochii lui Kyou se micȂ#orau la aceastȂ# scenȂ#, ȂntrebȂndu-se dacȂ# ar putea avea Ȃncredere Ȃntr-o astfel de forȂ# fȂrȂ# vȂrstȂ# aflatȂ# la micȂ# distanȂ# de fatȂ#. Nu mai vȂzuse un lican de cȂnd a fost transformat Ȃi atunci fuse doar de la distanȂ#Ȃ#. Ȃ#i aduse aminte cȂnd i-a spus lui Toya cȂ# vampirii Ȃi vȂrcolacii nu se sufereau unii pe alȂ#ii. Toya Ȃl Ȃntrebase de ce iar el nu-i rȂ#spunse pentru cȂ# el repeta doar cuvintele lui Hyakuhei Ȃi nu Ȃtia motivul real.

Kotaro a aruncat doar o privire asupra lui Yohji, care Ȃi Ȃ#opti â## Femeia lui Ȃi-Ȃ#i pierdu cumpȂ#tul. Ȃntr-o clipitȂ#, Yohji a fost izbit de zid, cu mȂna lui Kotaro Ȃn jurul gȂtului, ridicȂndu-l zeci de centimetri Ȃn aer. Se ocupase mai Ȃnainte de fraȂ#ii nesimȂ#iȂ#i Ȃi unde era unul... urma Ȃi celȂ#lalt.

SimȂ#urile lui erau Ȃn alertȂ#, mirosind duhoarea lui Hitomi Ȃi Ȃtiu cȂ# se apropie din spate. Cu o loviturȂ# bine plasatȂ#, Kotaro la proiectat pe Hitomi prin aer, ca sȂ# aterizeze grȂmadȂ# pe podea pe hol. Oamenii s-au ȂmprȂ#Ȃ#iat Ȃi holul s-a eliberat repede.

Kyoko stȂ#tea acolo unde ajunsese pe podea cu ochii mari... aproape cȂ# pierduse faza, deoarece se ȂntȂmplase atȂt de repede. Privirea ei patrula de la mogȂldeaȂ# ȂnfricoȂ#atȂ# a lui Hitomi pȂnȂ# la forma furioasȂ# a lui Kotaro, ce-l Ȃ#inea de gȂt pe Yohji care se ȂnvineȂ#ea Ȃncet.

Ȃtiind cȂ# a trebuit sȂ#-l opreascȂ# pe Kotaro Ȃnainte sȂ# rȂ#neascȂ# pe cineva, Kyoko gȂcfȂci Ȃi Ȃncepu sȂ# se ridice. ApȂ#sȂndu-Ȃ#i mȂinile pe podea, se ȂmpiedicȂ#

pășnă Țn spatele lui Kotaro, punându-i o mână pe umăr, încercând să-l liniștească.

Mersi, Kotaro, dar acum sunt Țn regulă, lăsa-l pe Yohji să plece. OK? Vocea ei era moale, dar panica se amplifică pe măsură ce degetele lui Kotaro se strângeau Țn jurul gâtului lui Yohji. Kotaro își-a întors fața spre Kyoko care tresări înspăimântat la vederea culorii roșii din jurul ochilor lui albaștri.

Am văzut unde-i era mâna, Kyoko, îi cred că e timpul să aruncăm gunoiul! Mormăi Kotaro Țn timp ce se întoarse spre Yohji îi ascultă cu fascinație morbidă sunetele guturale produse de băiat care se transformă Țntr-o nuanță Țnfricoșătoare de albastru.

Mânia lui Kotaro era mulțumită de culoarea asta întunecată, oferindu-i suficient control pentru a realiza că Kyoko îl urmărește ocată. Nevoind să-i potolească frica, el îl apucă pe Yohji de gulerul cămășii și se îndreptă cu el spre ușa pentru a-l învășa pe ticălos niște bune maniere. Nu trebuia ca ea să vadă restul.

Kyoko clipi când ușa se izbi după Kotaro. Stupefiată, ea era Țncă Țntr-o ameeală ocată. Ia te uită, Kotaro putea fi cu adevărat Țnfricoșător la nervi. Pe moment, chiar i-a părut rău de Yohji.

Privind peste umăr, îl văzu pe fratele lui Yohji, Hitomi, încă zăcănd pe podea unde îl lăsase Kotaro. Cel puțin acum, nu o deranjă că Kotaro era al ei de protector. Ea s-a cutremurat și a încercat să nu se găndească la ce s-ar fi întâmplat dacă Kotaro nu ar fi apărut atunci.

Kyou se uita cum își roase buza ei de jos, neștiind ce să facă. Țn timp ce privirea ei se întoarse spre ușa, se îngădușă. Deci are protecția licanului. Se întreba ce alte mistere înconjurau fata. Șta nu era un lup normal, putea să-l simtă pe cel pe care ea îl numi Kotaro, era la fel de bătrân ca el însuși.

Kyoko se apropie de ușa din sticlă, privindu-se la parcareă întunecată, întrebându-se unde a plecat Kotaro. Cu mâna pe mâner, ea vru să deschidă ușa, dar un băiat pășii Țn fața ei, blocându-i drumul. A stat nemișcată pentru o clipă, Țn timp ce băiatul o fixă cu privirea. Era cea mai ciudată senzație pe care o experimentase vreodată.

Băiatul avea părul alb și culoarea pielii aproape la fel de albă. Dar asta nu era cea mai rea parte. Ochii lui erau atât de negri, încățtă erau să afunde la nesfârșit, dându-i lui Kyoko sentimentul de cădere. Băiatul zămbi încet, făcând să-și arate colții inumani pe care, pentru o clipă, Kyoko credea că i-a văzut.

O mână a ieșit de nicăieri și a prins umărul lui Kyoko, făcând-o să îi Țnfricoșată, Țn timp ce se întoarse să vadă cui îi aparținea mâna.

Kyou a ieșit din Țntunerice când l-a văzut pe minionul de Hyakuhei de cealaltă parte a sticlei. Șl cunoștea pe băiatul Țnelător. Tăcșorul cel mai nevinovat a fost adesea cel mai fatal.

Alunecând Țn spatele lui Kyoko, ochii lui au săngerat și colții s-au alungit sugerându-i băiatului fantomă că nu va mușca această fată, făcând să-și pierdă propria viață nemuritoare.

Mâna lui Kyoko se liniști pe ușa nesigură dacă dorea să deschidă. Ceva despre tăcșorul băiat o îngrozise cu adevărat. Chiar când începu să facă un pas Țnapoi, o mână grea a ieșit de nicăieri și o prinse de umăr. Un îi Țnfricoșat îi izbucni din gât și se întoarse să vadă cine era.

Kyoko uita să respire privind Țn sus la ochii de aur zdrobitor. Părul alb lung îi încadra fața și umerii. Era cu câțiva ani mai Țn vârstă și părul nu îi era Țnchis la culoare sub ușișele argintii, dar aproape că părea...

Toya?... Kyoko   opti ezitant,   tiind că se   n  eal  , dar mai important... de ce se   nv  rtea camera?

De îndată ce ochii lor se   nt  lnir  , Kyou se sim  i atrasă în ei. Se uita la el ca și cum l-ar fi cunoscut-o. Dar asta nu era a  a de jenant ca atunci c  nd a   optit numele fratelui său mort. Bra  ele i-au alunecat în jurul ei, văzând-o ame  it   de lichidul contaminat pe care îl consumase mai devreme.

  n timp ce m   inile   i alunecau pe pielea goală, unde c  ma  a era prea scurtă ca să o acopere, sim  i o fierbere   n s  ngele lui vampir,   optindu-i să o păstreze.

Vederea lui Kyoko a decis că nu era destul de bună pentru asta în momentul de fa   . Părea să-i sfideze voin  a, iar omul începu să se estompeze în timp ce se uită curios la el. Chiar dacă nu putea să vadă bine, putea sim  i   nc   corpul care o   inea.

Ajung  nd cu degetele să-  i ating   obrazul, ea   ntreb  .     Tu nu e  ti Toya... Cine e  ti?   nainte de a putea ob  ine un răspuns, Buddha sau oricare alt zeu   i făcea trucuri, aprinse luminile pe c  nd ea a intrat în stare de incon  tien   .

Kyou a str  ns-o tare la el, în timp ce corpul ei i-a căzut moale   n bra  e. Ea a le  inat, dar cel pu  in nu în bra  ele unui du  man. Capul   i căzu pe spate, expun  nd coloana fină a g  tului, iar Kyou     i bloc   instinctele. Se întreba   n tăcere dacă ea nu era totu  i   n bra  ele du  manului. Col  ii lui au   nceput să se lungească   i senza  ia a trecut în... asta era prea curată pentru astfel de lucruri întunecate.

Apoi sim  i furia aprinz  ndu-se la fată naivă. Dacă nu ar fi fost aici să o protejeze, ce s-ar fi   nt  mplat cu ea?   i-a uitat propriile dorin  e cu doar câteva momente   nainte. Dacă lupul ar fi fost un protector adecvat, nu ar fi părăsit-o. Se uită în jur   i     i dădu seama că   i prietenii cu care fusese mai devreme o abandonaseră.

Folosindu-  i sim  urile, Kyou putea   nc   să-  i simtă propriul rival, Hyakuhei, în cadrul clădirii. Sim  ind r  ul care venea deasupra lui,   tia că Hyakuhei era undeva deasupra în camerele de la etajul al doilea.

Shinbe a sărit din ma  in     nainte să se opreasc  . Un lucru l-a împins   nainte direct spre intrarea principală a clubului   n fugă. Nu putea să-  i alunge din cap g  ndul că Suki   i Kyoko o să ajung   unele dintre fetele dispărute și asta   l teroriza.

Toya   l puse la curent cu privire la ceea ce   i spusese Kotaro   i odată ce-  i va fi pus m   inile din nou pe Suki, avea să le   in   foarte bine acolo. Unde anume pe corpul ei nu ar fi putut spune, dar trebuia să o găsească mai   nt  ci.

Shinbe sa oprit brusc pe traiectoria lui c  nd a       nit prin u  ile din fa    ale clubului Miezul Nop  ii

Chiar acolo, în mijlocul holului, era un bărbat care o   inea pe Kyoko și ea nu arăta prea bine. Era nemi  cat   și foarte palidă. De altfel, nici omul nu arăta chiar at  t de normal. Palid nu ar fi fost o subestimare pentru el... ceea ce l-a făcut pe Shinbe să se opreasc   nervos c  nd   i-a dat seama că omul   i amintea de cel mai bun prieten al său.

Părul argintiu   i ochii aurii... Părul lui Toya era negru ca noaptea, dar con  inea acelea  i dungi argintii ca ale omului din fa  a lui. Acestea erau caracteristici foarte neobi  nuite   i   tia doar de Toya că ar avea o astfel de combina  ie neobi  nit  .

Observ  nd bărbatul că se mi  ca să plece cu ea, Shinbe     i alungă senza  ia de nelini  te. Toya l-ar ucide dacă nu va opri răpirea lui Kyoko.

    Ce dracu faci cu Kyoko? Ochii de ametist s-au luminat în timp ce Shinbe strigă, sim  indu-  i picioarele mi  c  ndu-se fără să se g  cndeasc  . Poate că nu este prietena lui, dar   i era foarte dragă el... mai dragă dec  t ar recunoa  te el   i, în plus, era cea mai bună prietenă a lui Suki. tipul   sta n-avea cum să plece cu Kyoko   n ghearele lui.

Kyou È#i-a alunecat braÈ#ul sub genunchii lui Kyoko È#i a ridicat-o fĂ#rĂ# efort. A legĂ#nat-o ca pe un copil, È#i i-a pus capul pe umĂ#rul lui, cu grijĂ# sĂ# nu o deranjeze. Ă#n momentul Ă#n care capul Ă#i atinse umĂ#rul, ea se Ă#ncolĂ#ci Ă#n braÈ#ele lui, suspinĂ#nd Ă#ncet.

Putea sĂ# simtĂ# Ă#ncrederea È#i mulÈ#umirea ce se eliberĂ# din aura ei, Ă#n timp ce i se aÈ#ezase Ă#n braÈ#e. Acest copil-femeie Ă#l tulbura foarte mult È#i cu cĂ#t se uita mai mult la somnul ei, cu atĂ#t mai mult dorea sĂ# o ascundĂ# de toatĂ# lumea. Dacă# ar fi putut cu adevĂ#rat... iar tentaÈ#ia a fost mare Ă#ntr-adevĂ#r. Nu a transformat niciodatĂ# pe cineva Ă#n ceea ce era el... dar dacă# ar fi vrut... ar fi putut.

Protecția lui fațată de fată, precum și nevoia posesivă de a o ține îl surprinse. Kyou măștrăci încet la acțiunile sale. Cum putea această fată să-l afecteze așa hal? Smulgându-și privirea de la fața ei angelică, se uită în sus cum un tăcunos strigă la el. Parcă-i tot ieșeau din cale alți bărbări care o doreau.

Ochii aurii îi întiră alții de ametist și el simți o familiaritate ciudată. ## Nu tu hotărâși vrăjitorule, avertiză Kyou pe un ton jos dar mortal.

În acel moment ția că Hyakuhei însuși nu ar fi putut o ia de la el, ea era a lui. Brațele i se strângeau în jurul ei, fărâșă-i placă dragostea pe care o simțea crescând pentru fată dar radiind din aura puternică a celui alt om.

Răpindu-se dintre gândurile răătăitoare, Kyou a mormăit din nou încet. Nu ar fi lăsat fata să ajungă la el, dar... nu era gata să renunțe încă la ea. Avea prea multe întrebări și ea i-ar fi răspuns, indiferent dacă îi plăcea sau nu.

Sigur că era stăpân pe el însuși din nou, Kyou a hotărât că e timpul să plece.

Shinbe se îndreptă spre Kyoko când bărbatul s-a mișcat. S-a mișcat? Poate că nu a fost cuvântul potrivit. A pălplăcit și a dispărut, apoi a reapărut de nicăieri chiar în fața lui era mai potrivit.

Ce nai! Shinbe derapă, se opri și privi fața asta care avea scris moarte peste tot.

Ochii i se îrgiseră de la ăoc, și simți că cum inima i s-ar fi oprit. Așa de aproape de el... putu să vadă clar cum bărbatul avea o piele albă de porțelan și arăta prea mult ca Toya ca să fie o glumă. Clipind, putu să jure că a văzut colți ieșind din gura bărbatului și că în jurul lor zvâcnea un avertisment.

Shinbe stătea plantat, în timp ce omul îi întinse un deget și-l împinse în piept. Următorul lucru pe care la simți Shinbe era că se căzut pe fundul lui, în mijlocul pardoselii. Clipi din nou, rămase confuz, în timp ce bărbatul cu părul argintiu ambrăcat în negru pur și simplu păși peste el, și apoi dispăru brusc.

Suki a ajuns în hol la timp să vadă cum Shinbe nu a lovit podeaua prea ușor iar un bărbat înalt, cu părul de argint, dispăru cu Kyoko. A clipi o dată și erau dispăruși... aici o clipă, apoi dispăruși în cealaltă clipă.

Shinbe, ce părăia din zona crepusculară, se rămase o clipă în plus, clipind confuz. ## Cum dracu##?

Alergând la Shinbe, mâșinile lui Suki se împreunară, încercând să-l ajute să se ridice. ## Cine a fost ăla care a dispărut cu Kyoko? Se uită la Shinbe îngrijorat, în timp ce amândoi s-au întors și s-au grăbit pe ușă afară pentru a-i găsi. ## Chiar a dispărut așa?

Au ieșit din clădire și au căutat frenetic dar nu au găsit nicăieri nici o urmă a omului sau a lui Kyoko.

Întorcându-se spre Shinbe, ochii lui Suki pălplăiau. Simțea că era pe punctul de a da în lacrimi. ## Unde au plecat? Omul acela a răpit-o pe Kyoko! Ea tremura de frică. Ceea ce începuse ca o noapte de distracție între fete se transformase într-un coșmar.

Calmează-te, Suki. O găsim noi. E și Toya aici. Shinbe îi căuta neliniștit prietenul. ## Am crezut că e chiar în spatele meu!

Îngrijorarea s-a transformat rapid în mânie, acum că o ția pe Suki în siguranță alături de el. O umbra de milă îi străbătu ochii băntuiși, gândindu-se la trecut. ## și la ce naiba te-ai gândit? Ceva s-ar fi putut întâmpla cu tine și puteam să nici să nu ții unde erai! O apucă el aspru de brațe, pe când ochii lui de ametist s-au întunecat posesiv.

Buzele lui Suki se subțiră de mânia lui. Care era problema lui? Nu era că cum nu a ieșit niciodată cu prietenii ei. Privirea ei o fixă pe a lui, pe măsură ce propria ei furie

Începu să crească. Ce vrei să știi? Cuvintele ei fost blocate de buzele lui care s-au prăbușit pe fața ei, intr-un sărut de infarct.

Shinbe fusese atât de îngrijorat de ea încât nu-i putu opri sentimentele care se precipitaseră. Voia să se asigure că ea va simți orice emoție care-i curge prin vene chiar atunci când e acolo. El o îmbrășcă strâns, jurându-i că nu o va mai pierde niciodată din ochi.

Suki murmură încet la tăria sărutului lui Shinbe. Era ca cum e-ar fi îngropat orice sentiment brut în sufletul său. Aproape putea să le simtă cu degetele în timp ce îi prinse umerii în mâini. Țiind dacă se va desprinde, nu va putea să stea în picioare, văzându-i picioarele transformate în piftie, ea se agășe disperată de el.

Mintea i se goli pentru o clipă și uita că era supărată pe el sau că Kyoko tocmai dispăruse. Tot ce putea simți era Shinbe și o dragoste care, fără să ăndoială, ar fi depășit-o.

Cu blândețe, și-a relaxat strânsoarea, sfârșind sărutul cu o frecare a nasului de al ei. Ochii ei erau plini de uimire, dar erau încă atât de dorinți. Când ușor capul, încercă să se concentreze asupra situației prezente și, cel puțin acum, mintea lui destrăbălată nu o lăsa răzna la simțul corpului moale al lui Suki în brațele lui... la urma urmei, ea a fost acolo mai multe vieți.

S-au întămplat câteva lucruri și ar trebui să ții tu. Nu a fost sigur ca tu și Kyoko și ieși singure în seara asta. Și voi explica în timp ce-l căutam Toya. Cred că Kotaro e și el aici pe undeva. Shinbe încăci un braț protector în jurul ei în timp ce se îndreptau spre parcare pentru a-l găsi pe Toya.

Suki a fost prea uimită pentru o clipă ca să facă ceva, dar a dat din cap.

Toya traversă parcare și-l blestemă pe Shinbe pentru că ajunsese înaintea lui. A trebuit să iasă din mașină pe partea pasagerului după ce și-a dat seama că nu putea să iasă pe partea lui. În graba lui de a ajunge la Kyoko, parcase prea aproape de un zid de cărămidă. Din nefericire, și-a dat seama de asta când încercat să deschidă portiera și a lovit-o de perete făcând o ciobitură pe înșubita lui.

Asta nu a fost totuși ceea ce la încetinit. Când a luat-o de-a lungul parcurii într-o viteză violentă, i-a ieșit în cale un băiat scund ieșise de nicăieri și se ciocni de el. Impactul a fost atât de brusc, încât l-a măturat din picioare. Când s-a îndreptat suficient pentru a se ridica în picioare, i-a oferit imediat băiatului o mână de ajutor să se ridice.

Hei, puțin... ești în regulă? Toya și smulse mână apoi, când băiatul ieși la el și o rupse în direcția opusă, ca și cum l-ar fi urmărit Satana în persoană.

Toya scutura senzația înfiorătoare pe care i-o lăsase băiatul, în timp ce privi în sus la clubul de noapte cu două etaje. Sentimentul ciudat se răzeci observând umbra unui om care purta pe cineva prin in din ferestrele de la etaj de sus. Au fost atât de multe lucruri în neregulă la acea mică situație.

Ochii îi străluceau argintii... simțurile lui Țiau lucruri pe care el încă nu le înțelegea. Totul îi lăsa sentimentul că cineva tocmai i-a călcat pe mormânt.

Când s-a apropiat de club, Toya a mărșărit când a înțeles că erau două intrări. Una pare să fie intrarea principală, dar cealaltă era la fel de aglomerată. Hotărât să intre prin cea principală, și-a făcut drum prin mulțime.

Ar fi bine să fie bine... Când o voi găsi, o voi lega tot timpul de mine de vrea ori de nu vrea... Picățele de argint începuseră să se aprindă în aurul ochilor lui în timp ce îl căuta pe Kyoko.

Kyou     # continuă# drumul pe alee în spatele clubului, str  ng  nd-o pe Kyoko   n bra  #e. S-a decis să# ia fata în casa lui temporară# ca să# se recupereze. Se uită# în sus spre penthouse, chiar de-a lungul drumului principal dinspre club. Ea va fi în siguran  #  # cu el... dar ar trebui să# fie atent. Putea să# simtă# minionul lui Hyakuhei   n întunericul care înconjura clubul.

Maxilarul i se   ncle  t  #, în timp ce auzi un strigăt slab   n depărtare   #   #tiu că# o altă# victimă# fusese găsită#. Privind în jos la fata adormită#, ochii lui de aur se   nmuiar  #. Pentru moment... ea era secretul lui. Era u  oar  # ca o pană#   #i părea at  t de fragilă#.

Nu putea să#   n  #eleag  # cum această# f      # de fată# avea un asemenea spirit focos,   #i un suflet at  t de curat. Iar "Toya",   l numise ca pe fratele ei mort ca   #i cum l-a fi recunoscut. Cum ar putea fi posibil?

G  ndurile i se risipiră#, sim  ind   n fa    # o creatură# puternică# a nop  #ii,   #i în acela  #i timp un miros greu de s  nge   l lovi în nas.   ncord  ndu-se, recunosc  # aura licanului care a protejat-o pe Kyoko mai devreme de tembelul care o h  r  #uia doar pentru a o abandona mai apoi... lăsând-o în calea pericolului.

Nedorindu-  #i ca fata să# fie rănită# dacă# ar trebui să# lupte, Kyou a pus-o u  or pe alee   #i urmă# mirosul de s  nge, care se afla chiar după# col  #. Dacă# lupul ar fi omor  t un om, fata nu putea fi în siguran  #  # cu el. Se   tia că# unii v  rcolaci se pierd cu firea, odată# ce turbarea le-a intrat în s  nge,   #i nu   #i-ar fi permis ca fata să# fie protejată# de o creatură# a  #a de periculoasă#.

F  c  nd col  #ul tiptil, ochii lui Kyou văzu o scenă# pe care nu o mai v  zuse de secole. Lupul,   nc  # în formă# umană#, stătea m  r    nd, cu col  #ii at  r    nd. Ochii strălucitori i s-au aprins c  nd a m  r    t fioros la ceea ce părea a fi un trup   n bra  #ele sale.

Toya se opri c  nd se apropie de u    #. Adulmec  nd, se   ntoarse repede   #i se   ndrept  #   n direc  #ia opusă# intră#rii. Putea să#-i miroasă#... de  #i în mintea lui nu putea să#-  #i dea seama cum   #i de ce putea. Lu  nd-o la goană# pe aleea din st  nga clădirii, inima-i bătea cu putere în piept, iar g  nduri morbide   i zburau prin minte.

Fete dispă#rute   #i locuri întunecate... Kyoko trebuia să# n-aibă# vreun fir de p  # deranjat ori...

Intr  nd   n umbre, Toya se opri alunecat, în timp ce teama   i bloc  # respira  #ia din plă#m   ni. Acolo,   ncol  #cit  # lângă# zidul murdar de cărămidă#... era Kyoko. Acea  #i frică# care l-a   ntuit l-a împins să# facă# o mi  care. Cu următoarea respira  #ie, era l  ng  # ea.

  ngenunchind, o atinse, că#ut  nd via  #a care i-ar permite inimii lui să# înceapă# să# bată# din nou.

De îndată# ce degetul   i atinse g  t  l, inima lui s-a pornit deodată# cu a ei   #i a răsuflat u  urat. Mul  #umesc lui Dumnezeu... era în via    #. O clipă# de déjà# vă se reflectă# într-o amintire nedorită#   #i el o alungă# repede de teamă#. Sim  indu-i al  #ii oameni în apropiere, nu a pierdut timpul   #i o ridică# să# o ducă# la adăpost. Pe c  nd o   #inea aproape de el, Toya     #i folosea viteza sa supranaturală# pentru ai scoate pe am    doi din   ntuneric.

Kotaro   l   #inu pe Yohji lipit de zidul de cărămizi, dorind să#-i răcorească# s  ngele. Continuarea pedepsei nu mai merita, av  nd în vedere că# băiatul a le  inat din nou. Nu l-a lăsat prea u  or pe p  #m   nt, dar sim  #i o perturbare a energiei din jurul lui.

Capul i se smuci   n lateral, cu ochii lui albaștri   nghe  #a  #i.

Kyou privea cum lupul l-a lăsat pe băiat pe pământ, fără să-l ucidă. A recunoscut imediat omul care o hătrăui pe Kyoko. Schimbându-și părerea de mai înainte, buzele-i se încovoiau într-un mormăit ueror. Dacă l-ar fi ținut el de gât pe băiat, acesta din urmă n-ar mai fi rămas întreg.

Ca și cum l-ar fi simțit, licanul îi-a întors capul și-i fixă privirea mortală pe el. Kyou putu simți puterea imensă provenind de la lup. O afișa ca pe un avertisment.

În trecut, lupii și vampirii s-au evitat întotdeauna. Nepăsători unul față de celălalt, au ales să se lase în pace. Ambii erau fost apropiați ca putere și nici unuia nu-i plăsa de dominația asupra celuilalt. Ei doar existau împreună în aceeași lume, văzându-și de propria viață și trăindu-și viața lor nesfârșită.

Toate instinctele lui Kotaro se treziră la viață, văzând vampirul în umbră... uitându-se la el. Nu l-a putut vedea suficient de clar pentru a-i identifica trăsăturile distinctive, dar instinctul i-a spus că vampirul de sânge era o amenințare. Avea încă nevoie să-și elibereze o parte din agitația săngească și-i sparge pumnii, gândindu-se că poate era unul dintre subalternii lui Hyakuhei.

Chiar când a decis să se întoarcă și să atace, imaginea a devenit mai puternică, apoi s-a vălurit și a dispărut. ## Ochi de aur? Kotaro se ridică în toată statura, realizând că aproape îl atacase pe Kyou. ## Ce făcea el aici?

La naiba. Kotaro a ținut și alergă de teamă că Kyoko nu ar mai fi fost în locul unde a lăsat-o. Trebuia să se întoarcă la ea rapid... erau destui vampiri în jur seara asta și ea nu putea fi una din victimele lor. Și cu Kyou în jur... nu se poate spune că tot de periculoase ar putea deveni lucrurile.

Kyou a reapărut în fața aceluiași zid de cărămidă unde a pus fata. Văzând că nu mai era acolo, ochii lui sângerară roșu, iar o urlătură îngrozită izbi alea goală, producând un ecou pe străzile din jur.

Suki și Shinbe l-au întâlnit pe Kotaro la ușa clubului. Apucându-l pe Shinbe de umăr, Kotaro îl întrebă repede. ## Mai Kyoko înăuntru? Simțurile sale supraomenești s-au nverșunat, căci instinctele-i spuneau că nu e pe aproape.

Suki se ridică înainte, apucându-l pe Kotaro de cămașă și confirmându-și suspiciunile. ## Un om a luat-o cam acum zece minute, trebuie să o găsești! Ochii ei s-au umplu de lacrimi în timp ce îi vorbea. ## Nu o găsim nicăieri!

Nu chiar pregătit să o lase pe Suki să plece încă, Shinbe i-a tras mâna, izbind-o de pieptul lui. ## Înfășură brațele în jurul ei ca o bandă de oșel. Privind la Kotaro, a adăugat: Ceva tocmai a dus-o de aici.

Shinbe se uită în jos la forma tremurândă a lui Suki și încercă s-o calmeze. Nu l-ar lăsa niciodată să facă ceea ce dorea fără să se certe. ## Am promis, o vom găsi. Cu promisiunea făcută, el a aruncat o privire înapoi și vorbească încă o dată cu Kotaro, dar gardianul era deja plecat.

Uu... Unde a plecat? Shinbe se bălăbăci privind în jur, dar nu găsi nici o urmă de gardian. Scuturând din cap, a oftat. A văzut destul de mult rahat pentru o noapte.

Revenindu-și din starea ei pierdută și lipsită de speranță, Suki a început să se enerveze. ## Ar face bine să o găsească pe Kyoko... sau îl fac pe Kotaro kebab la cină... Trăgându-l pe Shinbe în spatele ei ca și cum ar fi schimbat brusc rolurile, adăugă: ## La mâna mea! Acum! Să mergem!

Shinbe aruncă o privire în jurul parcurii, de parcă și-ar fi amintit brusc ceva important. ## Vorbind despre mâini... Toya lipsește.

Capitolul 6

Hyakuhei l-a lăsat pe tăcărul pe care-l alege ca unul dintre copiii săi într-o cameră întunecată deasupra sunetelor clubului. Dându-și la o parte părul castaniu este moale din ochii lui închiși, putu mirosi încă aroma fetei impregnată pe pielea băiatului. ## Tasuki, îl auzise pe ceilalți chemându-l.

Ei bine, Tasuki, când te trezești, vei avea un dar foarte prețios din partea mea... darul vieții veșnice. El dădu un zâmbet simpatic, ca și cum ar fi vorbit cu un copil. ## Dar vei înțelege... că viața asta e a mea.

Ochii lui Hyakuhei pălăziră roșu, simțind că unul dintre copiii lui îi chemă. Nu-i plăcea să fie deranjat în timp ce aștepta o trezire, dar unul dintre favoriți îl convocă. ținând că subordonatul nu l-ar fi chemat niciodată decât dacă ar fi fost ceva important, el i-a răspuns cererii.

Privind încă o dată la băiatul pe care-l transformase, corpul lui Hyakuhei licărește dispăru, lăsându-l pe Tasuki singur în limitele camerei încuiate.

Yohji putu simți ghimpii durerii, forțându-l să se trezească. Doamne, îl dureau peste tot. Este aminti încet ce s-a întâmplat de ce se simțea atât de rău. Se întălni cu Kyoko este hotărât se joace cu ea, când a apărut acel gardian prost.

Cum ar putea fi cineva atât de puternic? Când încercase să riposteze, nu avusese nici măcar o șansă. Era ca și cum ar fi încercat să se pună o hoardă de lupi înfometate acum suferă foarte tare pentru ce-a făcut.

În cele din urmă, când s-a deschis ochii, Yohji fu surprins să vadă un băiețel care stătea acolo... urmându-l. Părea că avea vreo 12 ani și l-ar fi numit albinos, dacă ochii lui nu ar fi fost atât de negri și goi.

Atras de mirosul de sânge proaspăt, Yuuhi se alătură de tipul rănit. Urmându-l aproape, stătea nemișcat ca o statuie, atingându-i scurt cu aura lui, înainte de a da un semn din cap. Băiatul avea deja o nuanță de rău în el, dar exista un miros de puritate care se agăța de energia sa negativă.

Aceste rămășițe de energie pură păreau să fie vii cu o putere care nu murea. ## Neașteptat...

În timp ce ochii rănitului se deschiseră, Yuuhi își optă încet: „Tată, a atins-o pe cea pură ... energia ei continuă să-l atace... colerăii copilului au strălucit în întineric într-un zămbet de batjocură. „Să-l păstrăm?”

Ochii lui Yohji se micșorau la cuvintele ciudate ale băiețelului, apoi se uitară în jurul celui cu care vorbea copilul, doar pentru a vedea un om sinistru, învăluit în negrul din umbre, în lumina slabă a aleii. El era înalt și din forma sa se degaja o putere, ca și cum ar fi fost o divinitate răzbuțitoare.

Ochii plini de spaimă a lui Yohji se lărgiseră, blocați de ochii roșii de sânge și de data asta văzu clar colerăii. Și îi lipi corpul maltratat de perete. Nu ar fi avut niciodată vreănsă dacă ar fi încercat să fugă în starea în care se afla deja.

Hyakuhei se uită în jos la tăcerea lui care o hărțuise pe fata pe care o considera acum a sa. Acest netot a îndrăznit să o atingă și acum va plăti pentru insolența lui. Inhalase... rămasă în ele de miros ale lupului care îl bătuse deja grav și ochii lui ca miezul nopții se îngustară ca niște fante. Kotaro fusese aici!

Cum îndrăzni Kotaro să intervină în asta. Era motivul pentru care fata dispăruse brusc fără urmă? Hyakuhei a mărșărit chiar la gâtul câș un lican s-a aflat atât de aproape de Gardianul Inimii de Cristal, dar și de fată. Doar pentru că fata l-a ales pe el asta nu o făcea cu adevărat a lui. Nu fusese niciodată la latitudinea ei... nu și-a învâșat încă lecția din trecut?

El crezuse că a ucis creatura împreună cu Toya cu secole în urmă, pentru că a îndrăznit să i se opună și să încerce să o ferească să devină posesia lui. „Nu contează, gândurile lui Hyakuhei s-au devenit melancolice pentru o clipă: „Tu ai întors-o odată pe Toya și pe preoteasa împotriva mea Kotaro... și uite ce m-ai făcut să fac.

O umbră de milă îi străbătu figura, gândindu-se la trecut. Dacă Toya nu ar fi încercat să devină gardian al preteșei și să o îndepărteze pe Kyou de el... Toya nu ar mai fi în lumea de jos, ci aici, lângă el, împreună cu frumoasa Kyou. Cel vinovat de a-l hrăni pe Toya cu minciuni rău famate era Kotaro.

Kotaro a fost și cel care a avertizat-o pe preteasă despre intenția sa adevărată. Era ciudat cum timpul putea distruge chiar și minciunile spuse.

„Deci Kotaro... își optă el, „Ai găsit-o din nou.

A fost readus în prezent de smiorcățul care venea de la băiatul ghemuit pe perete. Ar fi avut nevoie de mai mult de un singur recrut pentru a-și găsi preteasa dacă Kotaro era și el cu ea. Hyakuhei o dorea și o va avea.

Intenția sa o revendice cu ajutorul acestui imbecil care se gândise să o păcăngălească. Coruperea unei astfel de creaturi era destinat numai pentru el. A avut multe planuri pentru preteasa sa, până la urmă... o mie de ani a fost o lungă perioadă de timp pentru a chibzui noi modalități de a tortura pe cineva.

Întorcându-se în umbre, ochii îi străluceau și dădu din cap lui Yuuhi. „Fără să-l doară. Torturează-i carnea, dar nu-l omorâ. El a vrut ca acest băiat să sufere un pic mai mult pentru acțiunile sale, astfel că va înșele și nu-și sfideze noul stăpân și să n-o mai atingă niciodată pe fată.

Capul lui Yohji se răsuca înapoi la copil și ochii i se lărgiră de frică. Băiatul zămbea la el, dar nu era un zămbet bun, ci fatal. În colerurile buzelor palide, băiatul avea colerăii lungi ascuțiți, iar ochii lui nu mai erau negri, ci de un roșu închis.

Acei ochi goi aveau un contrast ciudat cu pielea și părul de alabastru. Arăta ca un copil, dar era un demon hoș de suflete, iar Yohji se temea cu adevărat.

El privea în groază cum picioarele-i părsiseră pământul, iar băiatul se aruncă asupra lui, provocând un hipă înfricoșat din gâtul lui deja brutalizat. El n-a

È#tiut ce s-a ăntămplat că#ci avea dinÈ#i È#i gheare ăncleÈ#tate pe trup, provocă#ndu-i o durere cum nu-È#i imaginase niciodată#.

Toya se uită# la fată# care se aplecă# peste scaunul pasagerului lă#ngă# el. â## La naiba, Kyoko, să# nu mă# mai sperii niciodată# aÈ#a de tare! È#tia că# nu-l poate auzi, dar asta nu-i opri critica de uÈ#urare. â## Idioată# mică#, ai fi putut fi moartă# sau mai ră#u! Se ăndreptă# spre clă#direa unde era se afla apartamentul ei.

Chiar dacă# avea ăncă# o că#utătură# furioasă#, o luă# ca È#i cum ar fi fost cea mai preÈ#ioasă# bijuterie de pe pă#mă#nt È#i o duse pe scări. Gă#sind uÈ#a ăncuiată#, el ănjură#, ămpingă#nd mă#nerul, speră#nd să# nu facă# prea multă# pagubă#, ăn timp ce se auziră# sunete de cră#pă#turi È#i uÈ#a se deschise.

â## Ei bine, oricum avea nevoie de o ăncuietoare mai bună# acum că# avem un ucigaÈ# ăn libertate. Toya folosi acea scuză#, pă#stră#nd-o pentru că#nd se va trezi È#i va striga la el că# a spart uÈ#a. â## Cel puÈ#in e ăncă# pe balamale, murmură# el ăn timp ce intra ăn apartamentul slab luminat.

Stă#nd nemiÈ#cat ăn mijlocul camerei de zi, se uită# la Kyoko È#i ridică# o spră#nceană#, mirosind alcoolul amestecat cu aroma ei naturală#.

â## Oh, vă#d acum ce fel ămi eÈ#ti Kyoko. È#i È#opti: â## Nu-i corect... Nici mă#car nu m-ai luat să# beau cu tine. La ce te gă#ndeai?

Kyou luptă# să# ră#mă#nă# calm, ceea ce pă#rea să# se ăntă#mple cam des ăn această# seară#. Imposibil să# o È#ină# sub control, pumnul să#u se repezi ănainte È#i lovi zidul de că#ră#midă# cu o asemenea forÈ#ă# ăncă#t bucă#È#ile de tencuială# au zburat ăn toate direcÈ#iile. Fă#cu o mormă#ială# furioasă#, iar ochii i se coloraseră# ăn roz, ăn timp ce adulmecă# aerul.

Nimeni nu-i va lua ceea ce ăi aparÈ#ine fără# să# plă#tească# pentru amestecul lor.

A luat imediat mirosul lui Kyoko amestecat cu altul care i se pă#rea ciudat de familiar È#i de masculin. Kyou scoase un mormă#it, alungă#nd senzaÈ#ia, ăn timp ce levită# pe alee È#i urmă#ri parfumul care era acum ănglobat ăn ănsă#È#i fiinÈ#a lui.

Figura lui singuratică# a dispă#rut ăn umbre pe că#nd vă#na pradă#. O va gă#si È#i o va lua ănapoi de la hoÈ#ul care o furase. MuÈ#chii se ăncovoieră# ăn maxilarul lui Kyou de furie. Cum a ăndră#znit ea să# rostească# numele fratelui ei ca să#-l deruteze... ca È#i cum l-ar fi cunoscut?

Cumva, femeia-copil ăi aruncase o vrajă#, era sigur de asta. Putea simÈ#i prezenÈ#a ei ămbibată# pe vă#rful degetelor È#i simÈ#i dorinÈ#a de a-i atinge pielea ăncă# o dată#. Trebuia să# È#tie cum se fă#cea că# era ată#t de curată# È#i ce fel de lumina emana trupul ei.

A fost ceea ce a că#utat Toya? Dacă# da, atunci această# fată# purta vina pentru moartea lui Toya? Ce a ănsemnat asta? El ăÈ#i dorea ră#spunsuri. Lumina aceea ăl atrase ca o molie la o flacă#ră# È#i acum, a descoperit că# nu putea să# o lase să# plece. Era ca È#i cum ea l-ar fi chemat fără# să# vrea iar el nu avea de ales decât să# ră#spundă#.

Kyou a mă#cră#cit gutural ăn timp ce ochii ăi stră#luceau roÈ#ii de să#nge. Fata asta era periculoasă#. Nu era unul care să# aibă# nevoie sau să# vrea, timp de secole, ci să# se ră#zbune. Trebuia să# o trateze cu blă#ndeÈ#e. Nu avea ăncredere ăn el ăn jurul ei. Ea ăl capturase cumva È#i-l ănfuria imens faptul că# fata asta ăntr-un fel, l-a fă#cut slab.

Bă#lă#bă#nd ceva despre ăntă#nirile alcoolicilor anonimi, Toya a dus-o pe Kyoko ăn dormitorul ei È#i a aÈ#ezat-o uÈ#or pe pat. MiÈ#că#ndu-se repede ănapoi prin apartament pă#că# la uÈ#a din faÈ#ă#, o ănchise cu ză#vorul, deoarece rupse ăncuietoarea obiÈ#nuită#.

â## Bine cĂ# a blocat doar mĂ#nerul â## a ridicat din umeri È#i s-a uitat Ă#n jur la singurĂ#tatea apartamentului. Era mult diferit de vuietul asurzitor care era la clubul de noapte. Aproape prea liniÈ#titĂ#. ScoÈ#Ă#ndu-È#i pantofii, oftĂ#. â## Ce noapte. È#i-a lĂ#sat umerii sĂ# se relaxeze pentru prima oară# toată# ziua, Ă#n timp ce, Ă#n tă#cere, se Ă#ntoarse spre locul unde se afla Kyoko.

Lumina lunii se strecurĂ# prin fereastră#, aruncĂ#nd o stră#lucire eterică# asupra corpului ei. FaÈ#a lui Toya se liniÈ#ti cĂ#nd privirea se odihni pe faÈ#a ei. Corpul ei vioi era aÈ#ezat pe pat, cu mĂ#șinile pe jumĂ#tate relaxate de fiecare parte a capului. ArĂ#ta ca un Ă#nger, atĂ#t de liniÈ#titĂ# È#i de fragilĂ# faÈ#Ă# de pericolul ce ar fi pĂ#ndit-o, mĂ#șna lui se fĂ#cu pumn cĂ#nd Ă#È#i corectĂ# gĂ#ndul, ce a pĂ#ndit-o. Avu un impuls sĂ# o scuture È#i sĂ# strige la ea... dar nu a vrut.

O Ă#ncruntare traversĂ# chipul lui Toya, Ă#ncercĂ#nd sĂ# se gĂ#ndească# cum ar fi putut sĂ# ajungĂ# pe alee, singurĂ#, leÈ#inatĂ#, dar fĂ#rĂ# sĂ# fie vĂ#tĂ#matĂ#. Nici cĂ# ar fi vrut sĂ# caute calul la dinÈ#i aÈ#a cĂ# a decis sĂ# le mulÈ#umească# gardienilor care au vegheat-o... oricine ar fi fost.

Restul nopÈ#ii, Kyoko va fi cu el È#i Ă#n siguranÈ#Ă#. Asta e tot ce contează#.

Ă#n ochi Ă#i stră#luci o ră#utate pasagerĂ#, Ă#n timp ce-i scoase Ă#ncĂ#lÈ#Ă#mintea È#i trĂ#sese pĂ#tura peste forma ei adormită#. Probabil cĂ# Ă#l o va ucide mĂ#șine, dar... Toya sa strecurat Ă#n pat È#i i-a lipit corpul ei de al lui.

Ca de obicei, gĂ#nduri uÈ#or murdare Ă#i umplurĂ# mintea, aÈ#a cum au avut de multe ori cĂ#nd era singur acasă#. Cu toate acestea, din anumite motive, acele gĂ#nduri pĂ#reau greÈ#ite Ă#n momentul de faÈ#Ă#. Era ceva despre apropierea lui de ea ce pĂ#reau... nevinovată#? El clĂ#tinĂ# uÈ#or capul È#i se aÈ#ezĂ# mai confortabil lĂ#ngĂ# ea.

È#inĂ#nd-o stră#ns, a mulÈ#umit oricĂ#rui dumnezeu de acolo, cĂ# era vie È#i nevĂ#tĂ#matĂ# Ă#napoi acasă#. Ă#i pĂ#rea atĂ#t de bine sĂ# o È#inĂ# Ă#n braÈ#e È#i savurĂ# acest moment. La dimineaÈ#Ă# s-ar putea sĂ#-i fie ameninÈ#ată# viaÈ#a, dar dacĂ# ar muri, cel puÈ#in ar muri fericit.

Kyoko oftĂ# cu mulÈ#umire, apropiindu-se de cĂ#ldura protectoare care Ă#i Ă#nconjura corpul.

Un zĂ#mbet moale Ă#ndulci buzele lui Toya Ă#n timp ce-i sĂ#ruta uÈ#or tă#mpla È#i o urmă# Ă#n fericirea mulÈ#umitoare a somnului.

Trupul lui Kyou, levitĂ# pĂ#cnĂ# la fereastră unde putu simÈ#i mirosul cel mai puternic. Orbitale de aur topit s-au lĂ#rgit È#ocate la scena care i se aÈ#ternu Ă#naintea ochilor. Acolo... Ă#n Ă#ncĂ#perea unde locuia Kyoko, intrase un tă#cnĂ#r cu ochi aurii È#i pĂ#r lung ca miezul nopÈ#ii cu dungi de argint care se potriveau cu ale lui.

Se simÈ#i ca È#i cum aerul i-ar fi fost smuls din plĂ#mĂ#șni, pe cĂ#nd imaginea Ă#n oglindĂ# a fratelui sĂ#u ucis stĂ#tea lĂ#ngĂ# marginea patului, privind la fatĂ# adormită#, pe care venise sĂ# o ră#pească#.

Masca lui de gheaÈ#Ă# a dispĂ#rut complet la vederea acestui bă#iat care seamĂ#nĂ# cu fratele sĂ#u iubit de atĂ#ta vreme Ă#n urmă#. â## Cum era posibil? Amintindu-È#i primul cuvĂ#nt pe care i-l spusese, Ă#i trezi o durere Ă#n piept. Ă#l numise pe el Toya din greÈ#eală# iar acum... Ă#n camera ei era imaginea lui Toya?

Kyou adulmecĂ# Ă#ncet, Ă#ncercĂ#nd sĂ# verifice ce i-au spus ochii, dar mintea lui nu putea Ă#nÈ#elege. Mirosul fratelui sĂ#u era uÈ#or amestecatĂ# cu mirosul bă#iatului Ă#sta, dar Ă#nainte de a putea chibzui mai multe despre asta, bă#iatul se tă#crĂ#se Ă#n pat È#i Ă#È#i Ă#nfĂ#șura braÈ#ele Ă#n jurul ei.

Gelozia alb-caldă# traversă# Ăntregul corp al lui Kyou, Ăn timp ce fata se Ănghesui cu Ăncredere Ăn Ămbră#È#È#area tăcnĂ#rului. O vibraÈ#ie slabă# de avertizare Ăi vibră# Ăn piept, Ăn timp ce ochii îi tresĂ#ri roÈ#ii. Frate sau nu... nu i-ar putea permite.

Se Ăntinse spre fereastră#, Ăn timp ce o cascadă# de stră#lucire, care spă#la geamul, Ăl fĂ#cu sĂ#-È#i smucească# mă#na Ănapoi. VĂ#zĂ#nd praful de curcubeu cum se aÈ#azĂ# pe pervaz ca È#i cum ar proteja-o, a mă#rĂ#cit din nou. Fata pĂ#rea a fi Ănconjurată# de tot ceea ce era supranatural, iar nemuritorul ĂÈ#i cĂ#lcĂ# pe ultimul sĂ#u nerv.

Ochii i se Ăngustară#, ĂntrebĂ#ndu-se dacă# nu era decĂ#t o vrajă# care Ăl lĂ#sa sĂ#-È#i vadă# pe fratele sĂ#u. Nu cumva ea l-a vrĂ#jit pe cĂ#nd Ăi È#optea numele fratelui mort?

AtenÈ#ia lui se ĂndepĂ#rta de pe fereastră# È#i se uită# la pĂ#mĂ#ntul de sub el... lupul venea. El a trimis o ultimă# privire ucigĂ#toare prin cameră#, Ănainte de a se ridica rapid pe acoperiÈ#.

Toya tocmai a adormit cĂ#nd a auzit o mă#rĂ#cială# animalică# ce pĂ#rea sĂ# vină# de la fereastra lui Kyoko. ## Asta nu e bine... ea stă# la etajul al doilea. Ochii lui Toya se deschise, auzind din nou sunetul.

RidicĂ#ndu-È#i uÈ#or capul, ca sĂ# nu o deranjeze pe Kyoko, se uită# spre fereastra de unde provenea sunetul. Fiecare instinct din corpul sĂ#u i-a spus că# cineva sau ceva era acolo... urmĂ#rindu-i.

Privirea lui se opri pe umbra a ceea ce pĂ#rea a fi un bă#rbat. PĂ#rea că# stă#tea la fereastra... la etajul al doilea? Un contur de argint se rĂ#sfira Ăn jurul formei sale È#i Ăl fĂ#cea sĂ# pară# aproape fantomatic. Toya vĂ#zuse această# apariÈ#ie mai Ănainte... Ăn coÈ#maruri.

Ochii de aur se uitau spre pĂ#mĂ#nt, dar Toya i-a putut vedea roÈ#ii doar pentru o clipă# È#i ar fi putut sĂ# jure că# a vĂ#zut È#i stră#lucirea unor colÈ#i. Imaginea licĂ#ri Ăn timp ce fulgi metalici de praf multicolor s-au rĂ#spĂ#ndit pe fereastră# ca È#i cum ar fi blocat vederea.

Toya clĂ#tină# din cap È#i clipi repede Ănainte de a privi din nou spre fereastră#, doar pentru a o descoperi acum pustie. ## Ce naiba a fost asta?

SimÈ#indu-se mai mult decĂ#t puÈ#in speriat, ieÈ#i din pat È#i se tă#rĂ# spre fereastră#. Privind afară#, el zĂ#ri doar umbre È#i Ăntuneric. InspirĂ#nd adĂ#cnc, se Ăncruntă#, observă# cĂ#nd un miros neobiÈ#nuit pe lĂ#ngă# pervaz pe care nu-l recunoÈ#tea.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.